

uxia

IES JOAN ORÓ. 2002

SUMARI

·ACTIVITATS	— — — — —	4-19
·NOTÍCIES	— — — — —	20-40
·LITERATURA	— — — — —	41-49
·PASSATEMPS	— — — — —	50-54
·FOTOS CURS 2001-2002	— — — — —	55-64

EQUIP DE REDACCIÓ : ALUMNES DE L'OPTATIVA DE REVISTA DE 2n DE BATXILLERAT.

C. ÀLVAREZ, J. BERGA, A. BERMÚDEZ, N. BLANCO, P. CAMPO, M. CANCHAL, X. CHAVARRIGA, M. GARCIA, E. GATIUS, N. GERIBÀS, J. GONZÁLEZ, X. FOIXENCH, E. FOLCH, J. RODRÍGUEZ, T. SIMON, M. SERRANDO, J. TORRELLES, R. TRESÀNCHEZ, V. YEGUAS.

COORDINACIÓ: MARINA SORRIBES.

EQUIP DE MAQUETACIÓ: ALUMNES DE 2n CURS DEL CICLE FORMATIU DE PREIMPRESSIÓ EN ARTS GRÀFIQUES.

D. CASANOVA, M. CASTET, M. CERVÓS, V. FERNÁNDEZ, S. FERRER, X. GARROFER, S. GATIUS, N. MESALLES, T. RODRÍGUEZ, J. RUÍZ.

PROFESSORS: T. CASTILLA B. PALLARÉS, D. SERRA.

DISSENY PORTADA: GEMMA MIRMI.

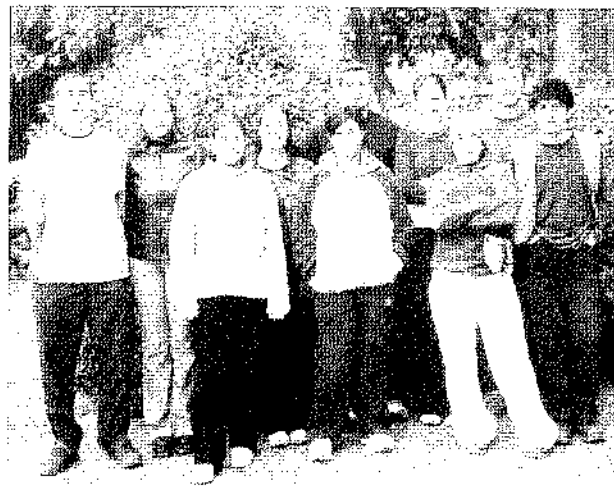
COL·LABORADORS: J. FELIS, J. OTAL, M. ASENSIO, JM. BUENO, D. MOLINS, M. GONZÁLEZ, B. PALLARÉS, P. BERENGUEL, J. REBULL, E. ALONSO, D. HUERTAS, M. ASSEFAL, J. ALMENARA, A. AGUSTÍ, C. CHACÓN, L. FARRÚS, G. FORCAT, O. OTAL, I. POCIÑO, G. VILARÓ, L. VILALTA, R. GRÀCIA, J. FARRERO, M. GRÀCIA, I. ARAUJO.

CÒMICS: P. BERENGUEL.

DIBUIXOS: M. CANCHAL.

EQUIP DE REDACCIÓ

EQUIP DE MAQUETACIÓ

·La revista "Ataràxia" ha estat editada gràcies al suport de l'associació de mares i pares de l'institut J. ORÓ

LA TEORIA DELS COLORS DE GOETHE

Goethe en la seva teoria del color col·loca l'home en el centre dels seus estudis i l'ull és entès no com un mecanisme sinó com un òrgan viu.

Entén el color com la relació i el diàleg entre la llum i la foscor, a diferència de Newton que no té en compte la foscor o el negre en la formació dels colors. Per comprendre aquesta teoria cal partir dels conceptes d'intensificació i metamorfosi.

En el seu cercle cromàtic Goethe parteix de la polaritat groc-blau. La intensificació del groc ens condueix a la vivència del taronja i d'aquest, al vermell porpra. La intensificació del blau ens porta cap al vermell passant per l'experiència del lila. Dos camins per arribar al mateix lloc: el vermell porpra. El diàleg entre el groc i el blau genera la vivència del verd a la part baixa del cercle.

Un color aïllat suscita en l'ull una activitat sensible que tendeix a reconstruir la totalitat del cercle cromàtic.

La llum que el sol proporciona a l'ull, aquest la trasmet a tot l'ésser. Aquesta llum ens fa viure un espai interior dins del qual ens fem conscients de ser un jo. En aquest espai interior vivim els colors.

La teoria dels colors de Goethe ens parla de l'efecte sensible- psíquic dels colors.

El nostre espai interior es clarifica amb la irradiant calor del groc, progressa i evoluciona amb la potent noblesa del porpra, s'afirma amb el verd i amb el blau s'interioritza.

La pintura és entesa com una confrontació de polaritats: llum / foscor, groc/blau. En la resolució dinàmica d'aquesta confrontació es troba l'origen de la creativitat pictòrica. Posar els colors en moviment fins que es concreten en una imatge, en un sentiment...

La pintura com a recerca d'un equilibri: equilibri en la composició, en la relació amb el color, en la distància i en la dissolució... En aquesta recerca el jo s'enforteix.

La pintura és com una zona fronterera on les influències provinents de dues bandes intenten equilibrar-se.

Per una banda, el color es pot perdre en la forma, en el dibuix. Per l'altra, hi ha la tendència a submergir-ho tot en un estat fluctuant en el qual s'oblida la realitat concreta.

Gemma Miró

AMPA

Teniu a les vostres mans la nova edició de la revista ATARÀXIA. Com a AMPA, volem felicitar els estudiants i professors per la feina feta en ella. Quan escrivim aquestes línies encara ignorem com sortirà d'impremta, però estem convençuts del bon resultat final.

La revista com veieu és un resum de totes aquelles activitats que s'han fet durant el curs: excursions lúdiques i no tan lúdiques; teniu davant escrits d'opinió de professors i d'alumnes. Trobareu els premis atorgats pel centre, el ja consolidat "Agustí Ricart" i el de nova creació i, creat per celebrar el 25è aniversari del nostre centre, el "Joan Oró". Hem d'agrair la presència de l'il·lustre professor durant el lliurament dels premis que porten el seu nom i desitgem que aquest nou premi sigui de llarga durada i la presència del professor sigui per molts anys.

La revista, així com la majoria de les activitats, està subvencionada pels pares que estem a l'AMPA.

En aquestes quatre línies volem fer un petit agraïment i, com no, un homenatge a aquells primers pares/mares, ara fa 25 anys, que van crear la nostra Associació dintre del marc de l'Institut "Joan Oró". També volem fer menció de la resta de Junes que han mantingut la iniciativa dels primers associats. No creiem que la nostra presència dintre del món educatiu sigui en va. Quantes activitats s'han fet perquè l'AMPA estàs darrera. La nostra AMPA pertany a la federació de pares -FaPaC- i aquesta federació està darrera de moltes iniciatives de cara a aconseguir millores en el sistema educatiu, d'aconseguir que l'educació que rebin els nostres fills/es sigui la millor, que els col·legis i instituts rebin els mitjans per donar aquesta educació, i per defensar que l'ensenyament públic és el millor a nivell acadèmic i a nivell humà. I si no fos així, què fem en un institut públic?

I no volem oblidar-nos d'aquells estudiants que el curs vinent ja no seran amb nosaltres, desitgem que aquells que se'n vagin ho facin amb les metes aconseguides. En tot cas, per a tots, no oblideu aquest vostre Institut i els vostres companys, recordeu les coses bones i de les dolentes, qui se'n recorda...

Bé, gaudiu d'aquesta nova edició de la vostra revista ATARÀXIA.

Julio Otal i Alonso
President

EDITORIAL

Ja és entre nosaltres l'Ataràxia, la revista de l'Institut "Joan Oró". Per a mi aquest és un moment molt important perquè, tot i que ja m'he dirigit a vosaltres en anteriors ocasions a través de les seves pàgines, aquesta és la primera vegada que tinc la sort de poder-ho fer com a director del centre

Són tantes les coses que jo us voldria dir que segurament no cabrien en aquest editorial. Per tant, intentaré ser el més breu possible, tot i que això sempre és complicat per a un professor d'història.

En aquest curs que ja comença a caminar cap al seu acabament celebrem algunes coses força importants per al "Joan Oró". D'una banda, els alumnes que enguany acaben els seus estudis de Batxillerat són la primera promoció que han arribat procedents de l'ESO. D'altra banda, el nostre centre ha complert durant aquest curs els seus primers 25 anys de vida. I, és clar, ho hem celebrat.

No hi ha gaires instituts a Lleida que puguin dir que ja han complert un quart de segle de vida, i que hagin vist passar tantes i tantes promocions d'estudiants com el "Joan Oró". I per això vam voler celebrar el nostre aniversari amb la persona que dóna nom al nostre centre, el doctor Joan Oró. Ell va impartir una magnífica conferència i va lliurar els premis que per primer cop hem concedit enguany per estimular aquells estudiants de Primària que intenten fer les coses ben fetes. Tots vam poder gaudir de la companyia del que ha estat considerat, de forma unànime, com el científic català més important del Segle XX.

Però el final de curs també és un moment sempre trist. Com cada any hem de dir adéu a un grapat de nois i noies que porten molt temps a l'Institut. La majoria és com si ja fóssiu de la família. Tingueu per ben segur que al "Joan Oró" sempre hi haurà algunes persones que es recordaran de vosaltres. També hem de dir adéu a alguns professors que s'han guanyat el dret a descansar després de molts anys dedicats a l'ensenyament. També per a ells hem de tenir un record molt especial perquè han donat a l'Institut i als seus estudiants el millor de la seva vida.

Ah! finalment us voldria demanar una última cosa. Quan tingueu la revista a les vostres mans procureu guardar-la. No la llenceu. Sobretot els que ara acabeu el segon curs de Batxillerat. Mireu les fotografies i guardeu-la en un lloc on d'aquí a un quants anys la pugueu trobar i pugueu tornar a mirar les mateixes fotografies. Veureu com és de gratificant tornar a veure les cares d'aquells companys amb els quals vau compartir moltes hores a les mateixes classes. Veureu com, en alguns casos, trobareu a faltar aquelles persones que, potser, no haureu tornat a veure mai més, o com gaudireu recordant els moments que vàreu passar amb aquells que heu continuat compartint moments irrepetibles de la vostra vida. I tot això, des de la perspectiva que només dóna el temps.

Josep Felis.

INTERCANVI AMB ALEMANYA

10 de setembre del 2001. Tots plegats, els professors M. Castillo i C. Badia i un grup d'alumnes de l'institut J. Oró, sortim de Lleida a les 11h del matí direcció a Barcelona per tal d'agafar un avió que ens porti a Berlín.

Començàvem l'intercanvi amb els companys alemanys que des de fa ja bastant temps el nostre centre duu a terme.

Vàrem sortir d'aeroport de Barcelona a tres quarts de quatre i arribàrem a Berlín a un quart de set.

A les set, després d'un petit problema amb les maletes, vam marxar amb les nostres respectives famílies que ens van rebre amb molt d'afecte.

El dia 11 de setembre a les vuit del matí, és a dir a l'endemà, érem a l'escola Nelly Sachs, i a les dotze del migdia vàrem fer una visita al barri de Köpenick. Després d'aquestes passejades vam tornar amb les nostres famílies d'Alemanya.

El dia dotze vam anar a l'institut i més tard vam estar donant voltes pel centre de Berlín, vam visitar

el centre comercial i també vam anar al Parlament i a la tarda vam assistir a una representació teatral.

A l'endemà també vam anar al Pergaman museum i com no! també ens vam deixar caure pel centre comercial més gran de tot Berlín que estava situat a Postdamer platz.

La nostra estada amb les famílies alemanyes va ser molt profitosa. Berlín i altres zones properes que vam visitar, castells, museus, teatres, centres comercials, ens van encantar.

Ja el dia 20 de setembre ens vam haver d'acomiar de les nostres famílies i vam emprendre el viatge de tornada a Lleida; deixàvem enrere una ciutat que ens havia acollit agradablement durant deu dies.

Sens dubte va ser un viatge interessant amb moltes coses per recordar.

David Huertas
1r Batxillerat

CASTANYADA

El passat 31 d'octubre, l'IES Joan Oró va celebrar, com cada any, la Castanyada.

Els alumnes de quart d'ESO van ser els encarregats d'organitzar la venda de castanyes, la seva feina, però, ja havia començat una setmana abans amb la venda de tiquets. El dia 31, aquests tiquets, es van canviar per una paperina de castanyes i un got de refresc. Tots ells semblaven molts il·lusionats i ho van demostrar implicant-se i col·laborant de manera molt activa a la festa.

D'altra banda, els alumnes de Batxillerat van

ECNI COM LA CANALLA...

participar en una gimcana organitzada pels estudiants del mòdul de Grau Superior d'Educació Física. La participació en la gimcana es va realitzar per classes; cada una d'elles tenia cinc representants que van ser els qui van participar en les divertides proves de la gimcana. Aquesta constava de set proves. En totes elles es respirava un ambient d'elevadíssima competició, això sí, com diu el jovent, de "bon rotllo" ja que tot quedava entre companys. Finalment, i ja per acabar la festa, es van comptar els punts de cada equip; van resultar guanyadores les classes de 2n A i B de Batxillerat, totes dues empatades a punts en la primera posició.

UN HALLOWEEN A LA CATALANA

ELS CASTANYERS DE 4T ESO

A causa d'això, el premi per a l'equip guanyador, consistent en una xocolatada amb coca per a tota la classe, va haver d'esperar uns dies. L'espera va provocar que tant professors com alumnes i organitzadors es mengessin la coca i la xocolata amb més ganes.

Mentre els alumnes de Batxillerat ho donaven tot en la gimcana, els alumnes d'ESO van passar una bona estona en els diversos tallers que els alumnes del mòdul de Grau Superior d'Educació Física van organitzar per a ells. Els tallers organitzats van ser nombrosos: botelletes de sal, samarretes, fotografia, acrobàcies, perruqueria, maquillatge, carabasses, panallets i equilibris.

UNA DE LES MOLTES ACTIVITATS FETES D'URANT LA CASTANYADA...

En definitiva, el dia de la Castanyada va ser una jornada entretinguda per a tots els alumnes de l'IES Joan Oró: una Castanyada diferent al que estàvem acostumats.

Núria Geribàs Armengol
Joan Àngel Rodríguez Cecilia

FESTIVAL DE NADAL

Aquest any, el tradicional festival de Nadal de l'institut, va estar organitzat pels alumnes de 2n de Batxillerat, ajudats per dues professores del seminari de català que tots coneixem: la Lúdia Bell-lloch i la Cristina Barillés.

El festival va ser presentat per l'Eduard Vara (2n A), el Santi Ruiz (2n A) i el Xavier Chavarriga (2n B) que, continuant la idea de l'any passat (no posar els típics presentadors arreglats com si anessin de boda), ens van fer una magnífica interpretació de les Teresines.

La veritat és que tots tres van demostrar que això del teatre ho porten a la sang (a part de moltíssimes llargues hores d'esbarjo d'assaig intensiu a l'esquena!).

UN, DOS, TRES... LES TRES SÈSSONES

Com cada any, les actuacions musicals van manar sobre l'escenari. Tot tipus de música i coreografies molt ben preparades van fer que acabéssim el primer trimestre amb bon gust de boca.

Entre actuació i actuació, uns quants alumnes van llegir poemes de Nadal d'autors catalans i castellans, per recordar-nos a tots, (i molt ben fet, crec!) que a la vida no només hi ha música i gresca; la cultura és un fet que també ajuda a viure i entendre millor la vida.

Com no, també van participar els alumnes de l'E.S.O. amb la seva professora d'anglès, Regina Hortal, (demostrant ser molt bons cantants i alumnes) actuació que ja s'ha convertit en costum i tradició del festival.

També els alumnes de 2n A de Batxillerat, amb el seu tutor Joan Manel Bueno van obsequiar el públic amb la cançó de John Lennon, "Imagine", amb

Maria López al piano. Va ser un festival força divertit que ens va fer oblidar a tots els alumnes els moments viscuts durant l'hora anterior:

LES NOTES!!!

O no?

Marina Serrando Querol

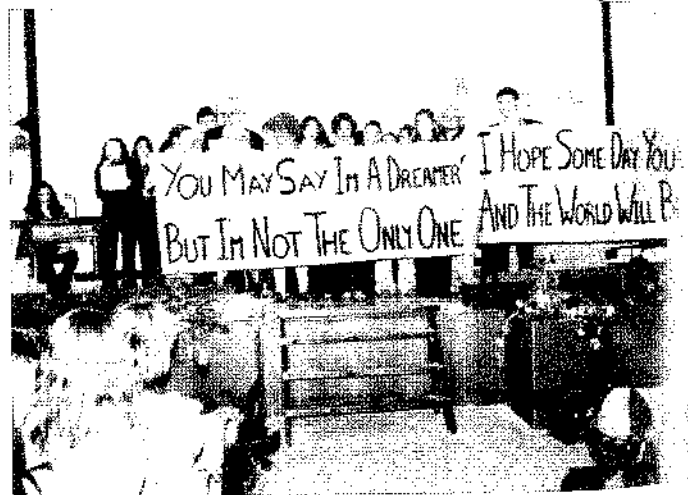
ENTREVISTEN EL REGIDOR DE CULTURA, AMB BATA I SABATILLES

Una alumna de 2n B, la Núria Geribàs, també va col·laborar passant per davant de l'escenari cada cop que una actuació acabava, amb un cartell ben gros on animava el públic a aplaudir.

Unes originals actuacions teatrals, (un telenotícies una mica fora del normal!) a mans de la Carlota Nou (2n C), el Jordi Martín (2n C) i el Roger Tresánchez (2n C), van continuar animant el festival.

PROVEU DE DIR-HO: "LES TERESINES"

UN "IMAGINE" MOLT FILOSÒFIC

EXCURSIÓ A CARDONA

ALUMNES I PROFESSORS MOLT "SALATS" A LES MINES DE CARDONA

Els alumnes de tercer i quart d'ESO vam anar d'excursió de tutoria a Cardona, a veure la Muntanya de Sal. L'excursió va estar força bé: desplaçament en vehicles 4 per 4, dins a la mina vam poder veure com la sal ha originat formes i colors molt diferents i també vam visitar la ciutat i la fortalesa, des d'on vam tenir una vista immillorable de la zona.

Tot va ser molt interessant!

IMPRESSIONANT
ENTRADA A LA MINA

¡BOY BNEROI!

ACTIVITATS EXCURSIÓ A L'ESPLUGA DEL FRANCOLÍ

El dimarts 23 d'octubre els alumnes de primer i segon d'ESO vam anar d'excursió a l'Espluga de Francolí. Sortiem de l'institut a les nou. Vam anar en autocar, el viatge va durar aproximadament una hora i quinze minuts. Vam parar a esmorzar i vam visitar la fàbrica de carquinyolis on vam veure com feien les barreges de sucre, clares d'ou i ametlles, i ens en van donar per tastar, a mi em van semblar una mica durs però molt bons.

Més tard vam anar a les coves, on ens van ensenyar les restes que s'havien trobat de l'època del Paleolític i del Neolític, també ens van mostrar un video mentre una monitora ens explicava la història de les persones que van viure en aquelles coves; les coves eren molt boniques amb moltes estalactites i estalagmites, cosa que a mi em va fascinar.

Quan va arribar l'hora de menjar vam anar tots a un parc que no era molt lluny d'on estàvem; després de menjar vam estar jugant una estona.

Sobre les quatre de la tarda vam iniciar el retorn a Lleida.

A mi em va agradar molt aquesta excursió, perquè, a part de veure coses i llocs interessants, vaig passar una estona molt agradable amb els meus companys d'institut.

Enrique Alonso Valeta

2n ESO A

TALLER DE POESIA AMB LLUÍS SOLER

Els passats dies 6 i 13 de novembre, els alumnes de Literatura Catalana de 2n de Batxillerat van participar en un taller de poesia organitzat per la Fundació La Caixa.

EL FUTUR DE LA POESIA

Aquest taller, en el qual també van participar altres centres de secundària de Lleida, va ser a càrrec de Lluís Soler, actor català conegut pel seu paper d'Esteve Pedrós al serial de TV3 "Laberint

d'ombres" i per la seva interpretació en nombroses obres de teatre, com per exemple "Amadeus". En les dues sessions del taller, els alumnes del nostre institut van ser iniciats per l'actor en el món de la poesia. El taller va enfocar la poesia des de la seva lectura treballant l'entonació, les pauses i tota una sèrie d'elements per tal de llegir poesia transmetent el missatge del poema correctament i d'una forma emotiva però natural. El taller va ser rebut positivament per la majoria d'alumnes i per la totalitat del seminari de català.

L'ACTOR LLUÍS SOLER AMB ELS ALUMNES DE 2n DE BATXILLERAT

Cal dir que aquest taller ha tingut continuïtat per a alguns alumnes de batxillerat els dimecres a la tarda per tal de preparar una trobada

poètica a Barcelona el dia 18 d'abril de 2002. Aquest dia es fa un macromuntatge poètic on participen alumnes de Vic, Tarragona, Sabadell i Lleida, sota l'experta direcció de l'actor Lluís Soler. Una experiència, sens dubte, emocionant.

Xavier Chavarriga Gassol
Núria Geribàs Armengol
2n B Batxillerat

SORTIDA A BARCELONA

Durant el mes de novembre alguns dels alumnes de 2n de batxillerat del nostre centre, concretament els que fan Literatura Catalana, i alguns més, van realitzar una excursió a Barcelona, acompanyats per la Sra. Molins, el Sr. Bueno, la Sra. Puig i la Sra. Banllés.

ELS PROTAGONISTES DE L'OBRA: "LA DAMA ENAMORADA", DE J. PUIG I FERRETER

Primerament van anar a visitar la Sagrada Família, de l'arquitecte Gaudí. Fou una visita intensa on varen poder contemplar la majestuosa bellesa de l'edifici, tot i que encara s'estaven realitzant les obres per reformar el temple.

Tot seguit van anar al Teatre Nacional de Catalunya a veure l'obra "La Dama Enamorada", de J. Puig i Ferrer. L'obra tracta d'una vídua, Lluïsa (Carme Elias), la qual acull a casa seva Abel (Xisco Segura), un noi autoexiliat, perquè faci companyia al seu fill Victor (Marc Rodríguez). De mica en mica, l'atractiva personalitat del xicot revelarà sentiments ocults de la vídua i despertarà la gelosia del seu fill.

Després de veure la fantàstica representació els alumnes varen tornar cap a Lleida, tot i que cansats pel viatge, satisfets per l'excursió.

Judith González
Ainhoa Bermúdez

VISITA AL LICEU

ELS ALUMNES DE 2n DE BATXILLERAT DAVANT EL LICEU

Un grup d'estudiants de 2n de Batxillerat vam anar el passat 31 de gener a Barcelona a veure l'òpera "l'Orfeo" de Monteverdi.

Vam sortir de Lleida a les 9.00 per arribar a Barcelona a les 12.00.

L'òpera no començava fins a les 18.00, vam estar tot el matí voltant per BCN.

A les 17.00 estàvem a l'entrada del Liceu. Alguns van tenir la sort de poder admirar l'òpera a platea, els altres estàvem distribuïts pels quatre pisos.

En veure el Liceu molts vam quedar bocabadats de tan gran bellesa.

Entre acte i acte, va haver un petit descans, i vàrem comentar el gran espectacle que estàvem presenciant.

Finalment vam anar a sopar i ... va ser l'hora de tornar a Lleida.

Marina Serrando
Patricia Campo

DIA DE LA PAU

PAU, PAU,... HI HA COCA PER A TOT HOMI

El 31 de gener, els alumnes de tota l'ESO, van fer una minimanifestació a favor dels drets humans i de la pau. Un alumne de 4t d'ESO, Josep Rebull va llegir un comunicat.

El dia següent, dia mundial de la pau, vam poder assistir a una conferència a càrrec de dos professors de la UDL, Manel Lladonosa i Joan Busqueta, on ens vam informar de les nostres relacions amb el Magreb i també dels fets que van provocar l'atemptat de l'onze de setembre. L'acte havia estat precedit d'un esmorzar amb coca i xocolata per a tots els alumnes que volguessin col·laborar amb Mans Unides.

Patricia Campo
Marina Serrando

JORNADA DE PORTES OBERTES

Un any més les portes del nostre institut s'obren per als nous alumnes i els seus pares el dia vint-i-sis de gener.

Un recull de fotografies de la nostra estada a l'institut, dels nostres viatges, d'imatges dels nostres professors i d'imatges de les instal·lacions del nostre centre que compleix 25 anys; tot això fou el preàmbul d'una xerrada adreçada al pròxim alumnat de l'IES Joan Oró.

ELS NOUS ALUMNES, BOCABADATS, PRESENCIANT ELS EXPERIMENTS DEL SR. YÚS

Tot seguit, un cop finalitzada la xerrada que la directiva de l'institut va presentar tot indicant l'organització del centre, les aules, els seminaris, el servei de menjador, el pavelló... van donar pas a un recorregut turístic per les instal·lacions.

Cada seminari va mostrar la seva especialitat i els nostres convidats van poder assistir a unes petites demostracions científiques del seminari de Ciències i de Física-Química.

Va ser un llarg recorregut pels passadissos que va finalitzar al bar on allí ens esperava una xocolatada que va ficar punt i final a la jornada de portes obertes.

Elena Gatiús
Xènia Foixench
2n Batxillerat

"INESTABLE 21"

El dia 22 de Febrer els alumnes de 2n de batxillerat vam anar a veure l'obra de teatre "Inestable 21" que rep el nom de la companyia que la va interpretar. Aquesta obra tracta sobre l'estudi dels joves actuals. A partir de restes d'acné, cinc segles més tard es clona un grup de joves per estudiar-los.

L'obra és molt entretinguda i va fer riure molt als alumnes presents al teatre de la Fundació la Caixa que és on es va representar.

Cal dir que tots els actors eren menors de 21 anys, condició indispensable per estar a la companyia.

Entre els actors hi havia una companya nostra de l'institut, de 2n de batxillerat: la Marta Pachón.

Una obra digna de tornar-la a veure!

Xènia Foixench
Natàlia Blanco
Miriam García

LA COMPANYIA JUVENIL
"LA INESTABLE 21"

ACTIVITATS L'IES J. ORÓ A LA RÀDIO

El dia 7 de febrer, tres alumnes del curs 2n de batxillerat acompanyats del professor de filosofia, el Sr. Bueno, ens vam dirigir a l'emissora Onda Cope, per fer un programa de ràdio en el qual entrevistariem el senyor Ramon Camats, antic professor del nostre centre. A aquest programa, hi vam assistir per parlar com ja us podeu imaginar sobre filosofia, i més concretament, si creiem que aquesta és important en les nostres vides o que simplement és com una assignatura per "passar el temps".

Les opinions per part de l'alumnat que vam assistir al programa, eren força favorables a l'estudi de la filosofia, ja que, tots creiem que aquesta ens ajuda força a comprendre moltes coses, entre d'altres, per què som com som, o si més no, fer-nos raonar una mica més sobre les nostres conviccions aparentment tan evidents - com podria ser el tema de la llibertat humana -.

L'experiència va resultar força interessant. Tot i que en un principi tots ens trobàvem força neguitosos, ja que era la nostra primera experiència com a "locutors de ràdio", a mesura que anaven passant els minuts, els nostres nervis disminuïen, fins que un cop acabada la interessant entrevista al senyor Ramon Camats, ens vam quedar amb ganes de repetir l'experiència en un altra ocasió.

Jesús Torrelles

"FILOSOFIA SENSE FRONTERES": JONIA, SANTI I JESÚS

ELS LOCUTORS DE 4T FENT EL PROGRAMA, ACOMPANYATS PER LA PROFESSORA L. BELL-LLOCH

UNA TARDA A LA RÀDIO

Com l'any passat, aquest any els alumnes de 4t d'ESO també vam participar en el programa de ràdio "La tertúlia dels joves" de Ràdio Lleida. Quan vam arribar, de seguida ens van fer entrar a la "peixera", ens van posar els auriculars i els micròfons i vam començar la tertúlia. Gairebé no vam tenir temps de posar-nos nerviosos! Aquest any vam parlar del "Món d'Internet i la seva influència en els joves". Ens va sortir força bé, va durar aproximadament uns deu minuts. Després vam fer un tomb per les instal·lacions: les altres "peixeres", la biblioteca dels CD de música... també ens van ensenyar com es fa un programa de ràdio, com es classifiquen els CD... Tot va ser molt interessant. Finalment quan ja acabàvem la visita ens van fer un regalet a cadascun: un bolígraf, una revista i dos singles.

La veritat és que aquesta activitat és una experiència que t'ajuda a valorar molt més el treball d'aquestes persones. Esperem que l'any vinent hi puguem tornar una altra vegada!

Adelina Agustí

Carles Chacón

Liliana Farrús

Georgina Forcat Oriol Otal

Irene Pociño

Josep Rebull.

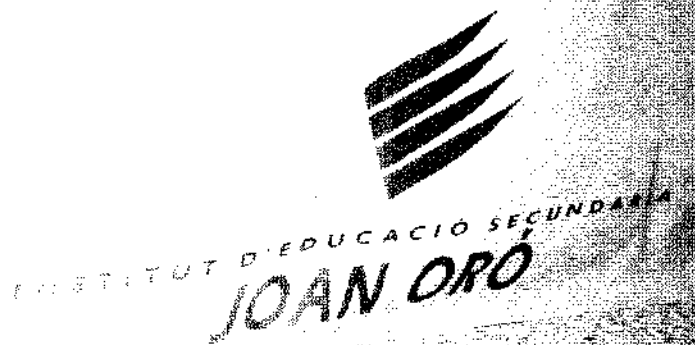
ELS ALUMNES DE 4t D'ESO JA DONIEN EL MITJA RADIOFÒNIC. LES SEVES TUTORES: M. TORREGO I G. NÚÑEZ ELS ACOMPANYAVEN

LA RÀDIO VE AL NOSTRE CENTRE. EL PROGRAMA ESPORTIU "EL TIRACHINAS" DE LA COPE, CONDUÏT PER JOSÉ ANTONIO ABELLÁN, ES VA TRANSMETRE DES DE L'INSTITUT AL MES D'OCTUBRE

EL PROFESSOR JOAN ORÓ VISITA EL SEU INSTITUT

1r PREMI "JOAN ORÓ"

EL SR. J.FELIS, SR. W. BUENO, I SR. J. RIBERA PRESENTEN EL CIENTÍFIC JOAN ORÓ

El passat 12 de febrer, el professor Joan Oró ens va honrar amb la seva visita. Aquest era el tercer cop que venia a l'institut, i feia més de deu anys que no ho feia

La visita del professor Oró no era casual: va venir durant la celebració del 25è aniversari del nostre institut, el Joan Oró. La seva visita va coincidir amb la

cloenda del "1r Premi Joan Oró". Aquest concurs, organitzat pel centre, va premiar diversos alumnes de 6è de primària segons les habilitats demostrades en diferents proves realitzades al mateix institut durant un parell de tardes. L'alumne guanyador del 1r premi va ser Eric Miranda, del col·legi F. Godàs. Els finalistes van ser: Enric Bonet, de l'escola Espiga i Mª Àngels Varea del col·legi J. Maragall. Els accèssits foren per a D. Banegas, del col·legi F. Godàs i D. Moreno del J. Maragall. A tots ells els felicitem de tot cor, així com a tots els participants al concurs, que tan bons resultats van aconseguir. Després que el professor Oró fes el lliurament del premi que duu el seu nom i de les fotografies de rigor amb els participants, va procedir a donar una conferència sobre el seu tema preferit i del qual és especialista: l'origen de la vida a la Terra.

Després de demostrar-nos que, tot i la seva avançada edat, encara conserva una gran activitat i un fi sentit de l'humor, va iniciar la seva conferència ajudat amb un seguit de diapositives.

EL SR. JOAN ORÓ, COM A CASA SEVA

Durant la conferència, a més de parlar-nos de l'origen de la vida ens va explicar el seu principal descobriment: la síntesi de l'adenina, la primera de les bases nitrogenades, a partir d'àcid cianhídric, molt abundant en els cometes.

Aquesta síntesi la va poder dur a l'aire lliure, de la mateixa manera que es va poder donar en els primers passos de la vida a la Terra. Un cop obtinguda l'adenina es podien sintetitzar sense excessives dificultats la resta de bases i aquestes, juntament amb fosfats, prou abundants a la Terra, i de pentoses (glúcids), estaven preparades per formar la clau de vida, la doble espiral capaç de crear la diversitat que hi ha al planeta blau: l'ADN, l'àcid desoxiribonucleic.

El professor Oró va realitzar la conferència amb una gran serenitat i petits tocs d'humor, de la mateixa manera que no es va endinsar

massa en termes excessivament científics per tal que tot l'auditori el pogués comprendre bé. Després d'aquesta magnífica conferència, només esperem poder-ne assistir a una altra.

ALGUNES PARTICIPANTS DEL "II PREMIO JOAN ORÓ" AMB EL SEU DIPLOMA

VISITA A "EL PERIÓDICO"

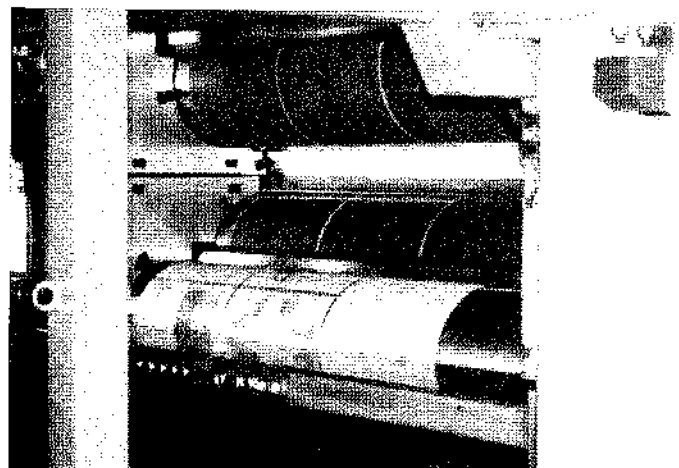
El passat 21 de febrer els alumnes del cicle *Formatiu de grau mitjà de Preimpressió en Arts Gràfiques* vam visitar la rotativa de "El Periódico", que es troba a Parets del Vallès.

Durant aquesta visita ens van mostrar la zona de Preimpressió, que tant ens interessa a nosaltres, i la zona de Impressió i Acabament.

Quan vam arribar ens van rebre molt amablement i ens van mostrar un vídeo on s'explicava el procés que segueix el diari, des que els periodistes escriuen els seus articles fins que s'envien als quioscos, passant per l'etapa de obtenció de la pel·lícula, de la planxa, l'etapa de la impressió i del plegatge i emmagatzematge. En la zona de preimpressió vam veure com, a través de la xarxa telemàtica, i des de Barcelona, que és on tenen la redacció, arriben les pàgines ja maquetades. A través d'un rip i una processadora, mitjançant un procés digital, s'obtenen les planxes, que serviran per imprimir. A continuació ens van dur al magatzem de les bobines de paper, que uns robots transporten fins a la impremta. En la

EL GRUP A LA SORTIDA

LES PLANXES D'OFFSET L'OFFSET ÉS EL Mètode D'IMPRESSION QUE FAN SERVIR ALS DIARIS.

ACTIVITATS

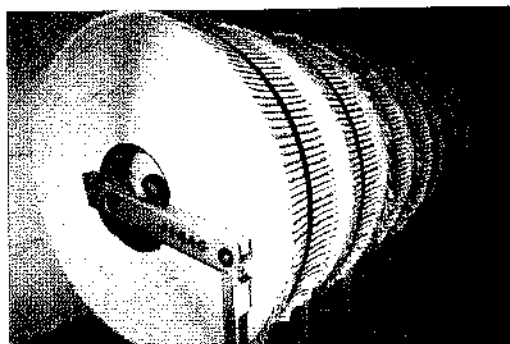
impremta el paper passa a gran velocitat per les quatre planxes i s'obté el color. Un cop imprès tot el diari, es plega i es talla. Abans de portar els diaris al magatzem, hi ha un equip de treballadors que agafen els diaris aleatòriament i fan el que es diu control de qualitat, és a dir, comproven que totes les pàgines s'han imprès bé. A continuació, amb unes pines transportadores, els diaris es porten fins al magatzem, on comencen a sortir fins als quioscos.

Ens va sobtar la gran inversió que s'ha de fer per poder imprimir un diari, ja que les màquines per obtenir les planxes, les processadores, tenen un valor d'aproximadament de 300.000 €, a més de totes les imprentes que tenen que imprimeixen a tot color.

Beatriu Pallarès

ENS NO VAN EXPLICAR TOT D'ALLO MÉS BÉ

ELS DIARIS ESPERANT PER SER DISTRIBUÏTS

VIATGE A MUNIC

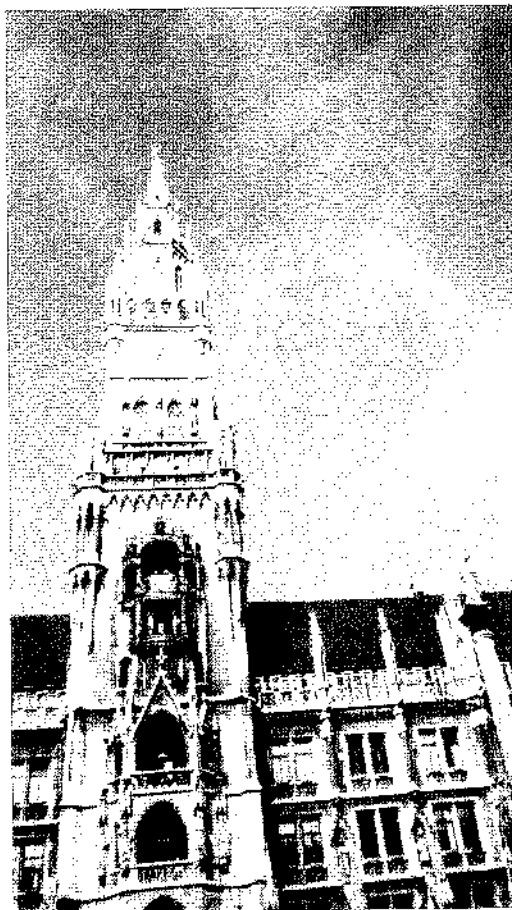
Dijous 14 de març

9.00 h. Després de dir adéu als qui es queden fent classe, els alumnes de 2n Batxillerat acompanyats per tres professors (el Sr. López, Sr. Martínez, Sr. Badia) comencem la nostra aventura cap a Munic. Marxem d'hora, molt d'hora, però és que a qui se li acut fer coincidir una cimera internacional amb el dia que marxem!!!!

11.00 h. Arribem a l'aeroport amb el temps normal que es tarda de Lleida a l'aeroport evidentment!!!!!!!!!!!! En aquest món hi ha gent molt alarmista!!!!

16.00 h. Després de cinc hores a l'aeroport – som molt previsors, ja es veu – l'avió cap a Munic s'enlaira.

18.15 h. Per fi a Munic!!! No s'han complert les previsions més pessimistes; no ens hem matat i estem sans i estalvis – com a mínim aparentment. Agafem el metro per primer cop cap a Hauptbahnhof – ens en farem un fart.

MARIENPLATZ DE MUNIC, PUNT DE TROBADA DELS NOSTRES COMPANYS

21.00 h. Ens decidim a marxar cap a la cerveseria, gairebé la nostra segona casa i pel camí es pensen que som italians "di Roma" – s'ho pensaran durant tot el viatge (aquests boches!!!, com diria algú). Arribem molt cansats a l'hotel i tots a dormir. O a fer-ho veure...

Divendres 15 de març

Avui toca visita al Deustches Museum, el museu de ciències i tecnologia més gran del món. Sense comentaris – no acabariem mai perquè realment és enorme. Després de dinar a Marienplatz, la plaça de l'Ajuntament, agafem el metro (S2 Peterhausen) cap a Dachau per anar a l'alberg.

L'alberg està força bé i és molt nou: encara fa olor a vernís. Després de sopar (arròs i "rollitos" de primavera; pensareu "oh, que bo", mentida!!! Fastigós!!! Una porqueria!!!) marxem cap a Munic. Avui sortim per la zona universitària

on hi ha la "friolera" de.... 3 pubs. L'ambient no té ni punt de comparació amb el d'aquí (no n'hi ha - la gent no balla, només beu cervesa, però bé, és tolerable). Retirem cap a l'alberg a les onze (ja ho sabem: INADMISSIBLE!). Agafem el metro a Giselastraße (combinació a Marienplatz - S2 Peterhausen). Arribem a l'alberg a les dotze: prohibit fer soroll.

Hi ha un "segurata" que ens vigila i tot - quin pal! Cap allà la una es poden sentir corredisses amunt i avall del passadís: què deu passar? Misteri.

Dissabte 16 de març

Esmorzem a l'alberg: panets amb mantega, melmelada, formatge, mortadella,... (que estrany, formatge i embotit? Això s'assembla massa a casa). Després ens fan preparar el dinar: entrepans amb els mateixos panets d'esmorzar. Llavors és quan descobrim que l'embotit i el formatge són pels entrepans de dinar. Al pack de dinar tenim, a més dels entrepans, fruita, ur. suquet i una xocolatina.

Agafem l'autobús cap al camp de concentració de Dachau. La sensació que se sent en travessar aquell filat no es pot explicar: és simplement esgarriós. Com l'ésser humà pot arribar a cometre una atrocitat com aquesta?

Diumenge 17 de març

Després d'esmorzar i fer-nos els entrepans de dinar, agafem el tren cap a Munic. Avui anem al castell de Nymphenburg - Versailles "a lo boche". Agafem el tramvia per anar a les pinacoteques. Ens deixen temps lliure per dinar i visitar-les. A la gespa que hi ha entre les dues pinacoteques s'està molt bé i, a més, fa solet.

Dilluns 18 de març

Marienplatz no és gaire bon lloc per als compradors compulsius: grans galeries, botigues de roba, botigues per enganyar els turistes... Tot i així, li hem agafat "carinyo" a la plaça. Hi hem viscut molt bones estones. A les cinc, després de veure moure's els ninotets

del rellotge de l'Ajuntament, marxem cap a l'alberg. L'últim dia que sopem a l'alberg. Després anem a arreglar-nos per sortir. Avui tornem a sortir per la zona universitària.

Com que és l'últim dia anem en bloc (menys uns quants que es queden a fer festa a l'alberg). Després d'uns quants tombs, acabem a un pub que es diu "Black & White". Juguem a coses com el Telèfon i el "Conejo de la Suerte" (recordant vells temps. Oh! Que grans que ens fem!).

Dimarts 19 de març

L'avió surt a les

dotze. Ens donen dinar: amanida, lasanya i pastisset. Després, te? Te? Cafè? Cafè? Aterrem a l'aeroport del Prat. Ens hem d'esperar una miquetona (una bona miquetona) que surtin les nostres maletes. Estant per allí, veiem la Natàlia d'Operación Triunfo. Bona part del grup es va a fer una fotografia amb ella (per cert, és molt petiteta).

Sortim cap a Lleida sobre les tres de la tarda.

Durant el viatge fracassen les temptatives de mirar una pel·lícula o escoltar música.

Arribem a Lleida sobre dos quarts de sis. Hi ha pocs pares i mares esperant els seus fills i filles (ja no ens volen), però, poc a poc, van arribant (ah! sí que ens volen. La veritat és que només ens volen per si els hem portat algun regalet són uns interessats). Estem tots rebentats o sigui que cap a casa, que el nostre lletet ens crida!!

I fins aquí podem explicar.

Dedicat al Joel, que no va poder venir al viatge. I als que vau venir també (no us enfadeu...)

Núria Geribàs Armengol
Roger Tresanchez Carrera

"ARBEIT MACHT FREI" EL TREBALL US PARA LLIBRES,
CAMP DE CONCENTRACIÓ DE DACHAU

ELS ALUMNES VAN CONCORDAR A L'AEROPORT DE
BARCELONA AMB LA NATÀLIA D'OPERACIÓN TRIUNFO

UNA SORTIDA EMOCIONANT

El dia 20 de març els alumnes de segon d'E.S.O. de l'institut Joan Oró, acompanyats pels professors: Sr. Sacristà i Sr. Cuadrat, vam realitzar una sortida a la Garrotxa, concretament a Olot.

Vam sortir de Lleida a les 9.15, durant el viatge tots

va donar a l'Ajuntament i es va establir com a refugi.

Durant aquesta sortida vam visitar el volcà "Croscat" i el volcà "Santa Margarida", vam estar caminant durant molta estona, pujant i baixant vessants, eren volcans molt

vespre quan vam arribar.

Per les nits els monitors ens realitzaven jocs, en un erm a l'aire lliure, que consistia en córrer molt per poder arribar de punta a punta amb una targeta que et donava el monitor, sense que els contraris te la poguessin prendre. Quan acabàvem aquests jocs estàvem bastant cansats però tot i això, els nois i noies a les habitacions, durant la nit feien molta gresca i molta fressa.

L'ALBERG ON S'HOSTATJAVEN
ELS ALUMNES A OLOT, LA
GARROTXA.

estàvem bastant inquiets.

La primera arribada va ser a Besalú, es veu que és un poble molt típic i tradicional d'aquelles terres. Era un "poble medieval" estava emmurallat i per arribar-hi s'havia de creuar un llarg pont. Vam visitar diferents edificis de la vila comtal, com per exemple el call Miqué que eren els banys jueus, el monestir de Sant Pere, l'església de Sant Vicenç...

A la tarda arribàrem a Olot i visitàrem el refugi on ens hauríem d'instal·lar.

Era un edifici molt gran i molt bonic, semblava un palau. Aquell edifici es deia torre Malagrida i aquest nom vingué del senyor Malagrida un privilegiat entre la població, i es veu que en morir com no tenia descendent, el

bonics, sobretot el de Santa Margarida. Vam poder penetrar al seu cràter, on hi havia un edifici eclesiàstic que va construir l'amo i senyor del volcà. Després d'haver caminat per terra volcànica, vam anar a "La Fageda d'en Jordà". La Fageda d'en Jordà és un bosc de faigs que està situat aproximadament a 6Km del volcà Croscat. Era un bosc molt gran i hi havia una flora molt abundant i un silenci impressionant. En haver visitat la fageda, tornàrem al refugi i ja era el

L'últim dia vam anar al museu d'Història d'Olot i vam treballar un petit quadern, i finalment vam tornar cap a casa. Aquesta tornada no va ser tan emocionant com l'anada, tots estàvem "una mica tristos", però també ens ho vam passar molt bé. En arribar a Lleida tots els pares esperaven amb entusiasme, i em vaig acomiadar dels meus amics.

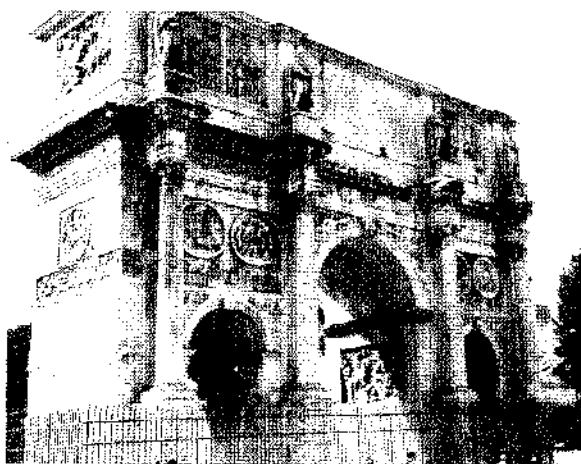
Jordi Almenara Lladonosa
2n B.E.S.O.

LA FAGEDA D'EN JORDÀ

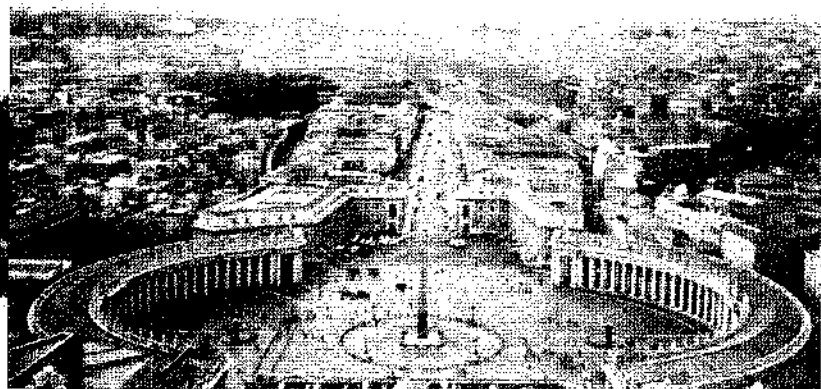
ACTIVITATS

ON ANEM? D'ON VENIM?... DI ROMA!

"OPERACIÓN ARCO DE TRIUNFO"

Aixecar-te a les tres del matí, agafar un autocar amb els de 4t que anaven a París, dos hores de llarg camí cap a l'aeroport, un hora de

VISTA PANORÀMICA DES DE LA CÚPULA DEL VATICÀ

Trastevere (quin dinar més bo!), del Colisseu a Piazza Spagna (on aprofitàvem per apalancar-nos mentre la Montse buscava unes motos per a les seves nenes i la Pilar, roba per a les seves filles), de St Pietro in Vincoli a la Columna Trajana, de les Catacumbes (una salutació al catacumber! 56 escalons!) a Piazza Nabonna (quins

camí d'anada)... tot això passant pel Metro di Roma, on sembla que la gent no coneix el sabó ni la dutxa i on la gent entra a pressió (no ens estranya, perquè les tarifes eren molt baixes!).

A la nit vam dedicar-nos a establir "relacions internacionals" (què, t'ho vas passar bé, eh!) entre habitacions.... encara que també es va establir alguna que altra relació nacional (eh, parelleta!).

Bé, realment vam tornar a casa amarats d'art romà i de bons records... petons a tots! Di Roma! Cazzo! Ciao!!!

Xavier Chavarriga
Elena Folch
Tània Simón

L'HEM CLAVAT!

retard, molta son,... no sembla un bon inici de viatge, oi? Doncs no, perquè ens ho vam passar de conya!!!!!!

El nom de l'hotel no ens inspirava gaire confiança (Florida) però la veritat és que vam estar poca estona encara que molt ben aprofitada. No paràvem... no podíem seguir el ritme de les imparables Montsetxu i Pilarín (ei, com va tot!) que no ens deixaven respirar ni un moment veient esglésies, esglésies... ens arrossegaven d'una punta a l'altra de la ciutat: del Vaticà i la Capella Sixtina al

gelats més bons!!), de la Fontana di Trevi a l'Èxtasi de Santa Teresa (on alguns es van perdre la cara de plaer de la Santa, al desaparèixer pel

¡UNO PARA TODAS! A LA FONTANA DI TREVI

VIATGE A PARÍS

PUJANT AL BARRI BOHEMI, AL "SACRE COEUR"

va acompanyar gaire, no ens va impedir de fer res: vam caminar moltíssim de monument en monument per tota la gran ciutat.

El primer dia ja vam viure fortes experiències i emocions: ens van sentir com ocells observant el panorama des de dalt de la famosa Torre Eiffel, tot i que estava ennuvolat. També vam quedar sorpresos de veure la grandiositat de l'Arc del Triomf i la flama que hi havia en record al Soldat Desconegut que no s'apaga mai, ni amb la pluja! Un altre monument impressionant va ser la catedral de Notre Dame, quin munt d'escales fins arribar a dalt de tot de la torre!

Vam visitar el museus més importants: el d'Orsay, on hi havia el quadre de la pel·lícula de Mr Bean, entre d'altres, és clar; i el Louvre, on vam acabar rebentats de tant caminar amunt i avall, tot i això ens va agradar veure la Gioconda i d'altres escultures i pintures. El Palau de Versailles va ser impactant, tant pels seus jardins i sales de renom (com la Sala dels Miralls) com per la gran alçada dels llits del rei i de la reina. A part de tot això tan interessant també vam tenir temps lliure per fer les nostres compres i per caminar pels nets i embolicats carrers de París. Ens allotjàvem en un agradable hotel a prop de La Defense. Ens ho vam passar d'allò més bé reunint-nos a les nits i fent petar la xerrada. Deixant de banda petites coses, creiem que els professors acompanyants, Dolors Molins i Joan Manel Bueno, van estar contents amb nosaltres.

Aquest any el viatge de fi de curs de quart d'ESO s'ha fet a París. Els estudiants vam escollir aquesta romàntica ciutat pel seu atractiu nocturn i cultural. Tot i que el viatge en autobús va ser molt llarg, va valer la pena, ja que vam aprendre moltes coses i vam conviure tots junts durant tota una setmana. Encara que el temps no

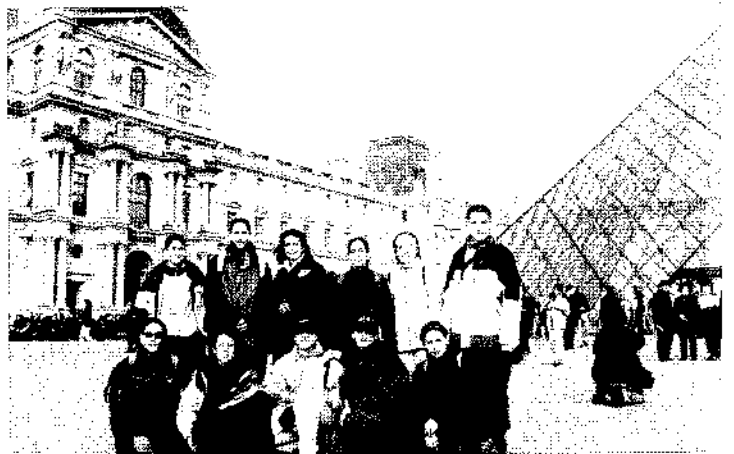
HEU VIST EL GEPERUT... AIXÒ ÉS NOTRE DAME!

En el viatge de tornada el cansament es feia notar i el silenci no hi faltava: gent dormint a terra, d'altres encongits als seients...

Ah! Vam conèixer el Mickey Mouse i companyia a Disneyland, on vam passar-nos-ho molt bé, d'atracció en atracció i d'espectacle en espectacle.

Així doncs, us aconsellem que visiteu aquesta ciutat, ben segur que no us avorrireu! Ai, quins records...

Adelina Agustí
Irene Pociño
Laia Vilalta
Gemma Vilaró

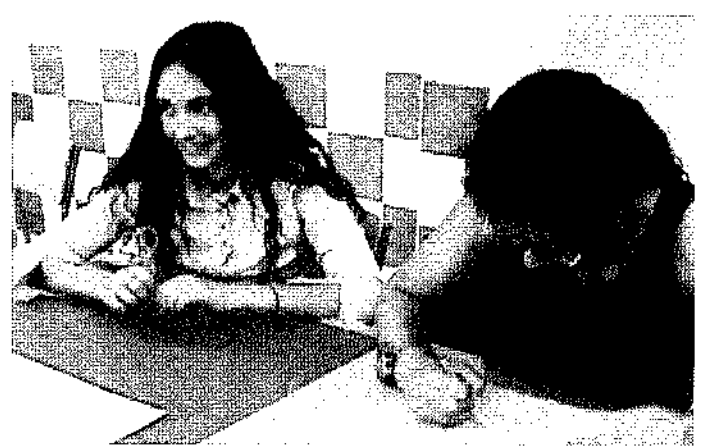

ENVOLTATS D'ART AL LOUVRE, PARÍS

DIADA DE SANT JORDI

EL PROFESSOR I ESCRITOR EMILI BAYO FENT LA CONFERÈNCIA SOBRE LITERATURA

REALITZACIÓ D'UN CÒMIC SOBRE S. JORDI

EL DIRECTOR DE L'INSTITUT J. FELIS FA EL LLIURAMENT DELS PREMIS

TALLER DE DANSES D'OC. LECTIVES

Un any més, l'I.E.S. Joan Oró va celebrar la diada del 23 d'abril, Dia de la Rosa i el Llibre. Els alumnes de 1r., 2n. i 3r. d'ESO van participar en els magnífics tallers organitzats pels nostres companys del Cicle Formatiu de Grau Superior d'Animació Esportiva. Els alumnes de Batxillerat van assistir a una conferència a càrrec de l'escriptor de les Terres de Lleida, Emili Bayo. L'autor de la recentment publicada novel·la *Projecte de Felicitat* va parlar als alumnes sobre la importància de la Literatura. L'immens plaer que suposa descobrir mil mons nous a través de les pàgines és desconegut per la gran majoria de la nostra societat. Emili Bayo va encoratjar els alumnes a descobrir aquest plaer i a deixar de veure la lectura com una imposició.

Després de la conferència, es va procedir al lliurament dels Premis Agustí Ricart. La XVIII^a edició d'aquests premis constava, com des de fa uns anys, de dues categories, ESO i Batxillerat, i dues modalitats, prosa i poesia. Els guanyadors de Batxillerat van ser Roger Tresàncez (2n C), pel seu monòleg "Plou", i Silvia Hoyas (2n C), pel seu poema "Què no donaria jo". En la categoria de l'ESO, les guanyadores van ser Teresa Jallow, de 3r. d'ESO, amb el poema "Tristesa d'amor perdut" i Imma Ruiz, de 1r. d'ESO, amb el conte "La amistad no tiene límites". El premi, en totes dues categories i modalitats, estava dotat amb 90 €.

Un cop entregats els premis i feta la foto de rigor amb els guanyadors, el jurat del premi va encoratjar tots els alumnes a participar en les futures edicions del premi. Des de l'Ataràxia també us volem animar a participar-hi perquè llegir i escriure són un dels plaers més gratificants d'aquesta vida. Proveu-ho!

Núria Geribàs Armengol

ELS GUANYADORS DEL PREMI LITERARI A. RICART AMB EL CONFERENCIANT E. BAYO I MEMBRES DEL JURAT I DE LA DIRECCIÓ

TORNAL DE SANT JORDI

ENTREVISTA AMB JOSEP REBULL

El passat dia 31 de gener del 2002, a les 17:45, es va retransmetre pel canal Lleida televisió, el curmetratge d'un jove lleidatà Josep Rebull Jorret, de tan sols 16 anys, cursa 4t d'ESO al nostre institut I.E.S Joan Oró, i és l'autor del curmetratge "l'Enigma del mirall".

Quan vas descobrir que t'agradava el món del cinema?

A tercer em vaig adonar que m'hi podia dedicar. A més, la gent em va incitar i ajudar.

És el primer curt que realitzes? Si no és així, quants n'has fet? Els has presentat tots en concursos?

No. N'he fet tres.

El primer va ser amb els amics, el segon va ser una prova i el tercer "l'Enigma del mirall".

Quant temps vas invertir en el primer curt? I en el segon?

En el primer vam trigar una setmana, i va durar 25 minuts. En el segon un any per saber què faríem i el tercer, que dura 6 minuts, vam trigar una setmana i mitja de rodatge. Vaig pensar en històries de terror i aquestes em van decidir. Va ser una inspiració de "Bravo" (la revista).

Cada vegada et resulten més difícils? Quins obstacles trobes?

No, però falta emoció, entusiasme per part de la gent, no s'ho prenen seriosament. No li donen importància.

D'obstacles econòmics? No. Gràcies a Déu, tots els que col·laborem tenim prou peles.

A més tenim l'ajuda dels pares. Normalment intentem gravar durant l'estiu, quan la gent té temps lliure. El zoom no l'utilitzo per res. Penso que així la gent es perd. Per a mi és el més difícil. Sóc més de plànols.

Que es vegin les imatges enganxades, una després de l'altra.

Què trobes més difícil a l'hora de voler fer un curt?

Buscar els personatges, perquè són els teus amics i sembla que els has de recompensar. No posen "pegues", però alguns es poden queixar que el personatge que els hi ha tocat surt poc o parla molt poc. Però el personatge que costa més de trobar i escollir és el protagonista.

Penses que a Lleida es pot aconseguir l'ajuda o oportunitat

EL NOSTRE JOVE DIRECTOR

suficients com per fer un curt o una pel·lícula i poder ser coneguda, encara que sigui a la mateixa ciutat?

Últimament sí, però per part de l'ajuntament no tens massa ajuda. La gent es mostra agraïda i l'ajuda quan veuen que tens motivacions i inquietuds i, llavors tenen ganes de promocionar-te.

Tens cap familiar o conegut en aquesta professió, o d'una semblant, que et pugui ajudar? Ma cosina. Està fent un curs de guionista.

Has après en algun lloc a portar la càmera o a fer els guions? Has consultat llibres o cap altra informació?

M'he documentat en llibres on parlen de guió, cine, etc. Sobretot vaig consultar com fer l'estructura. No m'agrada escriure l'story board. M'inspiro només escoltant música d'una banda sonora i em deixo guiar.

La recerca dels actors ha sigut difícil? Has fet alguna selecció?

Sí, vaig fer una selecció. Per buscar els actors no he tingut problemes.

Ha sigut difícil aconseguir el material? El tenies tu o te l'han deixat?

Sí, ha sigut difícil. M'ha ajudat el professor Miquel Asensio. I també m'han ajudat els contactes amb una productora. La gent t'ajuda quan comences. Em van deixar la càmera, una càmera digital sense efectes, tripode i dos focus.

Què t'agrada més, dirigir, actuar o escriure el guió i per què?

És fàcil tenir la idea, però costa desenvolupar-la a l'hora d'escriure-la. M'agrada més dirigir, a més, sóc també actor i m'agrada. Vaig a l'aula de teatre de l'Escorxador.

Tens intenció de presentar-te en cap concurs fora de Lleida o fins i tot de Catalunya?

Sí, estem buscant, però alguns concursos et demanen unes condicions que et dificulten de presentar-s'hi. Com per exemple un a Lleó demanava que fossis d'allí. Ara a Lleida arriba l'Incurt i l'Imac.

Per què creus que manquen dones en el càrrec de director? No sé... no sé... (es queda pensatiu).

Centrant-nos en el curt l'Enigma del mirall, que es va transmetre

pel canal de Lleida Televisió, perquè et vas decidir pels temes de bruixeria, etc? No penses que és un tema molt conegut i fàcil de fer?

És fàcil de fer. Però a la gent li agrada. És allò de sempre. El terror és el gènere més conegut i més fàcil de portar-lo a la pantalla. No en podem fer una de riure perquè la gent, els actors, no estan preparats. L'enigma de mirall és un impacte amb poques paraules i senzill. És molt més visual. El més senzill és el millor. En molts curtsmetratges es fan grans històries i queda molt empalagós.

Va ser difícil trobar el lloc on dur a terme el curt?

El lloc de cine va ser difícil. Volem

fer-ho en les coves d'Àger, però no ho vam poder fer. Així que vam agafar una casa abandonada i li vam posar pedres a dintre construint una cova.

Tens suport del pares i de la família? Què en pensen els teus amics i companys?

Dels pares sí i també de la família. Els companys ho troben bé. No han canviat gens.

Quines aspiracions tens?

Un llarg és molt difícil. Primer vull tenir experiència, encara que tingui 30 anys quan arribi a realitzar el meu primer llarg. Ara m'interessa fer coses. No sé si faré una carrera. Potser cinema.

Un actor: No tinc un actor. És molt difícil. M'agraden més els actors catalans, com Lluís Soler. Té una veu potent!

Una actriu: Nicole Kidman

Un director: Alejandro Amenábar, però les pel·lícules; "Tesis", "Abre los ojos" i "Los otros"

Un escriptor: Buf! Que difícil. És que lleigeixo poc.

Una escriptora:

Mª Àngels Anglada.

Una pel·lícula: "Los otros"

Un llibre: "Harry Potter"... No!

Un llibre... "Què farem, què direm?"

Maty Canchal Quintela

"EL BOTELLÓN"

Podem tractar aquest tema des de diverses vessants.

Una d'elles seria enfocar-lo des del punt de vista dels joves partidaris de practicar aquesta activitat. Aquests creuen que la societat en general dóna una fama innecessària a la pràctica del "botellón", ja que creuen que és una manera més econòmica de divertir-se i que els únics implicats són ells mateixos.

D'altra banda, nosaltres creiem que tot i ser una manera de divertir-se com una altra sí que implica la societat que els envolta perquè són els perjudicats d'una sèrie de conseqüències negatives, com ara el soroll que provoquen durant la nit i les deixalles que s'acumulen als carrers dels barris i impedeixen una convivència digna entre el veïnat.

Des del govern s'està intentant fer algunes lleis que prohibeixin el "botellón" i s'estan aplicant sancions a aquesta pràctica indeguda.

Aquest fet no demostra que el govern tingui gaire interès pels joves que el practiquen, sinó que centren la seva preocupació en les queixes socials que provoquen.

La nostra opinió és fer palesa la idea que s'hauria de conscienciar la gent jove en contra d'aquestes pràctiques i motivar una diversió de manera sana i socialment correcta que impliqui el suport per part del govern; és a dir, que es faci una reforma de transport públic i infraestructures noves que s'adeqüin a l'estil de diversió del jovent d'avui dia.

També cal esmentar que no tots els joves de la societat actual tenen la mateixa manera de divertir-se, llavors hauríem de plantejar la diferenciació entre els joves que surten amb la finalitat exclusiva de beure i els que surten a divertir-se sense cap finalitat concreta; és a dir, sense buscar les drogues ni l'alcohol per passar-s'ho bé.

Per què beuen els joves?

No ho sabem.

Probablement els motius seran diversos.

Candy Álvarez
Judith González
Vanessa Yeguas
Ainhoa Bermúdez

ENTREVISTA AL NOSTRE P.A.S:

(Personal d'Administració i Serveis)

UN SOPAR DE NADAL DEL PERSONAL D'ADMINISTRACIÓ I SERVEIS DE L'INSTITUT HI HA BON ROTLLO

MELCIOR (Jardiner):

1. Quants tipus de plantes, arbres, etc... hi ha dins del camp escolar? Quina és la que més li agrada?

R: N'hi ha moltes, no sabria dir quantes exactament. El que més m'agrada és l'arbre de l'amor o arbre de Judes perquè surt primer la flor, que és de color rosa, i després la fulla en forma de cor.

2. Va començar a la jardineria com un hobby o com un treball?

R: Va ser conseqüència de plegar de la pagesia. Fa 15 anys vaig fer F.P. segon grau, rama hortofrutícola i aleshores em vaig dedicar a la jardineria.

3. Ha trobat alguna planta estranya al voltant de l'institut? Quina?

R: Sí, marihuana, però fa molt temps. A les jardineres del Màrius i a la vora del nostre pavelló (ja no hi són).

JÚLIA (Cuinera):

1. Quina cuina li agrada més: la de casa o la de l'institut?

Al nostre institut a part d'alumnes i professors també hi ha, evidentment, persones que s'encarreguen de les qüestions administratives, del servei de fotocòpies, de la biblioteca, del bar, del manteniment, etc. Són la Divina, la Lourdes, l'Enric, la Montse, els dos Joans, la Júlia i les seves ajudants, la Joana i el personal del Camp Escolar. Tots ells i elles ens acompanyen cada dia i col·laboren en el bon funcionament del centre. Hem volgut conèixer-los una miqueta més i hem fet unes preguntes a alguns d'ells.

R: Ull! Tinc mooolta feina, eh? Va rapidet.

Són dues coses completament diferents (riu).

La de casa està equipada per a una casa, per a la família, i la de l'institut per a més gent, els alumnes. (comentari: resposta inesperada.)

2. Quin és el secret que teniu per fer els entrepans de truita? (estran boníssims)

R: Doncs que els fem amb molt amor i carinyo.

3. Cueces o enriqueces?

R: "Cuezo".

4. La Ardilla o La Família?

R: La família. Això va amb segones eh!

DIVINA (Administrativa):

1. Quant temps fa que treballa en aquest centre?

R: 25 anys, l'edat no es pot dir, no, sí, sí es pot dir.

2. Hi ha hagut canvis importants des del seu començament fins ara? Quins?

R: Ha canviat molt, ara hi ha gent de l'ESO, Cicles Formatius... Abans érem cinc auxiliars i ara en som tres.

3. Té en el seu record alguna anècdota divertida que pugui compartir amb nosaltres?

R: Per exemple fa 25 anys el bar el portaven els alumnes.

JOAN (Conserge):

1. Per què poseu el cartell de "no funciona" a la fotocopidora en lloc del de "funciona"? I per què no la canvien?

R: Doncs perquè no funciona. Això no depèn de mi.

2. Quant puja la factura de telèfon cada mes? I quanta estona es tarda a trucar a tots els alumnes?

R: Deu pujar el normal que puja en un institut públic de Lleida, crec que no gaire, però m'agradaria saber-ho.

3. Bisbal, Rosa o Bustamante?

R: Doncs cap dels tres, "Confianza ciega".

MONTSE (Bibliotecària):

1. Quants llibres hi ha a disposició dels alumnes?

R: Uns 12000.

2. Quin és el seu gènere literari preferit?

R: La novel·la d'intriga.

3. Quantes vegades diu "SILENCI" en un dia?

R: Infinites.

Agraïm a tots els entrevistats la seva col·laboració i sentit de l'humor.

Tania Simón Pueyo
Joan Àngel Rodríguez
Elena Folch Satué

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

ENTREVISTA A UN ALUMNE DEL CICLE FORMATIU DE PREIMPRESSIÓ EN ARTS GRÀFIQUES.

Suposem que el nom d'aquest cicle no us donarà molta idea del que estudien els alumnes d'aquest cicle, per això, publiquem l'entrevista a un alumne de segon curs d'aquest cicle.

-Quina durada té aquest cicle?

-El cicle es divideix en dos cursos. Durant el segon curs els alumnes fem el crèdit de Formació en Centres de Treball, que consisteix a fer 380 hores de pràctiques en una empresa del sector de les Arts Gràfiques, per conèixer de més a prop el funcionament d'aquestes empreses, que serà on treballarem en un futur no molt llunyà.

-Qui pot accedir a aquest cicle?

-Com que és un cicle de grau mitjà, poden accedir totes aquelles persones que tinguin el certificat de l'ESO o mitjançant les proves d'accés que convoca anualment la Conselleria d'Ensenyament. Recordeu que no té límit d'edat.

-Què és això de les Arts Gràfiques?

-Tot allò que podem llegir o veure sobre qualsevol suport (paper, plàstic, cartró, ...) és un art, les Arts Gràfiques; igual que la pintura, escultura..., també són art.

En contra del que pugui semblar, és un art antiquíssim, que ja duïen a terme els monjos transcriptors de llibres. Aquests monjos vivien en clausura i es dedicaven a transcriure llibres, però, òbviament, molt lentament. Les Arts Gràfiques van evolucionar en gran mesura amb l'aparició de la impremta de Gutenberg, amb la qual, la producció de llibres va ser molt més ràpida. A causa de la gran quantitat de llibres que es publicaven, l'evolució cultural a partir d'aquella època va ser més ràpida.

-I dintre de la preimpresió, què és el que feu?

-Un escriptor escriu la seva obra sense tenir en compte la forma, és a dir, no mira si el capítol comença en una pàgina o en una altra, si va a una columna o a més columnes, on van les imatges dintre del text, si les imatges es veuen

bé o no... Tot això i molt més és el que fa el preimpressor. Té cura que tot el que després s'imprimirà tingui una estructura adequada, sigui fàcil de llegir o de veure, cridi l'atenció del lector, etc. El nostre treball és fer tot allò que l'escriptor o el redactor del periòdic no té en compte,

donar-li la forma perquè resulti més agradable. Per no anar més lluny, tots els articles que esteu llegint els hem maquetat nosaltres, és a dir, els hem col·locat en columnes, hem buscat el tipus de lletra i el tamany perquè es pugui llegir millor, hem distribuït els articles i les imatges, etc.

-Què és la impressió i la postimpresió, doncs?

-Impressió, com ho diu la paraula, és imprimir tot allò que hem arreglat, com ara revistes, llibres de tota mena, etiquetes, caixes, bosses, ... La postimpresió serà el toc final, tallar i encadernar llibres i revistes, tallar i pegar bosses, tallar i muntar les caixes, ...

-Quines sortides té aquest cicle?

-Si us fixeu bé, gairebé tot el que tenim avui dia està imprès d'una manera o d'una altra.

Les invitacions als casaments, les novel·les, les bosses de la compra, les bosses de congelats, els ordinadors, la roba, els bolígrafs, els cartells de publicitat, els fulletons, les revistes, els llibres de lectura, de text...

-On podem obtenir més informació?

-Podeu trucar o venir al centre i preguntar a qualsevol dels profes que tenim i us ho explicaran molt amablement.

-De quin material disposeu per fer aquest cicle?

-Disposem d'una aula d'informàtica amb i-Mac i PC, impressores làser, escàner, taules de llum... El programari que fem servir usualment són Adobe Photoshop, Adobe Indesign, Quarkxpress, Freehand...

-Moltes gràcies i que trobis feina ben aviat.

ALUMNES DEL CFOM

EDITANT EL NOSTRE LOGOTIP

ENTREVISTA AMB

JOAN MANEL BUENO.

Quan va començar a impartir classes? I a on?

L'any 85 al Joan Oró. Després vaig estar 11 anys al Gili i ara en fa 5 que torno a estar aquí.

Mai s'ha plantejat impartir classes a la universitat?

Sí, moltes vegades, sobretot pel fet que permet més temps per a la investigació i l'escriptura, però en el seu moment no vaig fer el doctorat, i això dificulta les coses. A més, tinc la vida muntada a Lleida, i aquí no hi ha facultat de filosofia.

Què li va impulsar a escriure el seu primer llibre?

A mi m'agrada escriure, i m'agrada comunicar les meves idees. Suposo que a còpia d'anar acumulant papers sobre alguns temes va arribar un moment que em va semblar que valia la pena ordenar-los una mica. El cert és que tot va començar amb el desig de no desapropiar tot el material que havia preparat per un curset que vaig impartir.

Li va resultar més difícil del que es pensava?

No molt més. Ja sabia que cal fer i refer moltes vegades les coses, però cal reconèixer que les feines que no es poden enllestir ràpid tenen una dificultat afegida, la recompensa es fa esperar, i de vegades l'entusiasme inicial es va convertint en una càrrega.

Creia que en el seu primer llibre obtindria ja un reconeixement quedant finalista al premi d'assaig Vallverdú?

De fet el meu primer llibre va obtenir el premi Serra i Moret atorgat a Barcelona per la Generalitat. Va ser el segon el que va quedar finalista al Vallverdú. Esperar-los... no, tant com això no, per descomptat, i encara menys en el primer, però qui es presenti a un premi i digui que no té cap esperança, cap pessigolleig els dies anteriors al lliurament, ens està enganyant.

Quant temps inverteix més o menys a escriure'n un?

La feina de redacció dels dos primers va ser un estiu cada un. El que no és tan fàcil és dir quan de temps havia calgut per anar acumulant idees i materials. L'últim que he acabat, i que no està publicat, m'ha portat dos anys.

Quin ha sigut el més difícil d'elaborar?

Sens dubte l'últim, aquest que no està publicat, i que s'ocupa d'un tema tan desagratit i desagradable com el determinisme. Em va fer patir força.

Amb el llibre de *La invitació a la psicologia de l'home biològic a l'home social*, ha rebut cap premi?

No. No es pot estar sempre esperant premis. D'altra banda, aquest és un llibre de text, un manual escolar, i en aquest cas l'únic premi que un espera és que pugui resultar útil per als estudiants que el facin anar.

S'inspira en algun lloc determinat?

No especialment, tot i que passejar per la terrassa de casa m'ajuda a superar alguns moments de col·lapse.

Ha tingut el suport de la família? I dels companys?

Durant la redacció dels primers dos llibres vivia sol, i la feina va ser força solitària. Ara visc molt ben acompanyat i rebo suport i ànims, tot i que també més distraccions. No cal ni dir que he sortit guanyant.

Ha hagut molts impediments?

No en la creació, però sí en la difusió dels llibres. Publicar des de províncies i en una editorial petita condiona molt l'entrada en els mercats.

Té intenció d'escriure un altre llibre?

Sí, de fet ja estic a mitja feina. Després de la feina dura del determinisme que no sé si mai em publicaran, torno a treballar en qüestions més divulgatives, en un atansament d'alguns dels grans temes filosòfics al públic no especialitzat.

Què pensa de la revàlida? Creu que seria millor tornar amb el sistema del BUP i COU?

Crec que alguna mena de control extern és necessari. Altrament caiem en el perill que molts centres acabin regalant títols a aquells que els puguin pagar.

Pel que fa a la comparació del sistema anterior i l'actual, tot té pros i contres.

Escolaritzar més temps és bo, però si durant el temps d'escolarització obligatòria hem de donar a tothom el mateix aliment ens trobem que als

setze anys qui voldria anar a treballar no ha rebut cap preparació específica, i qui voldria seguir estudiant tampoc no està en condicions en només dos anys d'assolir un nivell pre-universitari.

Escolaritzar més temps sí, però buscant vies per oferir a cadascú allò que necessita. Una cosa és potenciar la igualtat d'oportunitats, i una altra imposar un fals igualitarisme.

Troba que el rendiment dels alumnes en les seves assignatures ha baixat?

Una mica, però sense caure en exageracions. Cal tenir present que només es cursa Filosofia al Batxillerat, i que a aquest nivell la gent ja arriba, poc o molt, seleccionada.

No s'ha adonat de l'acceptació dels seus alumnes, que fa que la majoria, a més de veure'l com un professor, també el vegin com un amic?

Sí això és així, me n'alegro molt. El cert és que sense un intercanvi d'afecte la meua feina se'm faria insuportable. Tot i així, bé cal dir que això de ser amic dels alumnes és només una manera de parlar. D'amics, vosaltres ja en teniu, i jo també, i cadascú, aquells que li corresponen. La nostra relació no és, ni ha de ser, exactament d'amistat. Estem parlant d'una altra mena de relació, que hauria d'incorporar afecte, respecte, punts de referència, models. En qualsevol cas, insisteixo, sense el sentiment d'acollida personal -i no sempre hi és, no cal enganyar-se- aquesta feina em resultaria molt i molt dura.

Gràcies, professor.

Maty Canchal

23 COSES EN QUÈ CREC

1. Crec que la realitat és un misteri.
2. Crec que hem obert petits espais en el misteri, i que en ells ens hem instal·lat com si això fos Tot.
3. Crec que cal tenir cura d'aquests espais, perquè són casa nostra.
4. Crec que és millor el dubte raonable que la certesa que es nega a raonar.
5. Crec en el poder de la paraula.
6. Crec en el poder de l'educació.
7. Crec que, a l'espera d'un altre món incert, caldria fer d'aquest un lloc una mica més habitable.
8. Crec que els nostres valors són creació nostra o que, si més no, hauriem de responsabilitzar-nos d'ells com si ho fossin.
9. Crec que Déu, si existeix, no deu d'estar gaire content que l'utilitzem per fugir del diàleg amb aquells que no pensen com nosaltres.
10. Crec que la vida d'aquells que m'han donat amor ha tingut un sentit. Per què no n'hauria de tenir la meua?
11. Crec que la llibertat no és un regal de la selva, sinó una conquesta de l'esperit.
12. Crec que qui té una ànima confortable no necessita estar tot el dia de viatge.
13. Crec que els sentiments mouen el món.
14. Crec que l'absència d'amor és la mare del mal, o si més no dels malvats.
15. Crec que el nen que no sent mai la paraula NO, està condemnat a la infelicitat.
16. Crec que el món es divideix entre aquells que posen pals a les rodes i aquells que posen oli als eixos, i que els primers no són en absolut més feliços.
17. Crec que en aquest vaixell viatgem plegats, però no és fàcil que em creguin els que són capaços de remar sols.
18. Crec que la selva sempre està disposada a recuperar les clarianes que li arrabassem.
19. Crec que abans de posar-nos a córrer hauriem de preguntar-nos cap a on.
20. Crec que la feina més sagrada dels humans és la creació d'horitzons.
21. Crec que cal aprendre a dir t'estimo abans que l'altre hagi Marxat.
22. Crec que, assolida la supervivència, la major part dels nostres actes no cerquen res més que amor.
23. Crec en el valor de compartir allò que un creu.

Joan Manel Bueno

JOAN ORÓ.- 25è ANIVERSARI

Aquest curs 2001-2002 se celebra el 25è aniversari de la inauguració del nostre institut. No obstant això, cal precisar. El que realment celebrem és la inauguració de l'institut com el coneixem nosaltres, és a dir, la inauguració de l'institut com a Joan Oró. L'edifici va ser inaugurat el curs 1972-1973. Llavors no tenia nom, com cap dels tres instituts. Al cap de poc temps van sorgir els noms. L'institut masculí va rebre el nom de Màrius Torres; l'institut femení es va anomenar Gili i Gaya i només faltava el nostre institut. Des del curs 1972-1973 fins al curs 1976-1977, l'institut no va tenir nom. Aquest fet es pot explicar tenint en compte que l'edifici pertanyia, en un primer moment, a l'institut femení.

Va ser el curs 1976-1977 quan l'institut va ser batejat. El nom es va decidir en un claustre de professors. Havia de ser el nom d'algú molt relacionat i arrelat a Lleida; per aquest motiu es va escollir el nom de Joan Oró. Així és com el nostre institut va ser batejat ara fa 25 anys.

EL PROFESSOR JOAN ORÓ VA FER LA CONFERÈNCIA INAUGURAL. EL SENYOR M. GONZÁLEZ ERA EL DIRECTOR EN AQUELLS TEMPS

Durant aquest temps hi ha hagut diferents juntes directives. El primer director va ser el Sr. Solans, després, per ordre cronològic, el Sr. Díaz, el Sr. Tortosa, el Sr. González, Sr. Ricart, Sr. Rodríguez, Sr. Gelonch, Sr. Trepal, Sr. López i l'actual, el Sr. Felis.

També han anat canviant, lògicament, molts professors, però encara en queden alguns de veterans, que són al centre des dels primers anys i que aporten experiència i saviesa a aquesta casa.

Moltes generacions d'alumnes han passat per les mateixes aules, amb diferents interessos, estils i inquietuds i que avui ja formen part activa de la societat catalana.

Xavier Chavariga
Núria Geribàs
Roger Tresàncez

A LA CELEBRACIÓ DE LA INAUGURACIÓ DE L'INSTITUT HI VAN ASSISTIR ELS DIRECTORS D'ALTRES CENTRES, PROFESSORS I CATEDRÀTICS, AMI COM AUTORITATS EDUCATIVES I MUNICIPALS

25 ANYS DESPRÉS, DESEMBRE 2001, LA NEU COBREIX L'INSTITUT

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

SABIEU QUE...?

El primer cop que va venir el professor Joan Oró a l'institut es va inaugurar el cartell on hi fica "INB Joan Oró". Per tal de descobrir-lo la Divina i la Lourdes, juntament amb antigues professores, van cosir una cortina per fer una inauguració com Déu mana. Desgraciadament, en voler córrer la cortina aquesta es va enganxar i no va haver més remei que un dels jardiniers s'amagués darrera de la cortina i la corregués manualment.

— Es va realitzar una excursió a Alquézar on hi havia un carro antic que era l'orgull del poble: fins i tot s'havia utilitzat per gravar diverses pel·lícules. Doncs els alumnes de Batallerat, jugant jugant, el van moure i va caure pel barranc.

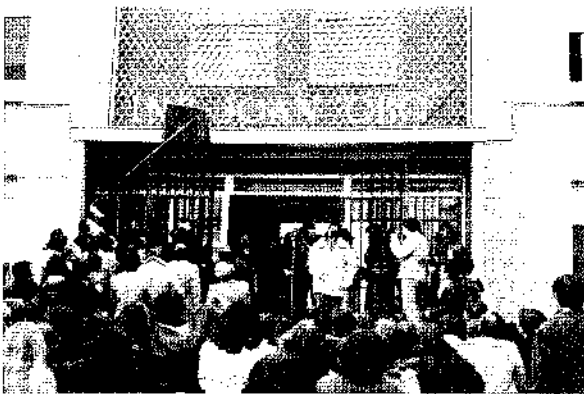
— Un dels antics conserges, el senyor Guijarro, el pare de la Joana, va anar a l'armari on es guardaven els exàmens a buscar uns fulls i, en obrir-lo, s'hi va trobar dins un alumne que buscava uns exàmens. L'espant de tots dos els va durar força estona...

— Un dels anys es va fer una penya (la Penya Joan Oró) per a l'Aplec del Cargol.

— En una excursió a València, el conductor va parar l'autocar al casc antic. Tots van baixar a fer un vol i, al voler girar l'autocar, no van poder fer-ho. Llavors tots els alumnes van haver de baixar un altre cop de l'autocar i girar-lo ells mateixos.

FAÇANA DE L'INSTITUT (INAUGURACIÓ 1976)

FAÇANA DE L'INSTITUT (INAUGURACIÓ 1976)

CURS 1976-1977. INAUGURACIÓ DE L'INSTITUT COM A INB JOAN ORÓ. ENTRE ELS ASSISTENTS HI HAVIA EL SR. TORTOSA, EL SR. CORDELLA (ALCALDE DE LLEIDA), EL PROFESSOR JOAN ORÓ, EL SR. SERRA, EL SR. FLAM (DELEGAT D'ENSENYAMENT) I EL SR. GONZÁLEZ

EL SR. MIGUEL GONZÁLEZ DIENT UNES PARAULES

— Les reixes que hi ha a sobre de l'entrada per on entrem els alumnes al matí van ser pintades i dissenyades en ocasió d'un concurs de la televisió on van participar diversos alumnes i professors del centre. El concurs es deia "Dit i fet". Es van enfrontar a un institut de Girona, contestant a una sèrie de preguntes relacionades amb el món de la informàtica, en els estudis de tv3. D'altra banda la ciutat de Lleida es va bolcar amb l'institut Joan Oró ajudant-lo a superar unes proves que es van realitzar al mateix centre i que van necessitar de la col·laboració d'alumnes, professors, pares i mares i ciutadans en general. El programa va ser en directe, i evidentment, van guanyar.

— Un dels professors que hi havia al seminari de matemàtiques era vegetarià. Durant una de les excursions es van fer "migas" per a tothom, excepte per a ell, que es va portar la seva olla exprés i les seves verduretes per fer-se un brou vegetal. Va posar l'olla a la foguera per fer-se el brou i se li va socarrimar tota l'olla. Aquest mateix professor agafava les ortigues que creixien als afores de l'institut per fer-se'n truites.

— Dos professors, un que era molt alt i un que era molt baixet, tenien una jaqueta del mateix model. Un dia les van confondre, i un portava una jaqueta que li arribava al genolls i l'altre que li arribava als colzes. El més graciós és que cap dels dos se'n va adonar.

Xavier Chavarriga
Núria Genibàs
Roger Tresàncez

EL TÚNEL DEL TEMPS (1996-2002)

EXCURSIÓ A PARÍS DE QUART D'ESO. CURS 1999-2000

ELS PRESENTADORS DEL FESTIVAL DE NADAL D'ESO DE L'ANY 1998

ALUMNES DE 1 D'ESO DEL CURS 96-97 DISFRESSATS PER CELEBRAR EL CARNESTOLTES

AQUESTES JOVENETES DE 2n D'ESO JA ACABEN EL BATXILLERAT

La promoció 2001-2002 d'alumnes "reformats", és a dir, que van començar 1r d'ESO al nostre centre i ara acaben 2n de batxillerat, és la primera que tanca el cicle de l'educació secundària obligatòria i no obligatòria a l'IES J.Oró. Són els "fills" de la LOGSE. Han passat sis anys de la seva jove vida entre aquestes parets. Han viscut el nou sistema educatiu plenament, amb les seves virtuts i els seus defectes.

Segurament no hi haurà gaires promocions més que completin els seus estudis seguint les directrius exactes de la Reforma Educativa. Es preparen canvis importants, la "Llei de la qualitat de l'ensenyament" ja s'està gestant.

Aquests nois i noies ara poden fer balanç del temps passat, de les experiències viscudes, del que han après durant aquesta etapa tan important. Creiem que tots i totes miraran les "velles" fotografies del seu pas per l'institut amb un ampli somriure i un gest satisfet.

Enhorabona, companys!

EXCURSIÓ D'ANDALUSIA DE 4T D'ESO, EN UN TÍPIC TALLER CORDOVÈS ELS "ESITOS" DESCANSEN. MARÇ DE 2000

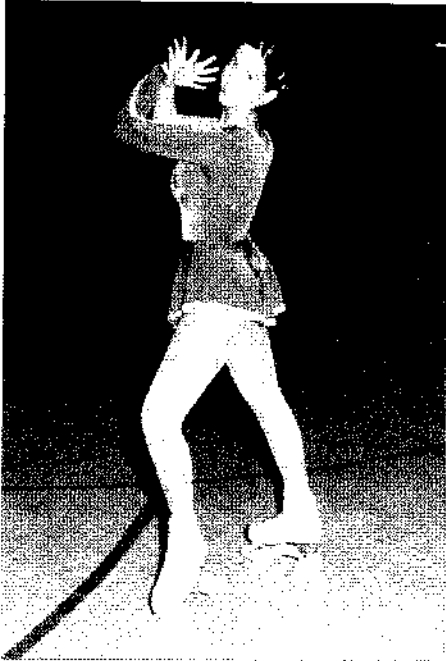

ALUMNES DE 2n D'ESO. CURS 97-98

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

ALUNMES CAMPIONS!!!!

Volem felicitar les companyes de l'IES J. Oró que han destacat aquest any en el món de l'esport.

MIREIA CASTELLVÍ, CAMPIONA SOBRE
RODES UN ANY RES

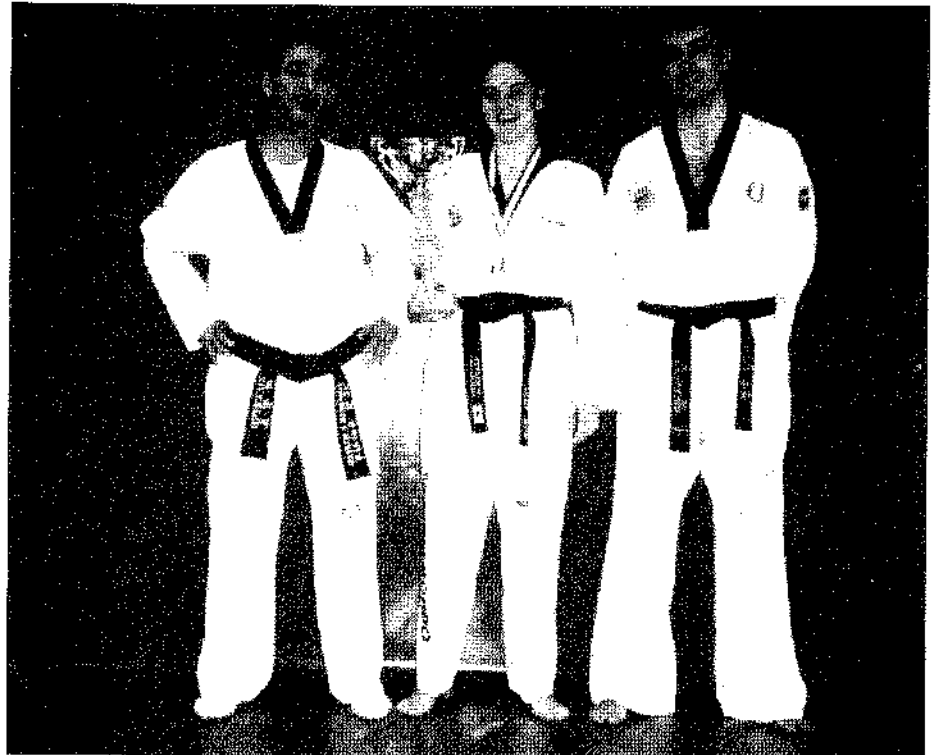
Mireia Castellví:

Durant aquesta temporada la nostra companya Mireia Castellví es va proclamar campiona de patinatge artístic en la categoria Junior. I amb només 18 anys també és l'actual campiona del Trofeu Federació de Lleida.

ENHORABONA
MIREIA!!!

ADELINA AGUSTÍ GAUDINT DEL SEU TRIOMF

LA SÒNIA RECHE AMB EL SEU TROFEU

Sònia Reche:

Una de les nostres alumnes del Cicle Formatiu de grau superior d'animació físicoesportiva, Sònia Reche, ha sigut una altra de les nostres campiones. Aquesta jove de 19 anys aconseguí el títol de Campiona d'Espanya sub-21 de taekwondo, art marcial olímpic. Per poder competir en la categoria de pes mitjà va haver de perdre 8 quilos en 20 dies, fent un gran esforç per la seva part.

FELICITATS SÒNIA!!!

Adelina Agustí:

La Federació Catalana d'Activitats subaquàtiques va retre homenatge als campions d'aquesta modalitat. L'esportista de natació Adelina Agustí va rebre la medalla de campiona 2001 en reconeixement al seu triomf aconseguit en el Campionat de Catalunya de Natació amb aletes de llarga distància.

CONTINUA AIXÍ ADELINA!!!

Judith Gonzàlez
Ainhua Bermúdez
Candy Álvarez

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

MÉS ALUMNES CAMPIONS

EL PREMI CIRIT RECAU EN UNA ALUMNA DEL NOSTRE CENTRE: BERTA LÓPEZ

Berta López Mir és una companya nostra que va acabar 2n de Batxillerat l'any passat en l'especialitat de Ciències de la Naturalesa i la Salut. La Berta ha cursat el BUP i el Batxillerat a l'IES Joan Oró i ara fa primer d'Enginyeria Geològica a la U.P.C de Barcelona. Aquest any és doblement "campiona". Per una banda ha guanyat el "Premi Extraordinari de Batxillerat" i per l'altra el "Premi Cirit" amb el treball de recerca "Geologia del riu". Aquest treball va ser tutorat pel professor de Biologia del nostre centre, el sr. Miquel Bertran.

Els premis Cirit van ser atorgats pel president de la Generalitat, Jordi Pujol, en un acte oficial el dia 15 de desembre de 2001.

Enhorabona Berta!!!!

JOAN GELONCH COCINERO

L'alumne de primer de Batxillerat del nostre institut, *Joan Gelonch Cocinero*, ha quedat classificat en primer lloc a Lleida, en el seu nivell, en el concurs Cangur-2002, convocat per la Societat Catalana de Matemàtiques, el 21 de març de 2002.

Volem felicitar de tot cor el nostre company Joan.

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

EL CICLE FORMATIU DE GRAU SUPERIOR D'ANIMACIÓ D'ACTIVITATS FÍSiques I ESPORTIVES

PREPARATS.....

Ja el curs passat, però sobretot el curs actual, qualsevol que s'arrossegui mínimament per l'institut, haurà advertit que hi ha més nois i noies que van vestits amb xandall i sabatilles esportives que no pas en els anys anteriors. I és que l'any passat, tota una colla de nois i noies vam decidir començar el mòdul d'activitats fisicoesportives que ofertava l'institut, i a fe de Déu que no va ser una decisió errada!: estem aprenent moltes coses relacionades amb els nostres estudis, moltes classes són pràctiques, ens hem ajuntat un grup de persones (tant alumnes com professors), on la confiança i el bon rotllo estan a l'ordre del dia, la qual cosa fa que hi hagi un ambient de treball molt bo.

Com ja s'ha comentat, la majoria de les classes són pràctiques, sobretot al segon curs on impartim assignatures com tennis, bàdminton, hoquei, beisbol, futbol, bàsquet, voleibol, handbol, rugby ... encara que a primer tampoc ens quedem curts fent assignatures com jocs, atletisme, natació o gimnàstica esportiva (personalment i sense ànims de desanimar, encara em fa mal l'esquena quan hi penso). Però no tot són flors i violes, i és que fer tantes hores pràctiques també té la

seva contrapartida, ja que gairebé sempre algú porta un peu embenat i ha de caminar amb crosses fruit d'una inoportuna tortada de peu (a vegades hi ha tanta gent lesionada com gent apta per fer la classe).

Però no us penseu pas que estem tot el dia a la pista d'atletisme, al gimnàs o al pavelló. També tenim assignatures eminentment teòriques com ara anatomia humana, didàctica o una altra on aprenem a administrar i a fer funcionar una petita empresa d'activitats esportives, per tal que si algun dia ens decidim a crear-ne alguna, no ens desbordin els tràmits ni la paperassa (algun dia).

BON SWING!

Un altre tema a part són aquelles activitats que, per la raó que sigui, hem d'anar fora de Lleida a realitzar-les, com ara quan vam anar a Prades a fer activitats a la natura, o bé quan anem uns dies a aprendre a jugar a golf en un camp que hi ha a 10 minuts de Lleida. No cal dir que el simple fet de fer aquestes activitats, implica un component de motivació i de gresca per sobre de les classes habituals, i això sempre s'agraeix. Llàstima que es facin poques "escapades" d'aquestes durant els dos cursos!

Ja ho veieu, aquí al Joan Oró s'ha trobat la fórmula perfecta per combinar aprenentatge, motivació i diversió, i tot en un ambient de treball gairebé immillorable, així que aquells indecisos que encara dubten de fer o de no fer el cicle, que no s'ho pensin tant i que reservin ja una plaça per al curs 2002-03, o bé que vinguin a demanar informació al mateix institut. Us atendrem amb molt de gust. Segur que viureu experiències i coneixereu persones que no podreu oblidar mai!!

Robert Gràcia
Alumne del CFGS d'Animació
d'Activitats Fisicoesportives (2n curs)

PROFESSORS ARTISTES

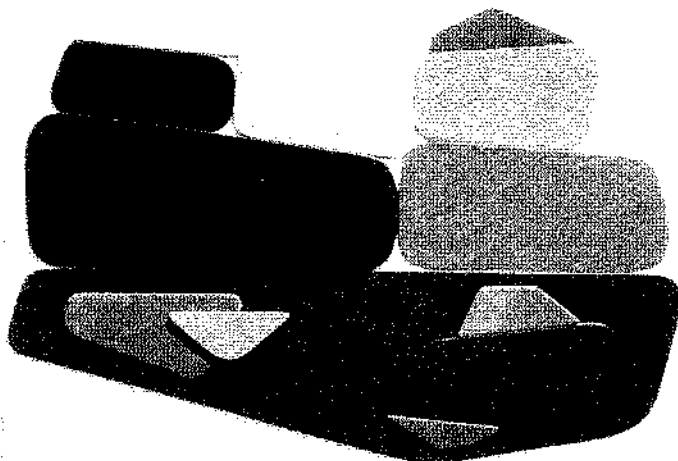

Sr. MIGUEL GONZÁLEZ

Al nostre institut també hi ha professors Artistes. Un d'ells és el Sr. Miquel González, el nostre professor de dibuix. A part de dedicar-se a l'ensenyament des de fa més de vint anys a l'I.E.S Joan Oró hi ha una altra faceta d'ell no tan coneguda per nosaltres que és la d'escultor i pintor.

Hem volgut aprofundir més en aquest aspecte i li hem fet una sèrie de preguntes:

Quan va descobrir la seva faceta d'escultor i pintor?

PLAER DE FÚCIA

Vaig estudiar Belles arts per l'escola de Sant Carles de València. En realitat volia ser químic però el meu pare era escultor. El meu pare, a sisè de batxillerat em va proposar dibuixar per les nits i en acabar el batxillerat em vaig presentar a la prova d'accés de Belles Arts, que vaig poder superar sense dificultats.

Quines són les seves influències?

Més que influències són preferències: Kandinski, Calder, Brancusi, Henry More, Baum Noguchi.

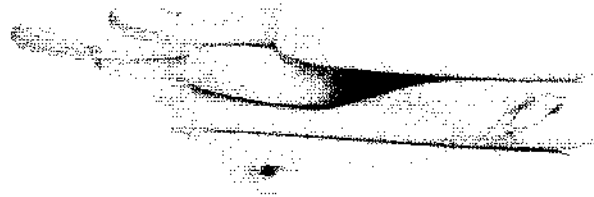
Què li agrada més ser professor o artista?

Em voldria dedicar a l'escultura plenament, a la pintura, el dibuix i a les serigrafies.

Té problemes per compaginar la seva professió amb les seves aficions?

El principal problema és el temps, no em puc dedicar plenament a la meua afició, però aprofito les tardes i el temps lliure.

Quines són les seves escultures més importants, i on les podem admirar?

MINA

El monòlit de l'institut, les figures de colors de la plaça del Magnoli, el disseny del mural en colors de l'institut, l'escultura Caixa de Pandora i les altres obres estan al meu estudi o en col·leccions privades.

Donem les gràcies al Sr. González per voler explicar-nos una miqueta la seva vessant artística i així poder conèixer més un dels nostres professors.

Patricia Campo
Xènia Foixench
Elena Gatiús

NOTÍCIES, OPINIONS, REPORTATGES

OBSESSIONS INCONTROLABLES

Tres dels trastorns alimentaris més coneguts són: l'anorèxia, la bulímia i l'obesitat.

L'anorèxia

- *Què és?*

Comportament marcat per la inapetència de l'aliment o el rebuig de menjar.

- Tipus

Anorèxia primitiva: la pateixen alguns recent nascuts en estat d'hipotímia amb una reacció de rebuig del pit de la mare i/o el biberó.

Anorèxia mental: trastorn d'origen mental. Es relaciona amb una modalitat d'obsessió histèrica.

Anorèxia nerviosa: trastorn del comportament alimentari caracteritzat per una restricció alimentària de caràcter voluntari i l'obsessió d'aprimar-se.

- Causes.

Anorèxia mental i nerviosa: les persones que pateixen aquests trastorns són introvertides amb poca confiança en elles mateixes, dependents i amb dificultats per enfrontar-se als processos de maduració.

- *Qui les pateix?*

La malaltia es dona fonamentalment en un 95% en noies.

- *Síntomes:*

Els més importants són:

*La detenció de la menstruació i un rebuig i desgana davant qualsevol aliment juntament amb un sobtat i inquietant estat

d'aprimament acompanyat de trastorns a la pell (seca) i els cabells i ungles es tornen trencadissos.

*Estat d'hipotensió, trastorns hormonals, disminució del metabolisme basal.

*Desig de seguir un règim, pertorbacions digestives, nàusees, vòmits, manifestació d'una activitat normal i una hiperactivitat acompanyada d'una gran resistència a la fatiga, el rebuig de les pressions familiars que naturalment es multipliquen i que acaben per convertir-se en una vertadera obsessió col·lectiva a l'entorn de l'aliment.

*La resistència nerviosa debilitada.

*Agressivitat. La malalta s'autoexerceix un càstig per purgar la seva agressivitat, condemnant-se, a no ser dona i morir d'inanició.

- *Com es pot solucionar?*

El tractament és difícil. Hi ha una separació del medi familiar, separació radical sense visites. La psicoteràpia pretén alliberar, per mitjà de l'expressió verbal, les estructures inconscients de la malalta, així com facilitar-li l'accés a una maduració afectiva i a una organització dels seus vincles familiars.

La bulímia

- *Què és?*

Trastorn del comportament alimentari caracteritzat per la ingestió compulsiva d'una gran quantitat d'aliments seguida de vòmits auto-

provocats, amb intensos sentiments de culpabilitat i menyspreu cap a la pròpia persona.

- *Qui la pateix?*

Sovint es tracta de persones emocionalment inestables que passen amb facilitat de l'eufòria a la tristesa, amb baixa autoestima i sentiments de culpa i autocrítica.

- Tipus:

L'únic tipus de bulímia coneguda és la nerviosa.

- *Com solucionar-ho?*

Incidint sobre aspectes educatius:

* Tenir una sana preocupació del menjar.

* Alimentació variada i equilibrada.

Obesitat

- *Què és?*

És el resultat d'un desequilibri energètic per un ingrés de calories superiors al de les nostres necessitats energètiques. Les calories que no es cremen s'acumulen en forma de greix provocant un augment de la massa grassa.

***Aquests problemes que hem comentat els pateixen gent jove com nosaltres i desgraciadament són cada vegada més freqüents. Al mes de febrer els alumnes de segon cicle d'ESO i Batxillerat van poder assistir a unes xerrades sobre l'anorèxia que els van informar una mica sobre aquest tema.**

Patricia Campo
Xènia Foixench
Marina Serrando

EL BERBER

+.E.XΣO+ ΣI:

⊙+X 4:0: E+II.// E:Λ.E+

I+RRII .O OUIXΣE+Y
 I+RRII .O OE:EE:Γ+Y
 ⊙ UI:II ΣII Σ+++⊙⊙II
 E.8. O .R+E .⊙ΣY
 .X+II. I ΣYIO ΣII
 .+.E.XΣO+ Σ ΓEO:
 I+RRII O .R+E ⊙⊙+IA:Y
 .RII IX ΣXO.X+I
 .OA IXΣIO +ΣII+IIΣ
 .R+E ΣI X+Y ⊙ :II:⊙ ΣII
 ⊙ +:⊙. I: Λ ΓΣII+⊙ ΣII
 4:0 UII. Γ+XII.O+I
 I+RIIΣ .O I+++X+E
 IΣ+Σ .O ⊙⊙.I
 I+RIIΣ .O IR+OO+X
 IΣ+Σ .O 8+++I
 +.E.XΣO+ ΣII
 .⊙+RR. X ΛΣ I+AA.
 IE:II .RII ⊙ .Γ+ E.
 .Λ I+⊙⊙ΣY IO:X.
 ΓIIΣA UI.⊙⊙ .E+ZUIO.I
 +.IIΣA +.II:Γ+ I+Y
 ⊙ UI:A+E I+⊙ ΣX+AAΣX+I
 ⊙+III.4 I +++UIO.+ΣI
 .E.OX Λ IO+XO. I+Y
 :AA:O I+Y ΣII:II.
 AA:II ΣOI+IXΣE+I
 AA:II ΣOI+IXΣE+I
 +.E.XΣY+. .UII ΣII
 I+RIIΣ .O I+++IIΓ
 IΣ+Σ .O OUIXΣE+I
 I+RIIΣ .O I++++:⊙⊙.
 IΣ+Σ .O OE:EE:Γ+I
 +.E.XΣO+ ΣII

POEMA TAMAZIGHT

r	ر	⊙	dj	⊙	Σ	a	⊙	.
s	س	⊙	γ	⊙	Y	u	⊙	:
š	ص	⊙	h	⊙	Λ	i	⊙	ξ
t	⊙	+	h	⊙	⊙	e	⊙	I
-	⊙	*	y	⊙	Π	b	⊙	⊙
t	⊙	E	j	⊙	I	c	⊙	C
w	⊙	⊙	k	⊙	R	d	⊙	Λ
x	⊙	X	l	⊙	H	.	⊙	V
z	⊙	X	m	⊙	⊙	q	⊙	E
z	⊙	X	n	⊙	I	f	⊙	X
			q	⊙	Z	g	⊙	X
			ε	⊙	⊙	gw	⊙	Λ

ALFABET ÀRAB-TAMAZIGHT

Els berbers AMAZIGHT tenen un idioma diferent als àrabs. Actualment hi ha tres zones diferenciades al Marroc: el Sahara "Tamazight", el Rif occidental i l'oriental. També a Algèria es parla el tamazight, a les zones de Tremesen, la Gran Cabília, Anrès i Mzab al sud de Txertxel.

Abans que anessin els romans al nord d'Àfrica, ja hi vivien els berbers. Roma va conquerir la zona i els berbers s'hi enfrontaren. Més endavant, la zona amazighin fou islamitzada i els berbers també lluitaren, però van ser arabitzats i islamitzats. Encara avui en dia ho estan.

Però no podem oblidar que la conquesta d'Espanya va ser obra dels berbers, la primera expedició la duqué a terme el berber Tarik. Més tard els regnes de Taifes van estar en mans dels "amgar berbers". També, posteriorment els almoràvits i els muntanyesos de l'Atlas, els almohades.

L'alfabet berber té les seves característiques pròpies, unes grafies diferents de l'àrab. També sons i paraules pròpies.

La gastronomia també té plats diferents, com per exemple: "wergan" fet de farina, oli, sal, com un puré; o el "tchat" que es fa amb farina, verdures, sal, aigua, oli i carn.

Els costums també són diferents, com la festa del matrimoni que dura tres dies amb música de tambors, flautes i platerets. Tothom va vestit amb roba nova. Primer ballen els homes i després les dones.

Avui els berbers reclamen el seu reconeixement com a poble dins els estats on estan establerts. Així podran mantenir els seus costums i la seva llengua.

Mansour Assefal
4t ESO

L'OKUPACIÓ

Itu què en penses de l'okupació?

Estic al costat dels qui veuen l'okupació, no com un acte de vandalisme urbà, sinó com un moviment que no deixa de ser una forma de protesta.

Lluitem, principalment, contra l'especulació immobiliària, els habitatges es posen a la venda a uns preus desorbitats, els quals, la majoria dels joves no es poden permetre. Els joves okupes també posen de manifest la manca d'espais on desenvolupar i dur a terme un ritme de vida alternatiu al

que ens imposa el sistema. A més a més, quan recuperen un lloc inhabitat, l'aprofiten per realitzar activitats socio-culturals, concerts, debats, xerrades on exposen i intercanvien les seves idees, tallers...

Se'm fa difícil entendre com encara es pot continuar veient el moviment okupa com marginal o limitat, quan, és lògic i imprescindible que hi hagi gent incoformista que no estigui disposada a donar l'esquena al problema i vulgui desviar-se de l'esquema que

marca el capitalisme.

És per això que trobo desmesurades les repressions policials i l'alt nombre de detencions que es realitzen quan es produeix un desallotjament.

Com a conclusió m'agradaria afegir que mantenir la penalització i la intenció de dissoldre el moviment okupa és una amenaça a la llibertat, en el sentit més ampli de la paraula.

Marta Gràcia
2°C Batallerat

VIDA O VANDALISME?

Per a tots vosaltres, com per a molts ciutadans d'avui dia, el moviment okupa és simplement un acte vandàlic d'un grup de joves que no tenen res al cap i segueixen unes idees radicals que no tenen solta ni volta. Doncs bé, tot això és, en part, gràcies als mitjans de comunicació i a la manera com aquests ens presenten les notícies per tal de persuadir la gent amb la seva opinió.

"L'okupació d'habitatges ha tornat aquesta setmana als titulars. Un grup d'okupes s'ha enfrontat a la policia en una batalla campal quant aquella els anava a desallotjar de la denominada "Kasa de la muntanya" al barri de Gràcia de Barcelona. El balanç ha estat de dinou detinguts, nou dels quals han sortit amb llibertat del jutjat amb càrrecs, tot i que el fiscal demanava el seu empresonament per atemptat a l'autoritat, danys i lesions."

Aquest és un exemple com molts d'altres, que podem trobar en qualsevol diari de tipus convencional i, sincerament, crec que és una vergonya que la

premsa de prestigi pugui adoptar postures tan extremes i amb tanta subjectivitat en temes com l'esmentat. Un ciutadà que no tingui cap idea del que realment és o comporta el moviment okupa, tan sols llegint una notícia com la citada anteriorment, entén que aquest grup de joves es va enfrontar a la policia. I, realment,

LA POLICIA INTENTA DESALLOTJAR
UNS OKUPES A BARCELONA

qui es va enfrontar a qui? Quin dels dos col·lectius va cometre un acte vandàlic?

M'agradaria dirigir-me a tots aquests grans periodistes i també a tots els ciutadans que m'escoltin i dir-los que els partidaris del moviment okupa no anem en contra de cap societat ni molt menys de la llei, ans al contrari, lluitem per fer un país més just, on viure en societat i trobar un sostre per tot aquell que el busqui, sense que això sigui un delict. Tots nosaltres ens sentim oprimits i malgrat que tenim molt clar que no estem al costat bo del sistema, ens és igual; estem en contra de l'especulació del sòl i seguirem reclamant una habitatge digne per a tothom.

Tots, com a persones, som un cúmul d'aspectes i matisos irreductibles, és a dir una gran ambigüitat. Però el que agermana aquest tot, és el dret d'un sostre on poder-te arrecerar. Seguirem lluitant cada dia amb més força. Però també tindrem molt clar que mentre hi hagi algú que visqui molt bé n'hi haurà un altre darrere que viurà indigent.

Júlia Farrero i Puig

ENTREVISTA A EDU TORRES

El Caprabo Lleida ha obtingut un gran èxit aquesta temporada, en part, gràcies al seu entrenador Edu Torres, que amb molt de treball i humilitat ha portat el bàsquet lleidatà a dalt de tot.

És per això que hem decidit entrevistar-lo, per poder conèixer una mica millor l'home que ha fet que això sigui possible.

Havies pensat a principi de temporada arribar a assolir una plaça pel play-off?

- No, en un principi el meu pensament no anava tan enllà, en un principi només ens plantejàvem la permanència, però a mesura que la temporada ha anat avançant, els objectius han canviat.

Creus que les baixes han perjudicat de forma important l'equip en general? Creus que podia estar en una millor posició si no n'hagués tingut tantes?

- Sí, les lesions ens han perjudicat molt. I, això, ho

demonstra el fet que les estadístiques diuen que el 75% de les vegades que hem pogut comptar amb tota la plantilla hem aconseguit la victòria.

Creus que l'equip ha pogut ser perjudicat per l'arbitratge en alguns partits contra equips grans?

- No, hi ha dies en els quals un es pot sentir perjudicat, però d'altres et sents afavorit. En definitiva, podem dir que al llarg de la temporada la balança queda equilibrada.

Has somiat algun cop d'entrenar un equip com el Barcelona?

- Tinc un esperit molt pràctic i crec que la meua feina està aquí. L'únic que penso ara és fer bé el meu treball en el meu equip actual.

Estàs content aquí a Lleida? Penses continuar al Caprabo o t'has plantejat canviar d'equip?

- Sí, em trobo com a casa. En aquest moment em queden dos anys de contracte i els penso complir, però després mai se sap.

Quines creus que han sigut les claus de l'èxit?

- Crec que la bona química de l'equip ha estat la clau, però també el fet de tenir un grup amb talent, i que tots els estaments del club estiguin tan units ens fa un gran equip.

Esperaves aquest suport de l'afició?

- No fins aquest punt, l'èxit social ha superat totes les expectatives. L'equip ha estat recolzat per l'afició en tot moment, i aquesta ha estat també una de les claus de l'èxit.

L'ENTRENADOR EDU TORRES AMB ELS REDACTORS DE L'AFICIÓN

De cara la temporada que ve necessitaràs reforçar la plantilla?

- Ara mateix, no m'ho he plantejat, crec que estic entrenant el millor equip que podia tenir i fins a final de temporada no ens ho plantejarem.

Si finalment arribeu als play-off, creus que tenim plantilla comper poder assolir quelcom més?

- Si arribem als play-off ho farem amb molta moral i anirem a per totes, no obstant això, l'important és el dia a dia.

T'agrada algun esport a part del bàsquet?

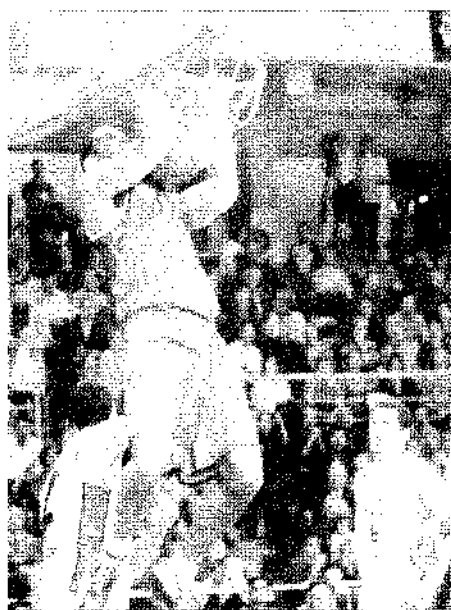
- Sóc un gran amant de l'esport i des de petit els he practicat gairebé tots: natació, futbol, tennis...

Per finalitzar, quins són els teus hobbies?

- M'agrada molt viatjar, estar amb la família, anar al cinema o llegir una bona novel·la, però al no tenir massa temps lliure no ho puc fer tant com m'agradaria.

Moltes gràcies, entrenador.

Jordi Berga,
Natàlia Blanco i
Jesús Torrelles.

EL CAPRABO, IMPARABLE

MIRANT ENRERE

MOMENTS ENTRANYABLES DEL CARNAVAL DE L'ANY 97

Hi ha moments que per alguna estranya raó se'ns queden totalment gravats al nostre caparró i els recordem com si fos ahir que haguessin passat. Fa sis anys que vam començar l'institut i a mi encara em sembla que va ser ahir. Tan sols tenia dotze anys i quan acabi aquest curs ja gairebé en tindrè divuit i mig. La veritat és que aquell dia va ser molt estrany per a mi. Recordo com em vaig asseure sola al saló d'actes perquè no coneixia ningú. Però, ben aviat vaig anar coneixent la gent i em vaig adonar que anar a l'institut és el millor que em podia haver passat.

Al llarg d'aquests sis anys hem viscut tantes coses. Jo, personalment, he descobert què és l'amistat. Fins arribar a l'institut no havia tingut mai amics de veritat i aquí els he trobat i puc dir, convençuda, que tinc amics. Els dono gràcies per deixar-me ser la seva amiga i deixar-me estimar-los, perquè els estimo, molt. Però, a part d'aquesta, la més important, n'han passat moltes més, bones i dolentes, però ara, mirant enrere, només queden les bones: Carnavals, Festivals de Nadal, Castanyades, excursions i, encara que no us ho sembli, anar a classe cada dia, perquè és a classe, amb els meus companys i amics, on he passat els millors moments.

I ara què? Espanta pensar que s'acaba una etapa i

en comença una altra. Espanta pel fet de tirar endavant amb la nostra vida, ara ja, vida d'adults (bé, gairebé). A mi m'espanta pel fet de deixar enrere tota una vida plena de records i experiències, deixar enrere una etapa a la qual sé que mai més podré tornar, només tancant els ulls i recordant. Però, sobretot, m'espanta separar-me dels meus amics i els meus companys.

A alguns sé que els continuaré veient molt sovint perquè si no fos així alguna cosa dins meu es trencaria; però, a molts gairebé no els veuré mai o, potser, no els tornaré a veure. M'espanta perquè són, d'alguna manera, part de mi i la meua vida.

Bé, doncs, haurem d'acceptar que això s'acaba i que només ens quedarà el record. Diuen que els anys de l'institut són els millors i és veritat. Quan tot s'hagi acabat, és a dir, quan ja hàgim entrat a la Universitat, sentiré un buit tan gran dins meu que em caldrà temps per tornar a començar. M'espanta començar de nou un altre cop i sento que no tindrè forces. Però seguiré endavant perquè la vida és això: començar de nou moltes vegades.

Núria Geribàs Armengol
2n B Batxillerat

CAMÍ A LA LLIBERTAT

Encara protegida dins el meu niu, cada cop es va apropant més l'hora d'aixecar el meu primer vol cap allò tan desconegut.

M'estava fent gran, l'escola havia de quedar enrera, però al meu interior encara hi quedava aquella nena indecisa que necessitava el consell dels més grans.

Tic, tac, tic, tac... els dies passaven i jo encara tenia massa verdes les ales que em conduïrien a la "llibertat". Per fi, al setembre del 96 la meua ment va estar a punt, decidida vaig emprendre el meu vol cap al que encara ara és la meua casa, plena de noves i meravelloses experiències.

Avui, quan ja han passat sis anys, el meu cor està ple de bons i mals moments, de vegades la convivència amb d'altres persones està plena de sorpreses.

Capoll de seda va trencar bell príncep amb la seva espasa, no deixant així a la tímida papallona enamorar amb tan preciat encant. Record amarg em va deixar marcat, amb el seu punyal tota relació sentimental em va negar.

LA MARTA I LA DIVINA "UNA MICA CANVIADES"

QUAN FÈIEM 3n D'ESO

Per sort, la meua memòria em guareix regalant-me el record d'una gran persona, disposada a ajudar amb cor i ànima, el meu apreciat tutor.

L'amistat tampoc no m'ha girat l'esquena, dues reines em varen portar a elegant palau. Festes, alegries, cultura i amor m'han obsequiat i jo, a canvi, part de la vida els he regalat

Sense record encara, el present estic vivint, camí corro amb pedres i argent. De la mà m'acompanya un follet, fent així més suau el costerut passeig. Dur és arribar a la meta, de nou em trobo amb l'angoixant sentiment.

El meu futur em saluda i l'institut m'ajuda a arribar realment a la meua autèntica llibertat.

Marina Serrando Querol
2n Batxillerat

UN PAS ENDAVANT

Encara me'n recordo del primer dia en què vaig entrar en aquest institut: I.E.S Joan Oró. Ja fa temps d'aquesta experiència, però la tinc present com si fos avui.

Recordo que el grup de "personetes" que veníem de la mateixa escola, no ens separàvem per res. Aquell dia vam estar més units que mai. La rebuda va ser molt bona, però més que estranya per a nosaltres.

Ens van fer anar a l'anomenada Sala d'Actes on ens parlaren de l'institut, del futur curs, de la nova experiència per a ells i per a nosaltres del que seria l'ESO, ja que érem el primer grup que iniciava la reforma.

L'EXCURSIÓ A FUTUROSCOPE

Érem d'allò més immadurs amb 12-13 anys i vàrem aferrar-nos a l'amistat que teníem amb la gent coneguda, per tal de portar-ho tot millor.

En la distribució de classes, la separació d'amics era esperable, però era més dolorosa que mai.

A les poques setmanes, la convivència amb noves persones i nous professors/res va ser esplèndida.

A poc a poc vam anar trobant-hi la gràcia al canvi i ens va acabar agradant d'allò més. Era el nostre institut, replet de noves experiències que ens acompanyarien durant els pròxims sis anys.

Sempre tenies el típic professor que et donava un suport molt necessari i especial, en els moments més difícils.

El canvi va ser importantíssim, en aquest institut ens vam formar com a persones i va ser el lloc on la majoria vam passar la nostra adolescència, etapa duríssima que sense un bon suport pot ser nefasta.

D'aquell primer dia, ara fa sis anys hi ha hagut molts canvis, s'ha passat de ser "personetes" a persones en les quals el record de l'institut estarà sempre present.

Ara està a punt de concloure una altra etapa de la nostra vida, estem passant l'adolescència i ens estem fent adults. Haurem de viure una altra vegada aquest canvi, per passar a la universitat, però ara més preparats i amb més il·lusió que mai.

Roser Sagrera Vallmanya
2n Batx D

SIS ANYS JUNTS

Dilluns, 16 de setembre de 1996. Una data que segurament molts no oblidaran mai. Una munió de preadolescents esperaven a les portes de la que els pròxims sis anys seria gairebé una segona casa per a ells, el lloc on els formarien i educarien, però sobretot, l'indret on coneixerien moltes persones, amics, companys o simplement coneguts, i on viurien experiències que convertirien aquells anys

en, potser, els millors de la seva vida. S'iniciava en aquell moment una època de la seva vida excitant, però al mateix temps misteriosa.

Primer trimestre de l'any 2002. Menys d'un terç d'aquell

munt de gent que s'aplegava a l'entrada del Joan Oró ja no són preadolescents. Ara són preuniversitaris, projectes de personetes. Se'ls nota com han canviat. Se'ls nota tot el que han viscut junts. Futuroscope, crèdit de síntesi, París, Andalusia, intercanvis... mots que el sol fet de sentir-los els evoquen records intensos, vivències excitanes, sensacions indescriptibles. Professors que els han marcat, els que han temut i els que han "estimat", els que han repicat i han imitat. I molts companys. O amics. O les dos coses. Amics que han arribat més tard, que s'han unit a aquest grup heterogeni de científics, tecnòlegs i humanistes. I molts altres que han marxat i els han deixat. Els han deixat una petjada profunda que mai més ningú no podrà esborrar.

Se'ls veu altre cop espantats. Tenen una important prova aviat. Una prova que els situarà altre cop en el mateix punt que fa sis anys. I aquest cop s'han preparat. Han fet un pacte entre ells, un pacte no escrit que a cap d'ells se'ls ha acudit de comentar, perquè l'ha firmat cadascú amb si mateix. El pacte de no oblidar mai aquest anys, de recordar sempre el que han viscut. De que cada cop que vagin cap a Saragossa i girin el cap a l'esquerra, recordin els moments viscuts en aquell edifici i que sàpiguen que no són els únics que ho han fet. I puc sentir-me orgullós de ser un d'aquells preadolescents que es miraven espantats aquella construcció fa sis anys.

Roger Tresàncez Carrera
2n Batxillerat C Joan Oró

HA SIDO UN PLACER

He perdido la cuenta de los tantos intentos de escribir mis "memorias", por llamarlo de algún modo, durante mi estancia en el Joan Oró, ya que no es fácil resumir tanto tiempo y tantos recuerdos en tan poco espacio.

He tenido la oportunidad de saborear el BUP, ESO y Bachillerato. Después de hacer segundo de BUP pasé a 4º de ESO. He conocido los dos planes educativos y creo que el primero preparaba mejor a los alumnos para la universidad.

Hay diferentes temas para abordar en mi relato. Tal vez podía comentar mi primera impresión del instituto: tres institutos unidos mediante un campus lleno de árboles, césped y caminos que atravesar... Pero aquellas imágenes que quedaron grabadas en mi memoria como una simple fotografía fueron modelándose en cuanto se vallaron los institutos. Aquel sentimiento de libertad que había conseguido al salir del colegio me lo arrebataron los firmes y negros barrotes. Tan sólo la nevada de este invierno pasado 2001 logró iluminar la oscuridad que plantaron las vallas.

No olvidaré los fríos inviernos que pasamos en algunas clases. Pero gracias a Dios la instalación de la calefacción ha mejorado. Y no hay que olvidar el final de aquellas primaveras en las cuales el sol intentaba derretir paredes y ventanas. Y si no era por el frío o por el calor, era por el gruñido que hacían las tarimas de maderas al caminar sobre ellas. Pero... ¿cuántos secretos esconderán las paredes del Joan Oró? ¿Cuántas miradas se habrán reflejado en los azulejos de los pasillos? ¿Cuántos sueños y pensamientos perdidos se hallarán en las aulas? ¿cuántas sonrisas se habrán pintado en las líneas del suelo del pabellón? Sé muy bien que en cuanto me vaya, echaré de menos el Joan Oró...

Tal vez podría comentar mis experiencias en los festivales de Navidad, tanto vistos desde los asientos duros e incómodos de la sala de actos, como desde mi punto de vista sobre el escenario ante la expectación de un público impaciente por disfrutar del festival un año

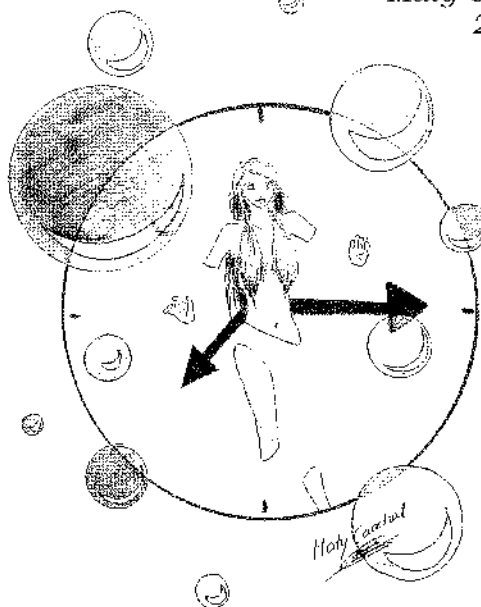
más. Pero cuando te encuentras encima del escenario tan sólo puedes divisar la primera fila y detrás de ésta, una multitud de gente aglomerada bajo un manto de oscuridad como una inmensa e interminable sombra, mientras el palpitir de tu corazón se intensifica a medida que se concentran las miradas sobre ti, como si desease arrancarse de tu propio pecho el corazón mientras intentas no caer al suelo por el temblor que se apoderaba de tus piernas, de tu equilibrio. Pero aquel mal trago por miedo a equivocarte es horrado con los aplausos del público. En aquellos momentos tu corazón se recupera y engrandece sin explicación. Ahora que recuerdo...

¿qué se habrá hecho de la radio del instituto?

Y qué decir de los profesores con su toque personal, con sus frases conocidas como "sí, no, a medias... ¿qué? o bien "venga chicos..." Algunos otros cargados de una gran paciencia, otros tantos con sus días buenos, malos... Y otros que han sabido ser, además de profesor o tutor, un amigo/a. Pero ¿a cuánta gente habré llegado a conocer durante estos casi seis años en el Joan Oró? A muchísima. Algunos yéndose a la universidad, otros cambiando de centro y algunos abandonando los estudios para introducirse al mundo laboral. La gente viaja; viene y va, y yo espero que este sea mi último año para emprender mi camino.

Ha sido un placer.

Maty Canchal
2n Batx

SENDEROS

Junto a él su cuerpo
exuberante. No la tocaba,
la acariciaba con la
mirada, porque la quería
tanto como al Sol. La
mañana se abalanzaba
sobre ellos con sus rayos
como dientes.

La noche entera,
recostado a su lado para
sentir ese primer calor
desconocido a la vez que
familiar, la recordaba
todavía llena de alegrías y
tristezas.

Cada mujer tiene una
historia que contar. La
historia de Sandra era de
sacrificios. Tan sólo
buscaba que Jonás la
quisiera, soñándole año
tras año. Escogió el dolor,
esa vía que parecen
escoger todas las ninfas
que dejan de ser niñas.
Tenía las alas casi rotas,
pero el empuje de
mil hombres. Sandra la
luchadora. Sandra la que
no llora.

Jonás la contemplaba
como si pudiera ver de qué
color eran las lágrimas que
ella guardaba
en su seno...pero sus
propias lágrimas
distorsionaban cualquier
imagen. Jonás el que rasgó
sus latidos para
repartirlos.
Amaba a Sandra. Amaba
también a Raquel.

Mientras dejaba en la
cama a su amada que
dormía sin dormir, fue al
lavabo a deshacerse
por la boca de su
confusión y su pena. No
había nada en todo el
mundo que le hiciera más
daño que causar dolor.

Al son de los desagües
descubrió que estaba
siendo el doble de maldito.
¿Y por qué no se puede
amar a la Luna y al Sol?
Si en su alma, ahora vacía,
cabía todo el firmamento
¿por qué lloraban las
estrellas?

Se maldijo por cobarde,
por ser el loco de los
vientos colorados de la
sangre. Nunca tendría
lágrimas para comprar su
redención. Raquel y
Sandra. Sandra y Raquel.

Pasaron los minutos,
puñales de sesenta filos
alargados. Hoy no quería
tener hambre, ni
levantarse del suelo. A
las once a trabajar. ¡Qué
alegría que gire la vida
cuando se tienen sus
relojes! Jonás sintió que la
Tierra se movía más allá de
la razón. Tal vez alguien le
rescatara.

Sandra se había
levantado y le miraba.
El azul de sus ojos era
inescrutable, no le pegaba
la sonrisa, y su quietud
era mortificante. Tanto
hacer de madre, de cuidar
niños, de fregar suelos,
acostarse tarde...la suya
era una madurez
acelerada. Jonás se
incorporó para mirarla.
Hubiera jurado ver en sus
pupilas celestes el castaño
oscuro de Raquel, la dulce,
la princesa, la inocente.

Mentira.
Tan sólo reflejaban su
mirada enrojecida.
Deseaba que alguien
hablara. El silencio era de
acero. ¿Y las caricias
olvidadas? Se las llevaban
en el pelo y en la cara,
todas en la inmaculada

calma de suspiros y jadeos.
Él no quería romper nada,
pero ¡qué locura! Se estaba
rompiendo entero por no
resquebrajar las ilusiones
de dos personas. Eso,
eso...que se rompa Jonás,
que muera

asfixiado en sus anhelos,
que los cristales de la
sal de sus lamentos se le
claven muy adentro.
Que se destroce el pecho.
Que se muerda los dedos.

Que ya no quiera respirar
aire del cielo.

Poquito a poco fue a
vestirse. Eran ya las diez y
media. Suplicaba soledad.

Esa es la amiga
cuyo nombre no quería
pronunciar:

“¡SOLEDAD! Soledad,
soledad...todo lo que amo
se derrumba por amarlo.”

Cuando se vistió, salió a
la calle. La luz del día le
mordió en la córnea con
salvaje prepotencia. En
su mano derecha la mano
de Sandra. La cogía con
fuerza, pero no sentía
nada. No era el momento
de sentir. Tenía el amor
anestesiado. Un autobús le
separaba de la
esclavitud de los horarios.
“Quizás- se dijo -, pueda
pensar en el trabajo.”

Jonás gastó sus ciento
diez pesetas de distancia
acompañado por la lejanía
de Sandra.

Cuando bajó para ir a
la oficina supo que nunca
dejaría de amar a Raquel.

Verdad.

Ojalá no fuera cierta la
verdad.

Pedro Berenguel

PREMIS A. RICART 2002

1r PREMI DE PROSA DE BATXILLERAT: "PLOU"

Roger Tresàncez

Plou. Ja fa estona que passa de mitjanit. Avui no podia dormir; tinc massa coses al cap, massa coses en què pensar. I sento com repica l'aigua a la repisa de la finestra. Plou. He fet el millor que es pot fer en una nit d'insomni: treure'm del cap la idea de dormir. Per això m'he apropiat a la finestra i he pujat la persiana. I ara miro com plou. Com es passegen les gotes pel cel, com contribueixen a aquest petit núixat. Les pobres no saben que el seu destí fa temps que va ser fixat per l'amic Newton i dansen alegres pel cel. Però cauen irremeiablement, sense cap altra opció que anar a morir a aquesta terra lleidatana. Les veig baixar lliscant pel cel, passant davant la llum del carrer. Per alguna estranya raó aquesta bonica imatge em fa sentir bé. M'agrada la pluja. Em sento... menys incomprès, menys sol. D'alguna manera em sento més a prop teu. Potser, només potser, també tu mires aquesta benedicció celestial. Pot ser.

Saps, ja no recordo el dia que ens vam conèixer. Un dia ja oblidat, d'una forma inesperada, vas irrompre a la meua vida. No recordo quines van ser les primeres paraules que ens vam dirigir, com anàvem vestits, com eren les mirades que ens vam concedir; en aquell moment no et vaig fer massa cas. Eres una entre tantes noies d'aquella promoció que es disposava a passar els propers sis anys de la seva vida junts. I, sincerament, en una època com aquella, en què la meua producció de testosterona tendia a infinit, m'interessava més un altre tipus de persona. Il·lús. Si ho hagués sabut... Tot i això, em vas caure bé. Et vaig incloure en la llarga llista de persones a qui saludava quan m'hi creuava. Fins i tot vam començar a tenir alguna conversa junts. Coses trivials, res important, no pas superior a les que tenia amb qualsevol altra noia. Fins que un dia estaves, com solen dir, al lloc adequat en el moment adequat. Jo acabava de rebre la primera bufetada d'una llarga llista que la seguiria; era el primer desengany amorós de bastants que vindrien. I tu estaves allí per escoltar-me, tu estaves allí per ajudar-me, per obsequiar-me amb alguna de les teves dolces paraules de consol. Com sempre. Com sempre des de llavors. En aquell moment vas començar a ser alguna cosa més que una simple coneguda. Vaig confiar en tu, et vaig convertir en la meua confident. Vaig apostar per la teua amistat i em va tocar la grossa. Has recompensat la meua confiança, i amb escreix.

Ja havia passat una llarga primavera des d'aquell fantàstic dia i la nostra amistat s'havia enfortit. Però jo, enamorat de mena, tornava a estar atrapat a la teranyina d'aquesta gran aranya anomenada amor, capaç d'administrar-te el verí més letal o de deixar-te fruir de cada moment com si fos l'últim. Un any més jo, Sant Jordi, no era capaç de matar el drac per poder fer brotar la més bonica de les roses per a ella, la més bella d'entre les princeses. I tu, com tan sols els bons amics saben fer, escoltaves pacientment les meves penes. Escoltaves com em lamentava, com em queixava de

la meua, jo creia, immensa desgràcia. Tu m'explicaves també algun dels teus problemes sentimentals i així, l'un a l'altre, ens feiem costat. I així anaven passant els dies, les setmanes, els mesos. D'una manera lenta i gairebé imperceptible t'anaves incorporant a la meua vida. Ja no només ens consolàvem. Havíem descobert moltes aficions i passions comunes. Parlàvem de tot tipus de coses i amb gran confiança. Ets de les poques persones, l'única potser, que ha sabut i sap conèixer sempre com em trobo, què em preocupa i com ajudar-me. Parlar amb tu és tot un plaer; de fet és gairebé com parlar amb el meu "jo" femení. Crec que si hagués nascut noia hauria nascut dins el teu cos. Qui sap, llavors, què hauria passat! Això sempre ho he pensat, però fins fa poc no li havia donat gaire importància. Alguns cops penso que no sé com no me n'havia adonat abans. Ara ho veig tan evident!

Havien passat ja quatre marços plujosos des d'aquella primera transcendental conversa. Ens havien envenerat diverses vegades, el drac feia anys que devorava la princesa, com si del conte creat per una ment perversa es tractés. Les últimes setmanes la nostra relació s'havia refredat una mica, no teníem gaire temps per parlar. Va ser agradable reprendre les nostres converses. Molt agradable. Saps, de cop i volta vaig notar una cosa estranya. Un sentiment que no m'havia sorgit mai abans parlant amb tu. Però era jove encara, i el vaig deixar estar perquè es desenvolupés com cregués més convenient. No vaig cometre l'error d'intentar un infanticidi. Se'm va passar un moment pel cap el que podia ser, però vaig creure que era millor no regirar-ho més, que no tenia sentit el que havia pensat.

Van passar setmanes, aparentment tranquil·les, però jo no parava de donar-hi voltes. No ho veia clar. M'intrigava aquest dubte. Jo t'apreciava molt, és cert. Et considerava la meua amiga. Però em quedava curt. Jo sentia alguna cosa més per tu, alguna cosa més profunda. Ho veia, ho veia, però em negava a mirar-ho. Sabia què era però me'n volia desentendre. Fins que un matí, després d'un somni gairebé revelador, ho vaig dir: amor. Amor. Amor? N'estava segur? Era molt fort el que pensava. M'horrortzava el sol fet de pensar aquest concepte, no podia suportar la idea d'estar enamorat de tu, la meua millor amiga. Qui sap si enamorat és la paraula correcta, la paraula adequada. Però serveix per expressar el que sento, i amb això en tinc prou. Així era i així és: t'estimo. T'estimo com no creia que es podia estimar, t'estimo com mai he estimat a ningú. I t'estimo d'una manera diferent. M'agrada com penses, com actues, com opines, com raones, com ets... M'agradaria poder estar connectat a la teua ment constantment i poder compartir tots els teus pensaments de manera instantània.

I ara aquí em tens. Recordant la meua història, la nostra història, impotent de no poder declarar-te el que sento per tu. Seguiré sospirant en veure't passar, desitjant poder parlar amb tu, fruint de cada instant que passi a prop teu i de cada dolça paraula que surti de la teua

1r PREMI POESIA DE BATXILLERAT:

"¿QUÉ NO DARÍA YO?"

Silvia Hoyas

¿Qué no daría yo
por sentir una vez más
tu voz acariciando el viento,
por aprender a añorar
y sobrevivir al tiempo?

¿Qué no daría yo
por aprender a robar
de tu boca eternos besos,
de tus ojos tu mirar
y de tus manos mis sueños?

Por aprender a robar
retaría a la locura,
mi delito es amarte
ya vivo encarcelada,
la cárcel no es excusa.

¿Qué no daría yo
por volver a tu lado?
Si a tu lado olvidé recordar,
si a tu lado recordé olvidar
si a tu lado he soñado.

¿Qué no daría yo
por volver a tu lado?
Si a tu lado he amado
si olvidar tu recuerdo
se me ha olvidado.

Si desde que tú no estás
se ha secado el mar,
le he prendido fuego,
si me invade la soledad,
si ha muerto el tiempo

¿Qué no daría yo?
si desde que tú no estás
las estrellas cayeron,
el Sol olvidó despertar,
se ha nublado el cielo

¿Que no daría yo
protagonista de mis sueños,
por ser tu novela preferida
y sobre mis húmedas/tristes hojas
sentir tus suaves dedos?

¿Qué no daría yo?
Si por dar... por dar de mi vida.
¿Qué no daría yo?
Si prefiero morir por ti
que sin ti morir en vida

boca. Si algun dia puc reunir el suficient valor per explicar-t'ho -ja saps que sóc una mica covard per a aquestes coses-, segurament em diràs que estic boig, que no saps perquè jo he de sentir tot això per tu. Amb la immensa humilitat i humanitat que et caracteritza em diràs que no t'ho mereixes, que no ets ni tan perfecta ni tan fantàstica com a mi em sembles i que tens multitud de defectes que jo no veig. Em diràs que tinc els ulls cecs, que no entens perquè t'ho dic tot això, que t'afalago però que m'equivoco. Jo, per fer-te riure una mica, et diré alguna de les frases parcialment improvisades, d'aquelles que em sonen tan impròpies quan les repeteixo, coses com "els ulls no són cecs si és l'amor qui els guia". I tu, després d'una mitja rialla, em repetiràs altre cop que no t'ho mereixes, que estic boig. I potser tindràs raó, però no m'importarà, perquè jo sento una cosa molt especial per tu que no canviarà. Per sort o per desgràcia t'estimo, i sé que tu no m'estimes a mi. Bé, si que m'estimes, però d'una manera diferent, com pots estimar un germà o pots estimar un amic. No com jo t'estimo a tu. I un cop havent-t'ho dit, tornaré altre cop a la meua posició d'espera, esperant que tu facis una cosa que sé del cert que no passarà. Esperant tranquil·lament, esperant pacientment, esperant innocentment. Esperant inútilment.

Miro per la finestra. Les gotes segueixen el seu ball celestial, alienes als meus pensaments i a les meves preocupacions, seguint la seva pròpia vida i oblidant el que queda enrera, com potser jo també hauria de fer, tot i que no puguí. Sospiro. Miro el cel ennuvolat que deixa entreveure, molt difusament, una lluna plena de mitjan febrer. Encara dura ara. Encara plou.

Roger Trésánchez Carrera

1r PREMI DE PROSA D'ESO:

"LA AMISTAD NO TIENE LÍMITES"

(Fragment)

Imma Ruíz

[...]Se escondieron y ¡sorpresa, allí estaba LB! pero algo raro le pasaba, estaba estirada sin moverse por mucho que Mina le insistiese "Soy yo LB. ¿No me conoces?" pero ¡a loba no se movía, de repente empezó a aullar y aparecieron tres polis.

-¿Qué hacéis aquí niños? -preguntó uno- y es que... ¡un lobo!

La peor pesadilla de Mina se estaba haciendo realidad, habían descubierto a LB. y ahora la separarían de Mina para hacerle Dios sabe qué cosas.

Los policías levantaron la pistola apuntando a LB., pero, automáticamente, Mina se interpuso entre las pistolas y la loba. Estaba temblando, no por el temor de que le disparasen, sino por el hecho de separarse de LB., no podía permitir que le hicieran daño.

En ese momento la loba comenzó a aullar cada vez más fuerte ¡Estaba teniendo una cría! Mina sin acordarse de los polis le dijo a Ángel que le trajera de la caseta agua caliente y una manta. Ella nunca había visto partos de una loba pero sí de personas así que empezó a sacar la pequeña, mojada y sangrienta cabeza del cachorrito. Así lo hizo con tres cachorros más y los fue lavando en el agua y poniendo en la manta con ayuda de Ángel.

-¿Conque estabas embarazada...?- le dijo Mina a LB. mientras la abrazaba.

Después los policías llevaron a Mina, Ángel y a los cinco lobos a la comisaría, aunque a los lobos los metieron en una caja que tuvieron que transportar dos de los policías.

-¡No pueden separarme de LB!- gritaba Mina en la habitación en que la habían encerrado.

Se oyeron unos golpecitos en al puerta y entró un señor de unos treinta y algo según pensó Mina, tenía el cabello rubio castaño y muy bien peinado, aunque un poco hortera para el gusto de Mina, tenía los ojos de un color verdiazul, iba vestido con un a camisa sin abrochar los dos o tres primeros botones de arriba, era de color azul muy claro, casi blanca, llevaba una corbata con la palabra "Baby" escrita en rojo abajo. Llevaba unos vaqueros sujetos por un cinturón mal abrochado de color verde oscuro. Los zapatos eran de charol. [...]

"TRISTESA D'AMOR
PERDUT"

Teresa Jallow

Si entressis al meu cor
no veuries res bonic
només carrers de dolors
que em palpiten dins el pit.

No trobaries la llum
la foscor negra en el dia
no sentiries perfum
també hi manca alegria.

Passadissos que fan por
no hi ha so, no hi ha vida
s'han perdut tots els tresors
i s'han convertit en ferida.

Tot i això no pot plorar
i utilitzar la raó
fa intents per oblidar
que ha perdut el teu amor.

Ell tot sol treu conclusions
no vol ni pot continuar així
per tu no hi haurà més amor
ja que estimar-te vol dir:

MORIR

EL DESTÍ

El destí m'ha portat fins aquí, en aquest punt de la meua vida on sembla que tot s'acaba. Una vegada més ha quedat demostrat que ningú, per més que vulgui, pot anar contra el destí. Una vegada més estic aquí sola esperant que algú em digui que tot ha estat un malson i que tot el que sempre he somniat es farà realitat. Sé que això no passarà.

El destí pot ser generós però en algunes coses només ens pot oferir una oportunitat. El temps corre i nosaltres no hi podem fer res: no podem parar-lo ni tirar enrere per rectificar els nostres errors, errors que en un temps passat ens van semblar decisions encertades. Sempre diem que no ens penedirem de les decisions que prenem, però nosaltres no podem predir el futur.

Les coses no passen perquè sí, però la nostra intel·ligència no pot arribar a entendre per què passen certes coses. Sempre pensem que si algú és la persona de la nostra vida la trobarem les vegades que faci falta fins que ens n'adonem, però no sabem si el destí pensa igual que nosaltres. I per molt que ens la trobem fins adonar-nos-en, ningú no ens pot garantir que durant aquest llarg camí no ferirem ningú més.

I potser una persona és la de la nostra vida i nosaltres no som la seva. Hi ha un destí feliç per a cadascun de nosaltres o uns quants estem destinats a patir per sempre? És el destí qui ens fa enamorar de cada una de les persones de les quals ens enamorem.

És el destí qui decideix quan i on ens enamorem per primera vegada, qui serà aquesta persona i per què ha estat triada ella i no una altra. Però nosaltres mai no sabrem el perquè dels seus motius, ja que potser en aquells moments som instruments perquè es compleixi el destí d'una altra persona totalment aliena a nosaltres. Potser algun dia ho puguem saber i ens ho mostri, però pot ser que això passi al cap de molts anys quan el que va ocórrer ja no es pugui canviar de cap manera. És el destí el que ens fa enamorar massa aviat, quan encara no és el moment, o massa tard, quan ja ha passat el moment.

I, hi haurà una segona oportunitat per aquelles persones que una vegada no han pogut fer coincidir els seus destins?

Podran tornar-se a trobar quan sigui l'hora per als dos destins i podran unir llavors les seves vides? Molts desitgen que sí.

Núria Geribàs Armengol

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ.

ANIMEU-VOS!

Aquesta història que us presentem a continuació és un relat que va néixer amb la idea de ser una novel·la col·lectiva escrita per les diferents generacions d'alumnes del nostre institut.

El primer capítol va aparèixer fa uns deu anys. La proposta que es va fer llavors va ser la d'enviar la continuació del capítol a la redacció de l'Ataràxia.

D'entre totes les enviades, la redacció de la Revista escolliria la millor per ser publicada i tirar endavant, així, aquest bonic projecte.

Aquesta iniciativa, però, es va perdre i els encarregats de continuar la novel·la són, ara, els alumnes de l'optativa de Revista.

Volem animar-vos ara a recuperar l'esperit amb què va sorgir aquest relat.

Per això, us convidem a escriure la vostra continuació de la novel·la, és a dir, la continuació dels dos capítols publicats en la present edició de l'Ataràxia, mantenint el misteri i la intriga que envolten la mort d'en Joan, i fer-la arribar a la redacció de la Revista.

La manera de fer-ho es donarà a conèixer al llarg del curs vinent.

Animeu-vos!!!!

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ (resum)

Un dilluns al matí apareix mort a l'institut en Joan, un estudiant modèlic de COU. No se'n saben les causes. L'autòpsia del cadàver revela que en Joan va morir divendres en una de les nits boges del Camp Escolar, quan es troba la "gent de mal viure".

Els amics d'en Joan, en Llorenç, en Lluc i la Judith, la seva xicota, comencen a investigar el suposat assassinat del noi. Dos companys més se sumen a la investigació: en Roger i en Lluís. Ells dos es decanten per la possibilitat que en Joan se suïcidés, per això, els tres amics desconfien d'ells.

D'altra banda, en una cinta de Barricada d'en Joan, en Llorenç sent un missatge del noi guiant-lo cap a les nits de divendres al Camp Escolar, en l'ambient de mala gent, per trobar la resposta. En Llorenç no està boig perquè la Judith també sent aquest missatge.

Descobreixen que en Joan estava treballant per a l'Ataràxia en un article titulat "Les nits del Camp Escolar".

Per tal de trobar alguna resposta, en Llorenç, en Lluc i la Judith busquen als arxius de la Revista i troben un fitxer amb una llista de sobrenoms amb les seves corresponents identitats i les activitats que tenen lloc els divendres a la nit al Camp Escolar. Els amics d'en Joan decideixen anar el divendres a investigar, sense dir res a en Roger i a en Lluís perquè desconfien d'ells. La seva sorpresa és majúscula quan els veuen aquella nit conversant amb un tipus ben vestit que riu mentre els dona diners.

Han passat vuit anys des de la mort misteriosa d'en Joan. Un dia, la Blanca, una estudiant de segon de Batxillerat, té una mena d'aparició als lavabos de l'institut d'algú que li demana ajuda. Parlant amb la seva cosina, exalumna de l'institut, relaciona el que li ha succeït amb la mort d'en Joan. A través de l'agenda de la seva cosina, que anava a classe amb en Joan, la Blanca es posa en contacte amb els amics del noi presumptament assassinat.

La Judith no vol parlar del tema i tots els altres fan el mateix, tots menys en Lluc. Aquest accedeix a quedar amb la Blanca el dia següent al Júnior. Sense que la Blanca tingui l'oportunitat de veure'l, en Lluc li dona un quadern: el diari d'en Joan.

En les seves pàgines hi troba una contradicció molt gran. En principi, en Joan estimava molt la Judith però, en el diari, el noi confessa que sent alguna cosa per una tal Maika Castillo.

El misteri, doncs, continua.

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ

Capítol VIII

Vaig continuar llegint el diari; no em podia creure el que estava escrit. Qui era la Maika Castillo? Com podia ser que el Joan no estimés la Judith? La meua cosina m' havia dit que se'ls veia molt enamorats, que ells dos eren la parella més avinguda de tot l' institut, almenys de portes enfora.

"...Fa poc que la conec, però no puc deixar de pensar en ella. És tan misteriosa... Què deu amagar? I la carta de la Judith... Si se'n va és millor que jo comenci una nova vida. No val la pena estar així per ella, ni per cap noia. Vaig ser tan estúpid en gravar aquell missatge desesperat per a la Judith i, a més, a la cinta de Barricada. Sóc tan estúpid, a vegades!! He de recordar-me d' esborrar-lo, que encara el sentirà algú..."

Allò no tenia cap lògica. Definitivament, no entenia res. Una pregunta aparegué de cop a la meua ment. Sabia la Judith això que en Joan sentia per aquesta tal Maika? El quadern que jo estava llegint no era més que el diari d'en Joan. Si el Lluç tenia aquest quadern era molt probable que la Judith l' hagués llegit també. Llavors, sabent això per què havia decidit continuar investigant? A més, hi havia la carta; per què no se n' havia anat? No em quadrava res de res.

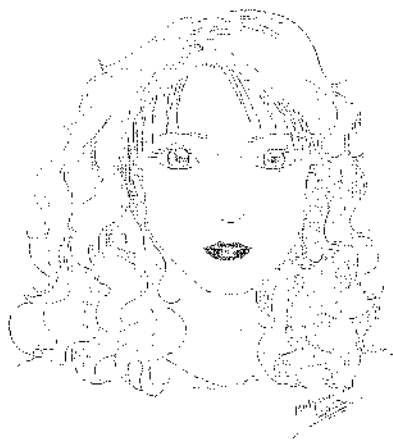
Vaig tornar a trucar a en Lluç.

- Diguí'm?
- Lluç?
- Sí. Sóc jo.
- Mmm! Escolta, sóc la Blanca. Necessito parlar amb tu. Ens trobem d'aquí a mitja hora a Ricard Vinyes, d' acord?
- D' acord. Fins ara.

Vaig agafar la moto i vaig sortir de casa ràpidament. De camí, però, em vaig parar a posar gasolina. Quan vaig arribar, en Lluç ja m' estava esperant. Vaig saber que era ell perquè em va reconèixer de l' altre dia al Júnior i em va fer un senyal que no va donar lloc a cap confusió.

- Per què no vas voler parlar amb mi l' altre dia? - li vaig preguntar. Ell, sense fer ni cas, em va agafar pel braç i em va obligar a pujar al seu cotxe. Allò em va espantar i no sabia si marxar corrent o quedar-me allí.
- Ho sento. El tema del Joan és una cosa que em posa els cabells de punta - em va dir un cop al cotxe. - Prefereixo que ningú ho sàpiga i allí estava ple de gent, no era un bon lloc. -D' aquesta manera el Lluç responia a la pregunta que feia una estona li havia fet jo. Era una resposta ben clara.

Li vaig explicar la meua experiència als lavabos de l' institut i després li vaig exposar tots els meus dubtes sobre el tema. Ell em va aclarir que la carta no l' havia escrita la Judith, que no sabien qui ho havia fet. Sobre la Maika, el Lluç em va explicar que ell i en Llorenç havien intentat amagar-ho a la Judith però que finalment ho havia descobert. Va decidir continuar investigant perquè ella s' estimava molt molt en Joan i volia saber qui l' havia matat i perquè també volia saber qui era la Maika Castillo. Em va explicar també que al Roger i al Lluís no els van dir res de la Maika perquè desconfiaven d' ells i de les seves teories.

No vaig aconseguir que en Lluç em digués res més, però vaig aconseguir una cosa millor: la seva promesa que en menys d' una setmana es posaria en contacte amb la Judith i en Llorenç i quedariem tots quatre perquè tot el que m' havia passat al lavabo volia dir alguna cosa i tenia relació amb la mort d' en Joan. Així que havíem de descobrir què significava.

Joan Àngel Rodríguez Cecília
Núria Geribàs Armengol
Maty Canchal Quintela

LITERATURA

Capítol IX

Aquell divendres no vaig tenir ganes de sortir de festa i em vaig quedar a casa, i com que no feien res d'interessant a la tele vaig anar-me'n a l'habitació per fullejar el quadern que em donà en Lluc. Però en obrir-lo, va caure un petita fotografia on sortia una noia d'uns cabells rossos, molt arrissats, tant, que semblaven barallar-se entre ells. Tenia un ulls d'una mirada penetrant, no m'estranya amb aquells ulls tan vius i tan clars. Semblava tota una nineta, encara que tingués els llavis prims. Però el que em va sorprendre d'aquella foto era el que hi havia escrit al darrera:

"Ets la llum que il·lumina la meua obscuritat. T'estimo Joan. Maika".

Tenia una foto de la Maika. Ja era un bon pas cap endavant. Però aquella nit no estava per investigacions ni per festes. Necessitava una mica de tranquil·litat. Per això vaig anar a donar un tomb i caminant vaig acabar als instituts. Un divendres nit, a les onze a l'institut. Pateixo d'originalitat.!

Mentre passejava pel campus entre tota aquella naturalesa immòbil, silenciosa... que gairebé sembla mig morta, amb una lluna més blanca que del costum, em va passar pel cap aquells articles que escrivia en Joan de les nits a l'institut. Per què l'interessava tot allò? No ho sé. Però una petita llum que sortia d'entre uns matolls em va fer tornar. El cor em batejà esbojarradament. No em pregunteu per què, ni per què em vaig apropar fins aquella llum. Venia del fons de les grades, a prop dels matolls que toquen la pista d'atletisme. Vaig atansar-me sense fer soroll, i a mesura que la distància del meu cos i d'aquella llum es feia més curta el cor em batejava a més velocitat. Em vaig endinsar pels matolls per tal de baixar el pendent per no ser vista. Les esquerdes, les pedres, aquells arbres prims, però amb crostes punxegudes em dificultaven el pas i el camí. A pocs metres vaig divisar una figura amb el cabells esvalotats. El cor batejava esbojarradament, i la curiositat s'apoderava cada vegada més de la meua ànima que me la va prendre fent-me caure rodolant fins arribar a la pista. Quan rodolava pel terra vaig veure una mica aquella figura. Era una noia i estava fumant una cigarreta. El crit que va fer em va espantar de debò. Redeu. Quins pulmons!

-Ets idiota o què? Acostumes a espia la gent? - Estava tota esverada aquella boja maleducada, ja que em tirà la cigarreta molt a prop de la meua cara incrustada al terra. Però vaig alçar-me amb dificultat pel mal que m'havia fet a l'esquena.

- Es pot saber què t'agafa? per què em vols cremar la cara? - vaig dir enutjada. - Jo no t'espia pas. Només què... -aquella cara em resultava familiar...

- Que no penses dir res?. El cop t'ha deixat tonta o què?- digué aquella veu. Però aquella mirada penetrant...aquells cabells tan arrissats...

-Tu ets la Maika! -vaig agafar-la del braç i ella es va espantar empenyent-me amb brusquetat.

-Estàs boja nena. Vés-te'n a dormir!

-Espera!. Necessito parlar amb tu d'en Joan...

-Què has dit què?... I com saps el meu nom? Què n'has de fer d'en Joan? de què el coneixes? -En aquell moment es van sentir dues rialles que provenien de dalt de les grades. El primer que vaig fer va ser pujar les escales, però en arribar dalt ja no hi havia ningú. Havien marxat amb la moto. No li vaig donar massa importància i vaig baixar fins on era abans amb la Maika. Però! On s'havia ficat. Ja no hi era!

- Merda! Potser si no li hagués dit això d'en Joan... Ei, s'ha deixat l'encenedor!. És un zippo i... duu una inscripció...

"Joan "

-Ara sí que vaig ben perduda. Me'n vaig cap a casa. Són massa coses en tan poc temps.

No entenc res des d'aquella nit. Només vaig poder pensar que tot plegat podria tractar-se d'un crim passional, i res més. Però la cosa encara no s'havia acabat. Quan entrava per la porta de casa...

-Riiing, riiing...

-Ja l'agafo...-del fons s'escoltava la mare, enutjada

-Quines hores són aquestes de trucar! No t'entretinguis Blanca, i penja de seguida.

-Digui'm? Digui'm?... -no se sent res -digui'm? -s'escolten rialletes - Mare esperaves cap trucada? si és així, qui se'n riu?

-No diguis rucades. A veure, dóna'm el telèfon... digui'm?...- em dóna el telèfon - Escolta, no em facis perdre el temps amb bromes estúpides d'algun amigueta teu i penja d'una vegada!

-Però per què t'empenyes amb mi? - a l'altra costat del telèfon, algú parla.- ¿Què has dit?

-Perdona. No t'escoltava.

-Blanca, he, he, he... Blanca... he, he, he

-Qui dimoni ets?... m'ha penjat!. M'ha penjat! Qui era?... semblava la veu d'un noi. I aquestes rialles... s'assemblen a les...

Maty Canchal Quintela
Núria Geribàs Armengol
J. Àngel Rodríguez Cecilia

PENSAMENTS EN UNA ROCA

Ja fa una estona que camino per la platja. Es nota que aquesta tarda ha plogut: a més que l'arena encara és humida la platja està deserta. No hi ha ningú en unes quantes desenes de metres. Si la pluja no és un factor suficientment dissuassori per als romàntics amants als quals agrada anar a passejar per la platja quan Helios decideix cedir l'hegemonia a la seva germana, la misteriosa Selene, el mateix vent que s'ha emportat els núvols plujosos, ha deixat un ambient especialment fred. Arribo per fi a la meua pedra, aquella roca misteriosament situada al mig d'una vasta extensió de sorra, on tantes i tantes hores he passat contemplant el mar i el cel i les estrelles, on tants pensaments he tingut cap a la meua més profunda obsessió. Per fi he arribat a la meua pedra, la casa del meu esperit, on ell se sent lliure de volar per aquest univers que hem creat el meu tresor, el meu esperit, i jo, on les coses, a diferència de la realitat, succeeixen com a nosaltres ens agradaria.

Un cop assegut a l'indret de la meua pedra que lentament he anat erosionant puc observar pacientment com aquesta estrella que ens guia es decideix a amagar-se darrera l'horitzó, cedint tot el protagonisme a aquest recull de llegendes antigues, algunes tràgiques i altres certament belles, immortalitzades al cel els dies de la primera edat. I estant observant com aquesta precisa màquina nuclear s'oculta darrera la línia de l'horitzó, em fixo per primer cop en aquesta. És increïble que en tantes postes de sol com he arribat a contemplar no hagués observat la força i la immensitat d'aquesta línia. Sembla mentida com pot ser que en una sola línia, una cosa tan aparentment simple però meravellosament bella, es pot

concentrar una força tan gran per poder igualar el cel i la terra, per agermanar el mar i les estrelles, per poder fer desaparèixer aquesta bola gasosa que es passeja per sobre els nostres caps com si fos la sobirana i senyora de l'univers.

I assegut sobre la meua casa no puc evitar tornar a pensar-hi. És una obsessió, un pensament que no em puc treure del cap. És un dolor molt fort que tinc al pit i que no em deixa viure, que em devora les entranyes i em destrueix les il·lusions, que extingeix les esperances i consumeix els meus somnis, que enterra els desitjos i encoratja el meu desencisament sumint-me en el més profund dels desànimis. I cada cop augmenta. I em sento inútil, impotent davant aquest poder interior que guia la meua vida inhibint-me totalment, deixant el meu poder de decisió reduït a la mínima essència, encadenant la meua llibertat, apagant tot allò que em fa humà i del que sempre m'he sentit tan orgullós, fent que tingui la sensació d'anar a precipitar-me al buit. La situació dins meu es torna insostenible.

I enmig d'aquesta desesperació torna a aparèixer a la meua ment aquella línia anomenada horitzó que fa poc m'havia captivat. Veig com, d'una manera gairebé màgica, ella em crida dient-me que l'hora ha arribat. Ha arribat l'hora del meu demà fatídic, el moment durant tant temps esperat. La crida es fa més forta i arriba l'instant en què trobo que l'aigua em comença a mullar els peus. Aviat el mar m'arriba al genolls i a la cintura. Amb la temperatura exterior que fa, no me'n sortiré amb menys d'una grip. Però ni un constipat passaré: aquest no tindrà temps d'afectar-me.

Desesperació

POEMES

Pedro Berenguel 16 de febrer de 2002

P. BERENGUEL. EXALUMNE POETA, ACTOR, CANTANT, BALLARI... UN ARTISTA!

Contradicción:

La tengo cerca
soy el otoño en su verano.
Vivo a su lado
Igual que hiedra,
abrazados como hermanos.
La toco,
estoy besando...
La miro,
Estoy tocando...
Al respirar la voy mirando.
No es amor,
Es sólo magma,
Música magnética y mágica.
No es coincidencia
que busque todo lo que ama,
miro a mi musa
con sonrisa trágica
pues ella es bella,
la luz de todas las estrellas.
Así, de lejos,
así es tenerla sin tenerla,
así, así como un cometa
de violetas,
así de alegres son mis
penas,
así, mi vida, así...
el fiel amante de tus huellas
al que cantaste musitándole
en la oreja:
así de lejos...
... así de cerca

Sobre el precipicio cotidiano:

Los ojos oscuros,
La boca de café.
Negro lo que ya era negro,
Cadenas en los pies.
Le doy mil vueltas a lo
mismo:
me quiere...
no me quiere...
me quiere.
no me quiere...
como puente sin abismo.
Si me distraigo de mi
savia
Seré Flor de piedra;
Jardín oscuro con Flores de
piedra;
La casa sin paredes con
un jardín oscuro lleno de
Flores de piedra.
Me da igual la pena de los
iris,
Donde duermen mis labios
ya no quedan arcoiris.

El ascensor:

* Estaba esperando.
Yo, con ojos muy vacíos.
* La luz y las baldosas,
frias.
Tenía un mar en las
mejillas.
* Dentro un espejo.
Jamás mi pena fue
reflejo.
* Subió hasta el sexto
piso.
Andando descubrí mi
sacrificio.
* Nadie lo llama a esas
horas.
Soy la marioneta que no
llora

SOPA DE LLETRES

E	T	D	H	Y	O	G	R	M	F	D	T	F	O	I	T	S	B	V	W
T	P	X	D	O	F	M	F	A	V	S	E	D	E	F	N	H	O	P	A
T	T	H	T	Z	E	T	E	G	I	F	H	A	N	Y	P	A	T	A	A
U	O	T	U	F	R	T	D	N	Z	S	A	A	X	C	E	R	Z	O	I
R	N	T	D	S	F	T	U	E	D	A	U	M	E	I	Z	R	H	J	K
Y	A	M	E	Y	E	G	C	I	Y	E	B	C	V	Z	Q	A	X	N	L
I	P	A	L	A	U	L	O	P	U	C	U	T	J	D	T	P	H	I	T
N	V	A	E	S	I	T	A	U	N	I	E	R	A	R	A	M	C	C	S
A	V	I	D	S	C	S	L	V	A	R	O	R	D	T	I	G	A	T	I
U	S	O	R	Z	D	R	U	E	G	Z	F	N	E	R	N	A	N	E	Z
S	M	C	U	D	E	R	T	I	D	O	S	M	N	Z	T	D	H	L	F
T	O	T	N	S	A	R	U	L	L	A	R	S	O	T	O	I	S	G	O
S	L	B	C	O	E	P	L	I	N	I	A	T	O	M	T	A	L	U	O
E	I	S	W	Z	A	A	I	M	N	Y	O	P	E	R	F	E	A	P	O
M	N	D	A	E	F	H	O	U	F	E	X	N	R	W	N	M	U	P	O
W	S	A	R	E	T	A	R	N	W	X	E	M	P	P	O	T	A	S	Z
P	U	A	H	D	O	P	G	J	E	C	L	P	O	N	E	Y	D	M	L
S	E	A	S	T	R	E	X	T	H	U	Y	V	M	E	C	S	N	V	D
E	R	E	J	S	C	S	O	R	R	I	B	E	S	A	D	Z	I	T	U
A	B	M	R	O	B	I	O	L	S	O	J	E	J	O	R	E	S	E	M

Busqueu els cognoms dels següents professors i professores:

- Carme...
- Maria...
- Marina...
- Dolors...
- Pilar...
- Joan Manel...
- Ma Teresa...
- Manuel...
- Ana...
- Roger...

TEST DE CATALUNYA

- Quina muntanya és la més alta de Catalunya amb 3.115 m?

- a) Cornapedrosa
- b) Pica d'Estats
- c) Carlit

- De quin estil és la Seu Vella?

- a) Renaixentista
- b) Romànica
- c) Romanico - Gòtica

- La ciutat de Tarragona es troba al costat de quin riu?

- a) Maspujols
- b) Francolí
- c) Gayà

- El Maresme, situat a la costa del llevant Barcelonès, està entre els rius Tordera i ...

- a) Besòs
- b) Cardener
- c) Llobregat

- Borges Blanques és una vall regada pel canal d'Urgell.

¿Quin producte d'aquesta població és típic?

- a) Vi
- b) Formatge
- c) Oli

Elena Folch

Tània Simón

DORCE MUM, SYLL
 LUNA ASSIDENT
 L. GENT S. BEND
 LUNA PEIX GROS E-N
 LUNA COSA PER S. P. P.
 BEND LUNA L
 LUNA GENT
 LUNA LUNA

10/10/10
10/10/10

YES
YES
YES
YES

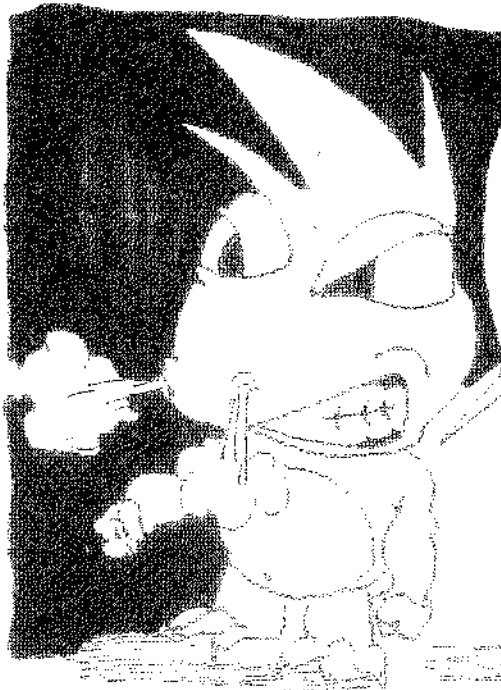
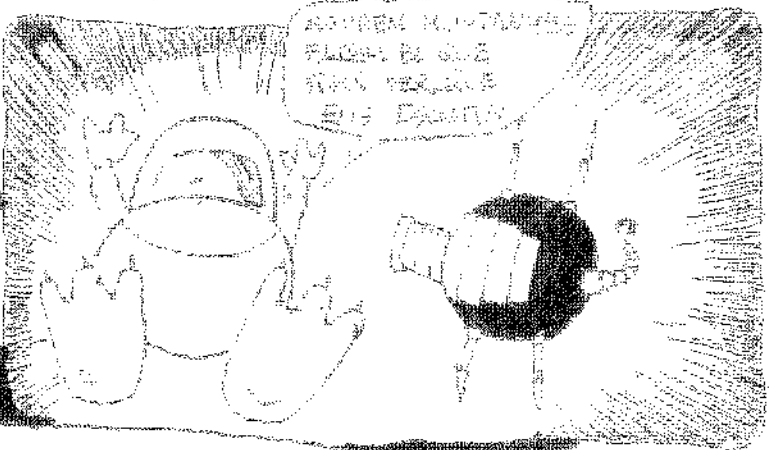
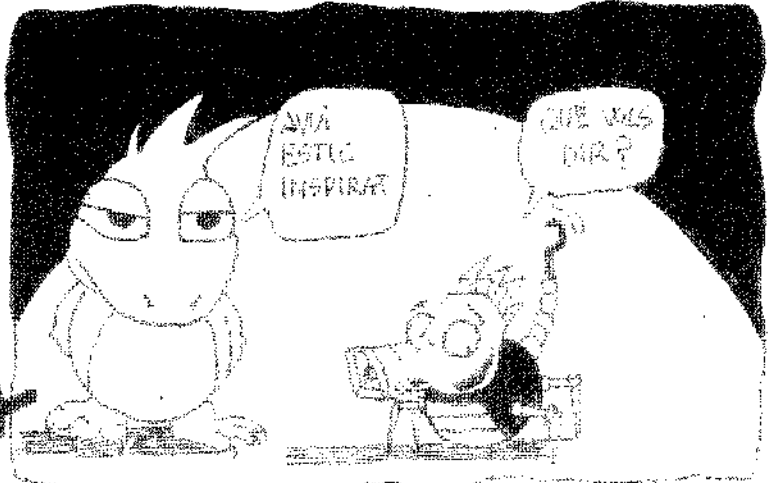
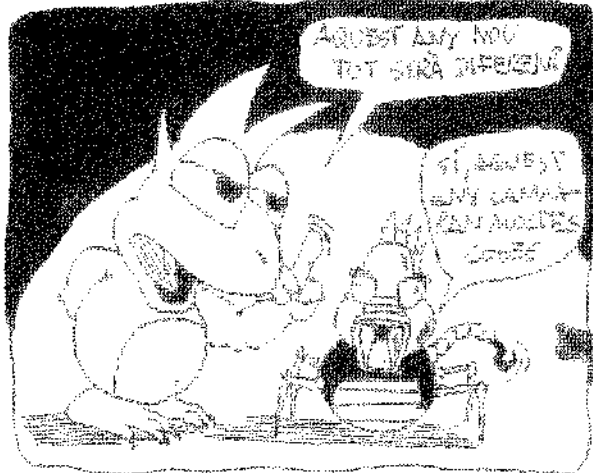

What
time will it
be in 10 years?
I'm afraid
NOTS?

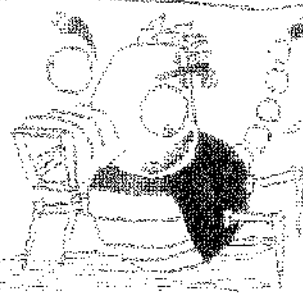
11/11/11

5 MINUS

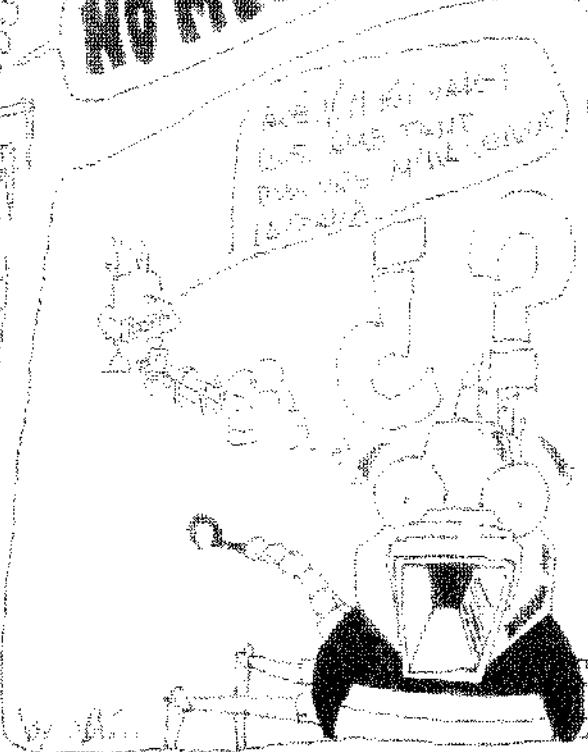
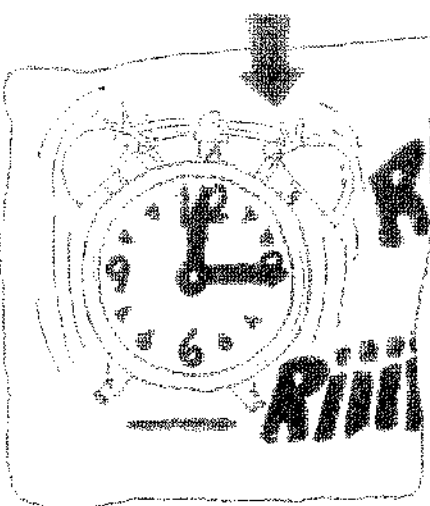

FINIS QUE ENS FACIN CAS
NO DORMIREM
NO TRESALLAREM
NO MENJAREM !!

NO MENJAREM!!

AVEI! AVEI! VAI!
US QUE TANT
DINERS MIREU
LADRA

FALSAS APARIENCIAS (COMO LA VIDA MISMA)

LLEIDA, 2002. Una pareja de estudiantes del I.E.S Joan Oró, Fernando Ambrosio y Mariana Encarna, se conocen y se enamoran locamente. Al acabar sus estudios deciden casarse, pero al final nada es como parece.

Buscan el amor en otras personas

Fernando Ambrosio: Tú y yo sabemos que la relación no funciona. Ya no te quiero.

Mariana Encarna: Me quitas un peso de encima. ¡ Yo tampoco te amo ! He conocido a otra persona.

Fernando Ambrosio: Yo también.

Mariana Encarna: Ya está. He dejado a Fernando Ambrosio.

Carlos Alberto: Mejor. Por fin somos libres.

(continúa)

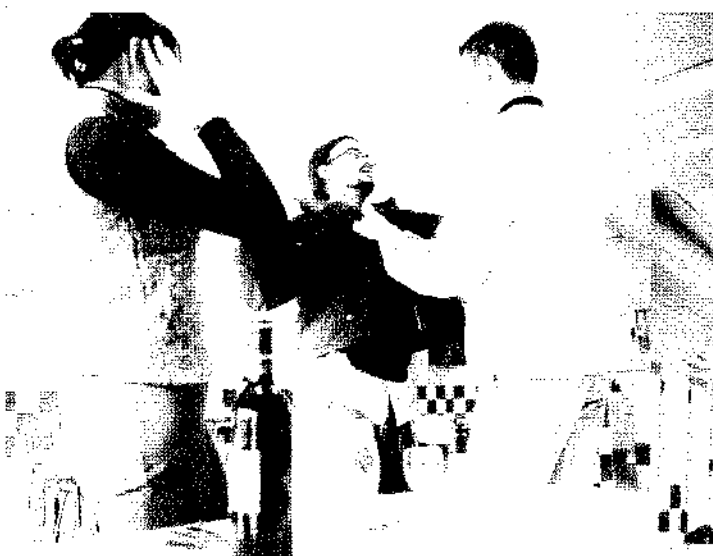
Acuden para cenar y celebrar que por fin están juntos.

Cenando, todo es maravilloso.

Carlos Alberto: Tengo muchos planes para nuestra nueva vida juntos.

Vamos a ir de viaje..

Aparece Fernando Ambrosio.

Carlos Alberto: ¡Estás casado!

Fernando Ambrosio: ¿qué haceis juntos? ¡pero cómo, mi amor...!

Mariana Encarna: ¡No me llames mi amor! No estamos juntos.

Fernando Ambrosio: ¡No te lo decía a ti, sino a él!

DIRECTORAS

Patricia Campo García

Marina Serrando Querol

Elena Folch Satué

Tania Simón Pueyo

Xènia Foixench Mateu

FOTOGRAFÍAS:

M. Asensio

FIN

Empieza una gran y violenta pelea.

Mariana Encarna coge lo primero que encuentra y les da una paliza.

Mariana Encarna: ¡Conmigo no se juega!

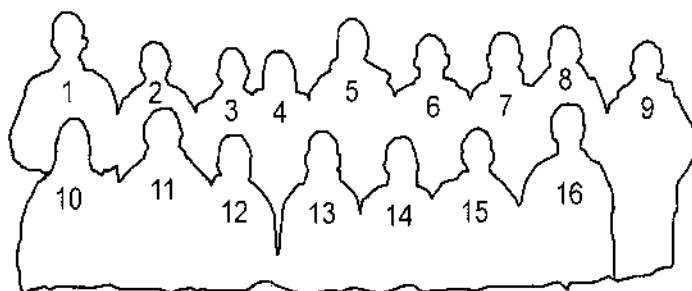
ACTORES/ACTRICES

Mariana Encarna, Candy Álvarez

Fernando Ambrosio, Xavier Chavarriga

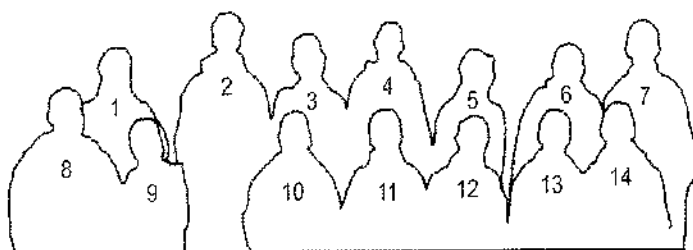
Carlos Alberto, Santi Ruiz

1r ESO A

1-ROBERT MESSEGUÉ	11-JUAN ANTONIO GORRETA
2-ELENA FERRERA	12-JAUME DUARTE
3-ABBIA PEREIRA	13-JAINER ANDRADE
4-ELISABET TORRES	14-DAVID PINA
5-GUILLERMO CASTRO	15-MARCO CAMACHO
6-JOSE ROMERO	16-LARS PULIDO
7-OSCAR MARÍN	RICARDO GARARRE
8-LUIS PESTAÑA	SÒNIA GALLINAT
9-STARLYN CASTILLO	INMACULADA RUÍZ
10-YASMINA GARSABALL	MUSTAFA JALLOW

1r ESO B

1-SERGI GARRIDO	11-MELODI ROSA
2-JUAN MANUEL FERNÁNDEZ	12-JENYFER PATON
3-ALEJANDRO ROBLES	13-ÓSCAR ALMENARA
4-AINOA ROTILAN	14-JOSE DANIEL ROI
5-VASIL TORBA	SARA CAMACHO
6-ÁLEX ARENAS	LAURA JIMÉNEZ
7-CARLES JIMÉNEZ	ESTEFANIA PADILLA
8-MARC ANTONI CHARLES	EMILI REYES
9-MANEL REYES	MARIA ISABEL SÁNCHEZ
10-JENÍFER GARRIDO	MÍRLAM VEGA

2n ESO

A, BiC

1-MIGUEL ESTÉVEZ
2-JORGE M. CARVAJAL
3-JOSEP CARULLA
4-JORDI ALMENARA
5-VÍCTOR LARA
6-WALTER JAVIER
7-ÁNGEL ESTÉVEZ
8-ROBERT ALMIÑANA

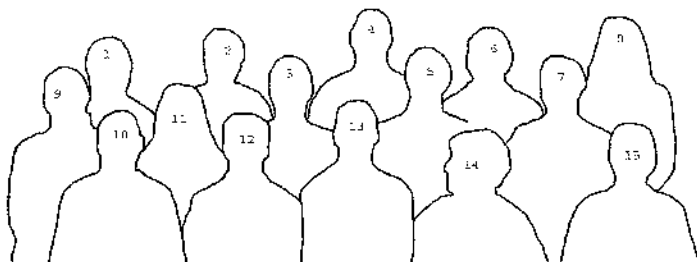
9-JUAN MIGUEL UTRILLA
10-JORDI YUSTA
11-ADRIÁN ESTERAN
12-ARTURO GÓMEZ
13-ANTONIO JOSÉ RODRÍGUEZ
14-ISABEL DE LOS REYES
15-SANDRA TORRES
16-PATRICIA HUERTAS

17-ADRIÁN CAMPOS
18-ALBA NAVARRA
19-KELLY CANO
20-NOEMÍ MIRASOL
21-JENNYFER DUEÑAS
22-J. C. FRANCISCO FERREIRO
23-ANDREU PARDO
24-SÍLVIA CAMINAL
25-SERGI SABARIEGO
26-AINHOA GONZÁLEZ
27-ENRIQUE ALONSO
28-LAURA ALMACELLAS
29-ELOY ROJAS

30-ALEXANDRA BONET
31-ALEJANDRA CIFUENTES
32-AIDA SANGRÀ
33-ALEXANDRA QUICHIMBO
34-QUIAOJIA ZHU
35-RAUL ESTURRICA
36-JOEL CIARLES
JESÚS DELGADO
MOHAMED OUALI
SARA VELASCO
IVÁN ARAUJO
SONIA BLANCO

ALBERT LATORRE
DANIEL MUÑOZ
ORNELA CENORAMI
MÍRIAM GIMÉNEZ
ANÀ M. MIR
JUAN JOSÉ MORCILLO
MARIA MUÑOZ
MARIA PAUL
ADRIÀ RÚBIO
EL-GHARRAS EL-BADAOU
SAMIRA EL-BADAOUT

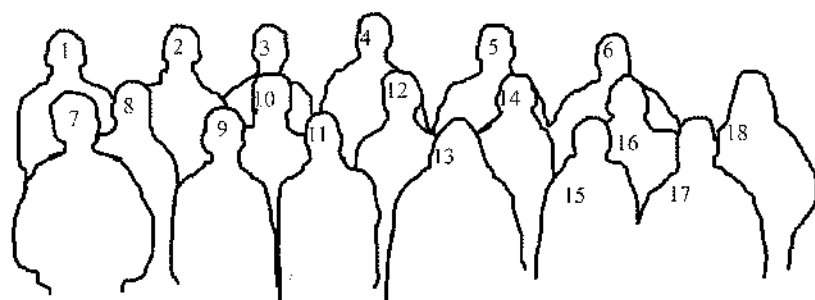
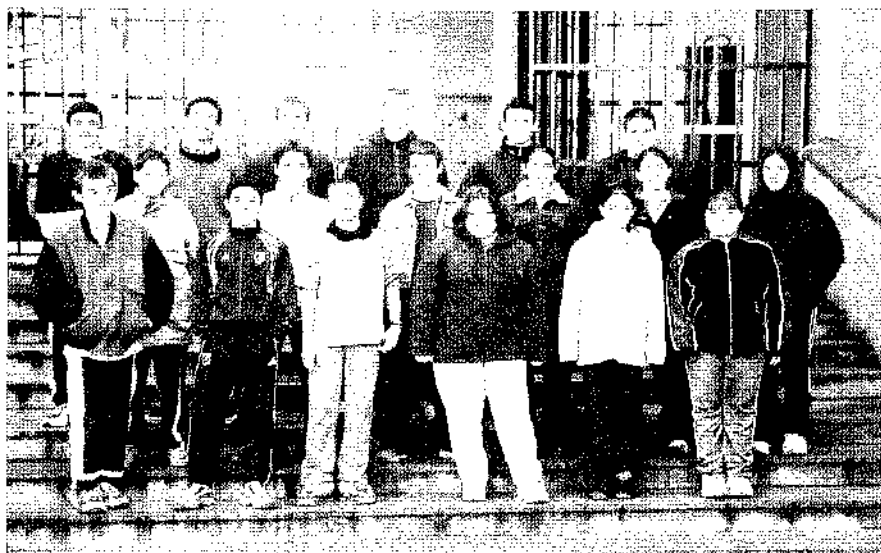
3r ESO A

1-ZAIRA JOVELLS
2-M^{te} TERESA JALLOW
3-JAVIER AGUILAR
4-GUADALUPE SÁNCHEZ
5-VICENTE SÁNCHEZ
6-SORAYA LEÓN
7-SERGI BERTRÁN
8-SUSANA SERRANO
9-JENNIFER CASTRO

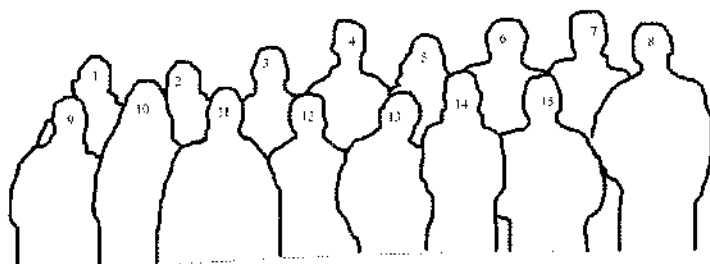
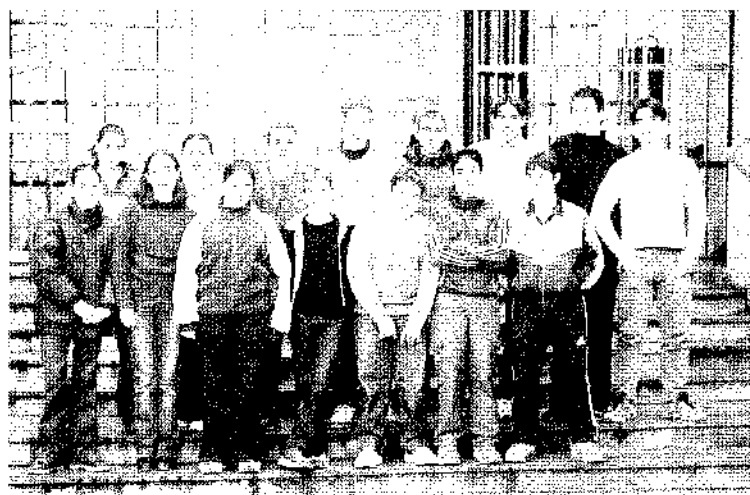
10-ALBA HUGUET
11-SHEILA ACEVES
12-ADRIÁN RODRÍGUEZ
13-JORDI NIETO
14-DANI CARPIO
15-MARTÀ ACEITUNO
JUDIT BLANCO
M. DOLORES GODOY

3r ESO B

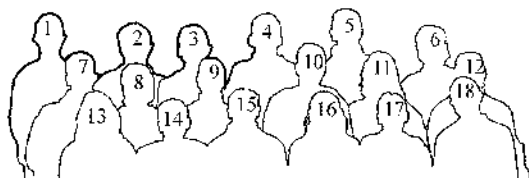
1-ALEJANDRO ALMENA	10-ALAN NAVARRO
2-BRUNO MORENO	11-JORDI COLL
3-DANIEL ARENAS	12-DAVID ROJAS
4-JOSEP PRADES	13-SANDRA RODRÍGUEZ
5-ALBERTO MONTALVO	14-SILVIA MÓDOL
6-SERGIO CORREDERA	15-GORETHI HERRERO
7-CHRISTIAN PIZARRO	16-CATERINA FARRÉS
8-FERNANDO CEBOLLADA	17-JÈSSICA ROMERO
9-ALEJANDRO RUÍZ	18-SARA SÀNCHEZ

3r ESO C

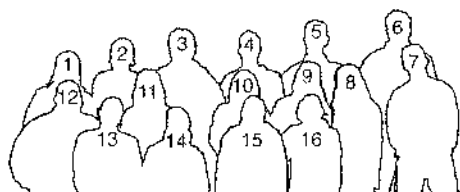
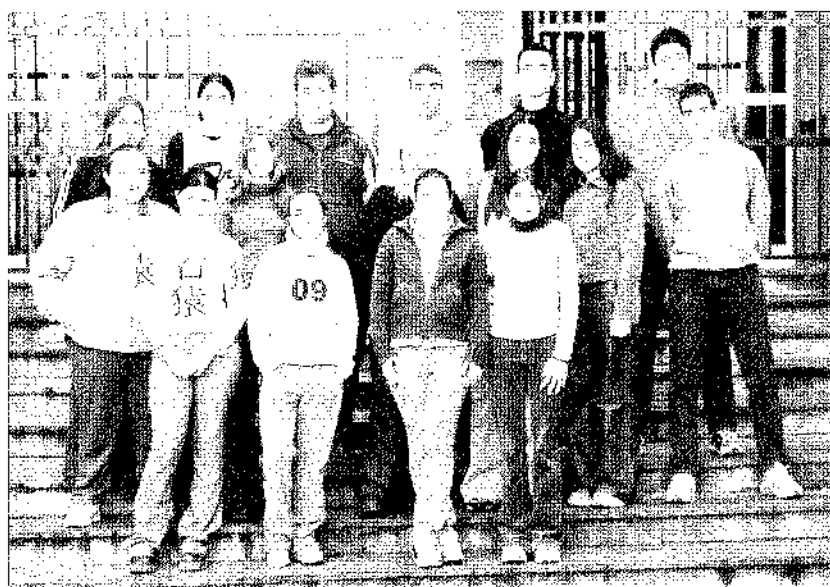
1-DAVÍDIA FONT	9-JÈSSICA FONT
2-LUCÍA GONZÁLEZ	10-NEREA GUIJO
3-CARLOS DELAFUENTE	11-TAMARA RIBÉ
4-JAVIER ESCARTÍN	12-CAYO ANTOLÍN
5-BENJAMÍN MARIMÓN	13-ROBERT PATIÑO
6-JESÚS CASTAÑO	14-HUGO RECALDE
7-JORDI GONZÁLEZ	15-ROBERTO CALAGE
8-RAUL GIMÉNEZ	FEDERICO MIGUEL

4t ESO A

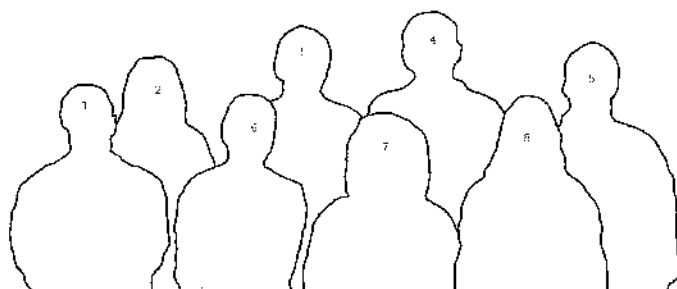
1-GUILLEM RIBERA	10-TONI RODRÍGUEZ
2-JOSEP REBULL	11-DAVID GRACIA
3-LAIA VILALTA	12-CHUNHUA CHEN
4-ORÍOL OTAL	13-TAMARA CARRETERO
5-MOHAMED HADDAOUI	14-IRENE POCIÑO
6-ARÉS SALVIA	15 GEMMA VILARÓ
7-DANIEL PORTOLÉS	16-SUSANA GIL
8-ADELINA AGUSTÍ	17-ARTURO BUXÓ
9-GEORGINA FORCAT	18-MANSOUR ASSEFAL

4t ESO B

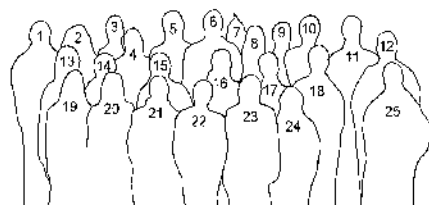
1-MÓNICA RUANOVA	10-MÓNICA ROIG
2-LORENA MESA	11-VERÓNICA CARPIO
3-JORDI CARRILLO	12-M ^{re} MAR CAHRÉ
4-DAVID ROCA	13-LAURA CAPDEVILA
5-GERARD MONTAGUT	14-PATRICIA VALCÁRCEL
6-MIQUEL MALO	15-MARTA GARCÍA
7-ALBERT MACIÀ	16-VANESSA CARBELO
8-LAURA DELGADO	
9-SÍLVIA RUÍZ	

4t ESO C

1-IVAN CASTILLO
2-Mª CARMEN MARTÍNEZ
3-PABLO MARTÍN
4-ALBERTO VÁZQUEZ
5-JOSE ÁLVAREZ
6-ANA MARIA SÁNCHEZ
7-PATRÍCIA LARA
8-PATRÍCIA MONTAIVO
C. FONT
A. I. ORTIZ
D. VELASCO

1r BATX A

1-NEUS LAMBEA	10-HECTOR LOZANO	19-MARIA ARANJO	M. VIDAL
2-JORDI GONZÁLEZ	11-ISAAC JORDÁN	20-SUSANA ACEVES	C. BURGUES
3-NOEL PINO	12-OSCAR GARCÍA	21-MONTSE GARCÍA	M. CORNET
4-LORENA SÁNCHEZ	13-TANIA CARRASCO	22-M ^a ÀNELS SANZ	L. ESTADELLA
5-FRANCESC DE DIOS	14-ANNA BARDINA	23-DIANA HERRERA	R. EXPÓSITO
6-JESÚS DURÁN	15-MARIA LLOP	24-ANA M ^a MARTÍN	P. GALERA
7-JALBERT ROSELL	16-SAMUEL GUIDO	25-MARC ESTEVE	S. LLOP
8-BERTA ANTEQUERA	17-ANTONI MONTAGUT	N. NAVÀS	L. MOLINA
9-JOAN VÁZQUEZ	18-JAVIER CASTRO	M. SETIÉN	

1r BATX B

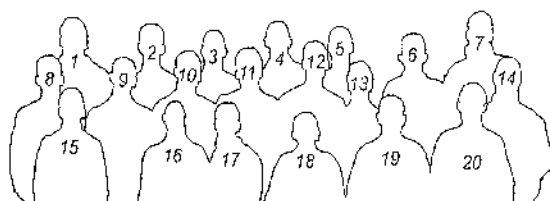
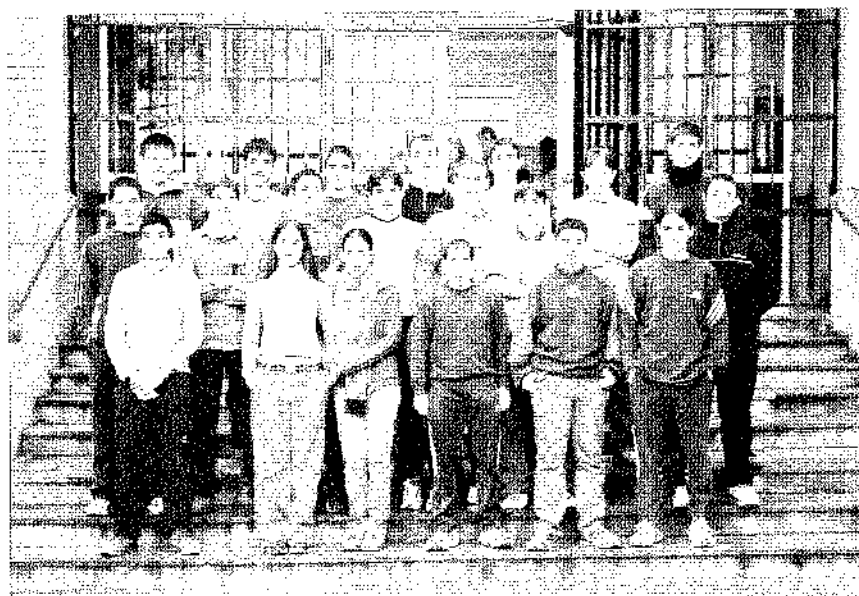

1-ANTONY BERTRÁN
2-MONTSE SERNA
3-MIRIAM GARSABALL
4-DAVID HUERTAS
5-ROBERTO RIBAS
6-CLAUDI DOLCET

7-JORDI PERELIÓ
8-SANDRA CASTRO
9-VÍCTOR MARTÍNEZ
10-ISIDRE LLOP
11-MARGARET LLUCH
12-GEMMA ESTEVE

13-CRYSTAL FERNÁNDEZ
14-ALEIX CARHONA
15-MARINA MASIP
16-INGRID ESTEBAN
17-JUAN CARLOS RAMOS
18-NÚRIA ALMEJANA
19-MARIONA SAS

1r BATX C

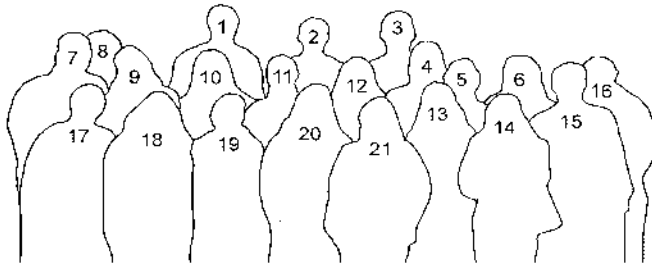

1-R. ANTON CODINA
2-VALENTÍN CASAS
3-RAMON PAIRAU
4-PERE TOMÁS
5-JOAN GELONCH
6-MARC PÀMPOLS
7-JOAN GÓMEZ
8-DAVID BARÓN

9-EDGAR FONT
10-FRANCISCO J TORO
11-J.M GÓMEZ
12-XAVIER AZUARA
13-J.IGNACIO ALONSO
14-ALEJANDRO COROS
15-ANTONI CARRILLA
16-PATRICIA SERRANO

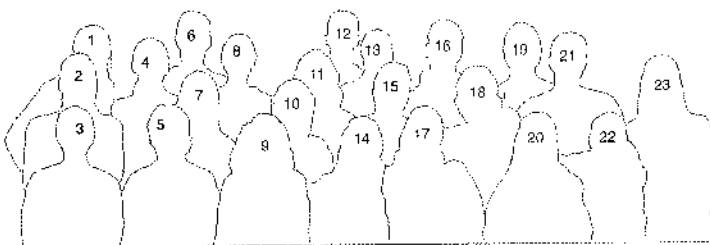
17-M. CARME MILLÀS
18-JOAQUÍN GÓMEZ
19-JOAN DE DIÓS LILLO
20-JOSE MACÍ
D. ESTRUCH
R. MOLÍ

2n BATX A

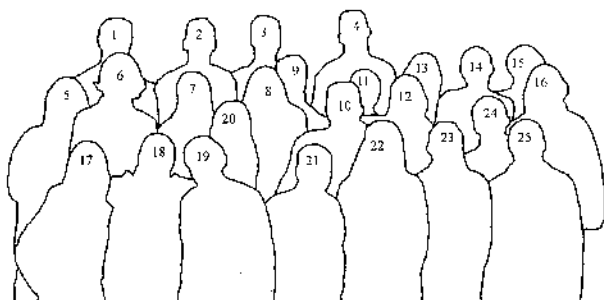
1-SANTI RUÍZ	11-LOURDES LUQUE	21-BELÉN SÁNCHEZ
2-ÓSCAR FELIU	12-VERÓNICA BARRULL	MARTA AYORA
3-JAVIER CASTILLO	13-MARIA LÓPEZ	PAMELA CABRERA
4-MIREIA MORA	14-MARTA PACHÓN	JOAN FITÉ
5-ELISABETH COLL	15-EDU VERA	ARES GARCIA
6-VANESSA ESCALONA	16-SANDRA FONT	ISABEL MONTAÑES
7-J. ÀNGEL RODRÍGUEZ	17-MATY CANCHAL	ANA NAVARRO
8-MARIO GONZÁLEZ	18-DAVÍNIA LESAN	ELENA FOLCH
9-ANABEL CARRETERO	19-MARINA SERRANDO	
10-ÉLIDA CASARES	20-SANDRA VERDÚ	

2n BATX B

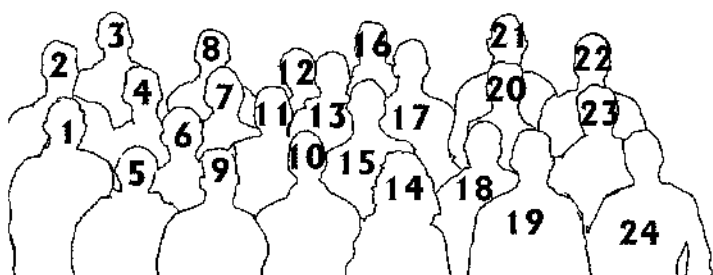
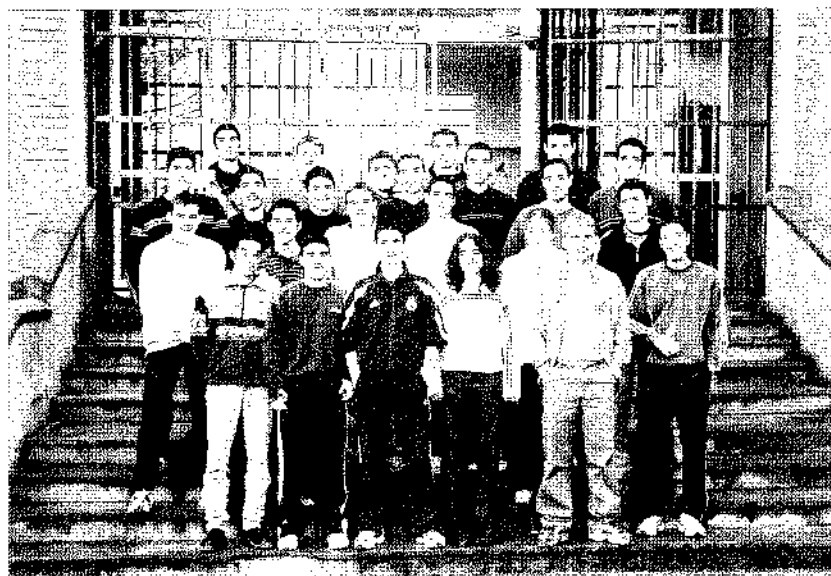
1-BEATRIZ AGUIRRE	10-JUDITH GONZÁLEZ	19-XAVI CHAVARRIGA
2-MERITXELL OCON	11-CANDY ÀLVAREZ	20-MÍRIAM GARCÍA
3-PATRICIA VERGARA	12-JESÚS TORRELLES	21-JUAN ANTONIO CAMINAL
4-LAURA PAÜLS	13-NATÀLIA BLANCO	22-ZAIDA ACEVES
5-MARISA SERRANO	14-AINHOA BERMÚDEZ	23-TANIA SIMÓN
6-JOSÉ JUAN MUÑOZ	15-JORDI BERGA	LAURA RUÍZ
7-NÚRIA GERIBÁS	16-JOANA PALAU	SANDRA FERREIRO
8-ARES VILLÓRIA	17-MIREIA CASTELLVÍ	OLGA COMES
9-VANESSA YEGUAS	18-FRANCESC DOTÚ	

2n BATX C

1-JESÚS DE LA FLOR	11-MARIA ELENA GATHUS	21-CARLOTA NOU
2-FRIK RUÍZ	12-JÚLIA FARRERO	22-MIRELA ARGILES
3-ROGER TRESÀNCHEZ	13-DIVINA GARROFÉ	23-AIDA LÓPEZ
4-ALBERT ROMEA	14-NOÈLIA TORREMADE	24-JORDI MARTÍN
5-JOSUNE CALVO	15-ELTÍVALIZ RIBES	25-MARIA SAN AGUSTÍN
6-NÚRIA DE LA FUENTE	16-ELISABET DUAIGÜES	MARTA FIURA
7-EVA ONCINS	17-SÍLVIA HOYAS	ALBERT FLORENSA
8-ALÍCIA OTO	18-CAROLINA GONZÁLEZ	ISAAC MEZCUA
9-MARTA GRÀCIA	19-PATRÍCIA CAMPO	MERITXELL MOYA
10-XAVIER BASELGA	20-XÈNIA FODENCHI	JESSICA UGAS

2n BATX D

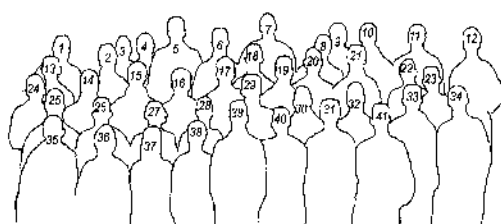

1-XAVIER MIJÀ	9-JAVIER TOMÉ	17-ANTONIO ARENAS
2-ANTONI BORRELL	10-JUANJO CASTRO	18-TERESA NAVAU
3-JOSET MARIA BERNADÓ	11-RAMON BERENGUER	19-ALBERT BARTOLO
4-ANTONIO JIMÉNEZ	12-ALBERT DEL RIO	20-EDUARD CUADRAT
5-JESÚS SEGURA	13-ÁLVARO GARCÍA	21-FERNANDO BARRAU
6-JAVIER BARRERA	14-ROSER SAGRERA	22-VÍCTOR PINYOL
7-JORDI PERNA	15-RAMÓN BUXO	23-IVÁN BENTÍEZ
8-JORDI LÓPEZ	16-JOSÉ ROMEO	24-JAVIER ARTEAGA

1r CFGS

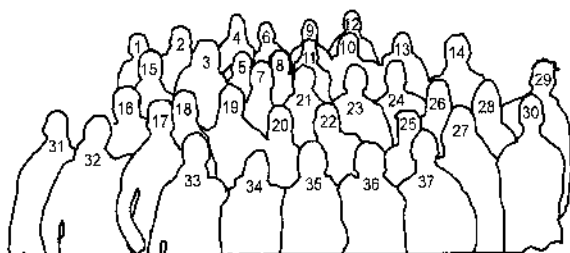
- 1-JOSEP FELIÀ (DIRECTOR)
- 2-XAVIER TORRES
- 3-ANA MENÉN (PROF)
- 4-XAVIER MORENO (PROF)
- 5-JOEL GALCERAN
- 6-LUIS AUGUSTÍN
- 7-JACKSON QUIÑONES
- 8-JOSEP ESPUÑA
- 9-PEDRO LAMPLE
- 10- EDUARD TOST
- 11-JOAN MARTÍ
- 12-JORDI REXACH (PROF)
- 13-JONATAN SÁNCHEZ
- 14-GEMMA VILARSAU

15-XAVIER DE LA FUENTE	28-CRISTINA DE CASTELLARNAU
16-MARC PIERA	29-ALBERT MÓDOL
17-PERÉ MOLA	30-MARC VALLÉS
18-SANDRO THOMAS	31-FRANCESC COSTAFRIDA
19-MANEL ÁLVAREZ	32-TONI GUTU
20-ALBERT RUBIO	33-GERARD ROPERO
21-JORDI CABRER	34-JAUME BERGADA
22-GIZEH LAFARGA	35-MARC LÁBREGAS
23-JULIÁN PÉREZ	36-RAQUEL BALDELLOU
24-MARC VALLMAÑA	37-EVA BALART
25-EDUARD BALAGUERÓ	38-ANA M ^a RAMON
26-JORDI PRATS	39-DANI HERNÁNDEZ
27-MONTSE PÉREZ	40-MARTA PÉREZ

- 41-SERGÍ PÉREZ
- MIRIAM ABADÍAS
- JORDI ALAMÁN
- MIQUEL FUENTES
- GEMMA MARRADES
- XENIA ROLLA
- EVA BENAYENT
- FELIP GÓMEZ
- LORRENA MARTÍN
- SAUL MOYA
- ÀLEX QUERALT
- XAVIER SAPERAS
- MARC TAMAN

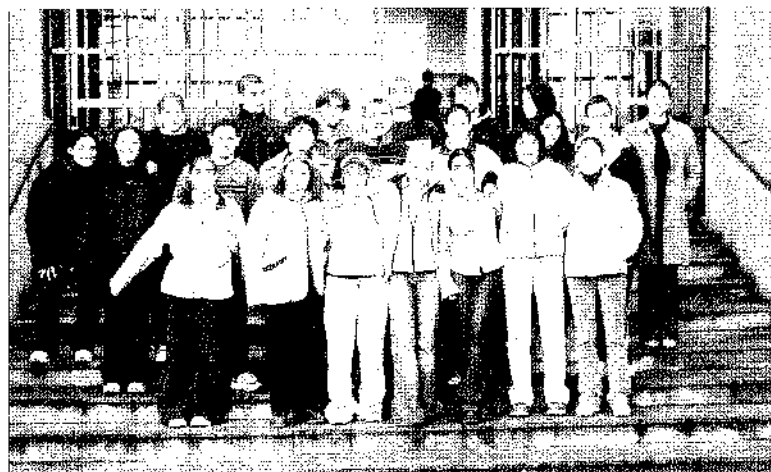
2n CFGS

1-SERGIO VILLACAMPA	14-FRANCECS SOLDEVILA	27-CAROLINA ALFÉREZ
2-GERARD SÁNCHEZ	15-GERARD ESQUERDA	28-AIDA VIDAL
3-ÁNGEL CAPELL	16-GERARD RIBÓ	29-EDUARD TUDEI
4-MAR ROMERO	17-RAUL RIBAS	30-ROBERT GRÀCIA
5-DAVID GUIU	18-ABEL GARRIDO	31-ALEXIS PINTÓ
6-VANESSA SANVICENS	19-ESTEVE MALET	32-MIQUEL CABRERA
7-ANTONI LENDÍNEZ	20-SÒNIA SASTRE	33-MÒNICA GARRIDO
8-ÀLEX RIBES	21-XAVI GARCIA	34-BIANCA BAULIES
9-GLÒRIA JIMÉNEZ	22-SÒNIA RECHE	35-OLGA GARCIA
10-MARC PENELLA	23-ORIOL ARNAU	36-MERITXELL VILAGRASA
11-RUBÉN FERNÁNDEZ	24-JORDI ÀLVAREZ	37-DAVËNIA SATORRES
12-MIGUEL VÁZQUEZ	25-DAVID POUGET	
13-NARCÍS FARRÉ	26-KEREN QUIROS	

FOTOS CURS 2001/2002

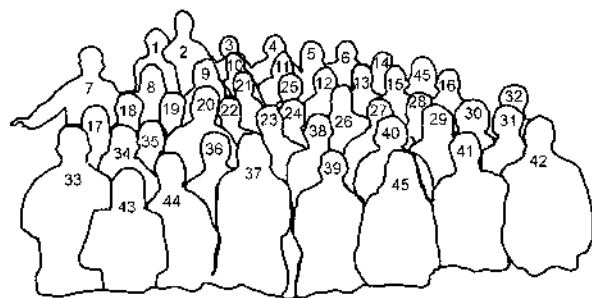
1r i 2n CFGM

1-NÚRIA MESSALLES	9-MIREIA CASTÈT	17-MONTSE MIR
2-TÀNIA RODRÍGUEZ	10-EDUARD ROMERO	18-MÍRIAM BASCO
3-JUDITH RUÍZ	11-DAVID CASANOVA	19-ROSSANNA BERNAUS
4-VANESA FERNÁNDEZ	12-MARC CERVÓS	20-MARC ROSELLÓ
5-MARCOS POMAR	13-ALBA PELEGRÍ	21-SANDRA RODRÍGUEZ
6-XAVIER GARROFFER	14-MARTA TRILLA	22-ESTEL BOSCH
7-SALVADOR GATIUS	15-SILVIA FERRER	BEATRIZ FERNÁNDEZ
8-JOANA MATEU	16-JOAN CASTRO	MARTA LONGAN

PROFESSORS/ES

1-IMMA URRECHA	14-LÍDIA BELL-LLOCH	27-ÀNGEL MARTÍNEZ	40-MIGUEL GONZÁLEZ	M. ÀNGELS LLOVERA
2-TRINI CASTILLA	15-FELIP CUADRAT	28-ANTONI BERBEL	41-XAVIER MORENO	SALVADOR MARTÍNEZ
3-EMMA CUSHLEY	16-JOSEP GALLART	29-MARIA PUIG	42-MANEL CHÁVARRI	JOSEP PONS
4-DAVID SERRA	17-MARINA SORRIBES	30-GEMMA MIRMI	43-M. JESÚS FERNÁNDEZ	J. M. RODRÍGUEZ
5-CRISTINA BANLLES	18-VICENTE CEBRIÁN	31-ELENA CASES	44-REGINA UORTAL	PILAR RODRÍGUEZ
6-FÉLIX SACRISTÁN	19-DIVINA URBÍOL	32-JORDI REIXACH	45-EMMA CARRERAS	ANA RULLAN
7-LAUREÀ JIUGUET	20-ANTONIO LÓPEZ	33-MIQUÈL ASENSIO	46-M. TERESA JAUNET	ASCENSIÓN SÁNCHEZ
8-MERCÈ CASTILLO	21-ANA MENÉN	34-CARME PALAU	CARLES BADIA	ROGER TUDET
9-DOLORS MOLINS	22-MARÍ TORREGO	35-CARME ESCUÉ	MIQUÈL BERTRAN	RAMON USALL
10-PILAR GARCIA	23-FÉLIX IPIÑES	36-M. TERESA PARRA	MANUEL CEREZO	ANTONIO YUS
11-MERCHE PUERTAS	24-PILAR DOMÈNECH	37-ROSA TARIBÓ	ESTER DÍAZ	
12-JOAN MANEL BUENO	25-MONTSE IRÚN	38-MÁXIMO PASCUA	ALBERTO GARCÍA	
13-BEATRIZ PALLARÉS	26-JOSEP FELIS	39-J. JOSÉ CALVO	ANA GONZÁLEZ	

cutar

INSTITUT D'ENSENYAMENT SECUNDARI

JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa km. 464,2 25002 Lleida

Tel. 973 268 399 Fax 973 275 662

e-mail: iesjoanoro@centres.xtec.es

web: <http://www.xtec.es/centres/c5002787>